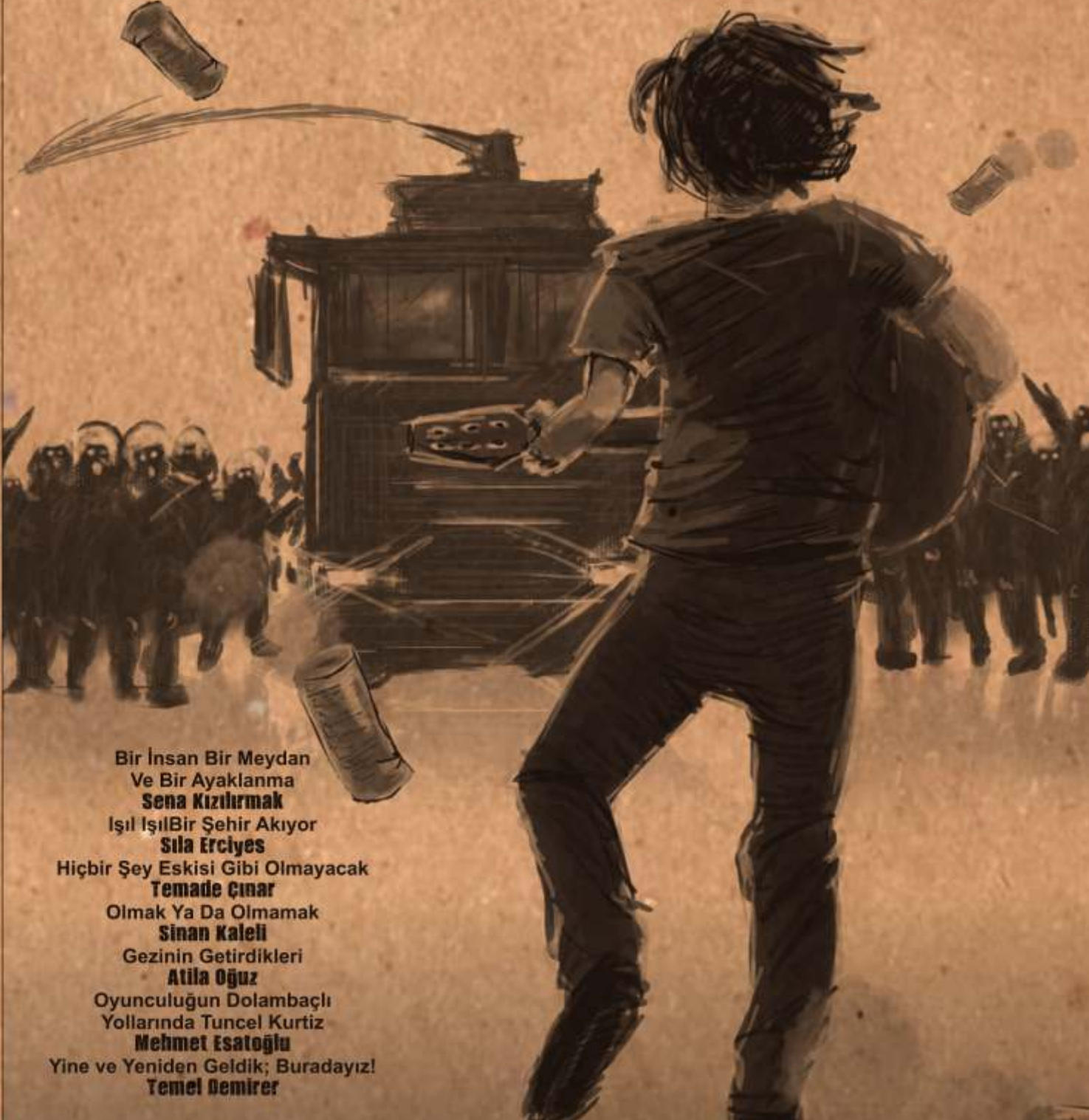

ÖNSÖZ

GÜZ 01
2013
7 TL

İnsanlığın kurtuluşunu hedefleyen sosyalizm büyük bir eserdir; bu da onun ÖNSÖZ'üdür.

Bir İnsan Bir Meydan
Ve Bir Ayaklanma
Sena Kızılırmak

Işıl Işıl Bir Şehir Akıyor
Sıla Erçiyas

Hiçbir Şey Eskisi Gibi Olmayacak
Temade Çınar

Olmak Ya Da Olmamak
Sinan Kaleli

Gezinin Getirdikleri
Atıla Oğuz

Oyunculuğun Dolambaçlı
Yollarında Tuncel Kurtiz
Mehmet Esatoğlu

Yine ve Yeniden Geldik; Buradayız!
Temel Demirer

Oğulları Ölen Analara Türkü

... Oğullarınızı bilirdim, / Unutmadım acılarınızı. / Ölümleriyle nasıl kıvandysam,
Hayatlarıyla da öyleyimdir. / Onların gülüşleridir: / Karanlık atölyeleri ışıtan. /
Her gün metroda, yanbaşımda: / Onların ayak sesleridir, ...

Neruda

"Avluya vardım ki oğul, vardım ki avluya avlu dile gelmiş konuşuyor, terasa indim sevgili oğlum, Abdullah'ım duydum ki ağıtçı ağıt yakıyor..."

Abdullah'ın annesi

"Oğlum halkı için direndi. Bu yolda canını verdi. Biz başından sonuna kadar oğlumuzun yanındaydık."

Ahmet'in annesi

"Oğlumun katili başbakandır "

Ethem'in annesi

"Ölmesinler. Utana utana yaşasınlar ve bu acının yaktığı yürekleri sonuna kadar içlerinde hissetsinler."

Ali İsmail'in annesi

"O bizim ailenin nazlısıydı, hiç kırmazdık. Onu da Tayyip aldı. Yumurtasını yedi, beni öptü, gitti. Son öpüşüymüş. Hani artık anneler ağlamayacaktı."

Mehmet'in annesi

üç ayda bir

sevgili okur,

Seninle tanıştığımız günün üzerinden tam 8 yıl geçti. İlk sayının çıkış heyecanını bugün gibi hatırlıyoruz. Fırından yeni çıkmış ekme misali mis gibi kokuyordu. Aldık kokladık onu... evirdik çevirdik, sayfalarını karıştırdık...

Uzun yılların özlemi olan ekin-sanat-edebiyat yayını sonunda yaşam bulmuştu. Bu alandaki birikimler artık kendini ifade edecek bir mecraya sahipti.

Ekin-sanat-edebiyat dünyamız kürsüne kavuşmuştu ama seninle buluşması gerekiyordu. O buluşma günü çok özel olmalıydı. Ve karar verildi. 6 Mayıs günü Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nda yapacağımız Denizleri Anma Etkinliğinden daha uygun bir gün olmazdı. Kayıtlara doğum tarihi 6 Mayıs 2005 olarak geçti. Bu sürede seninle yaz demeden, kış demeden 24 kez buluştuk. Her buluşmamızın ardından güçleniyor, yenileniyor, birbirimizden öğreniyorduk.

Sevgili okur,

Milyonların “artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” dediği Gezi Ayaklanması'ndan da öğrenmek gerekiyordu. Şu anda eline aldığın Önsöz biçimsel değişimler geçirdi. Senin titiz inceleme ve değerlendirmene ihtiyaç duyuyor. Şimdiye dek görmeye alıştığın bazı bölümleri de bulamayacaksın. Çünkü bu sayıyı yalnızca bir konuya, Gezi Ayaklanması'na ayırdık. Ayaklanmanın yarattığı evreni bir kitapta anlatmak mümkün değil bunu biliyoruz ama “bu daha başlangıç” diyoruz.

Üç ayda bir görüşmek dileğiyle...

KİTAP DİZİSİ

kültür / sanat / edebiyat

Adı: Önsöz Güz-1
ISBN: 978-605-61008-7-1

Genel Yayın Yönetmeni
Songül Yücel

Yazı Kurulu
Songül Yücel / Ülkü Şeyda
Fatma Yıldırım / Ruhan Mavruk
Pınar Turan

Önsöz'e Ulaşabileceğiniz Adresler

İzmir

Ayışığı Ekin Sanat Derneği,
Konak Mah. 850. Sk No24 K4 Konak

Ankara

Mart Güneşi Kültür Sanat Derneği
Fevzi Çakmak-1 Sk. No:19/13 Kızılay

Adana

Çınarlı Mah. Atatürk Cad. 61012 Sk.
Pedük Apt. Kat: 1 No. 2 / Seyhan

Antep

Çukur Mah. Mehmet Uygun Cad.
Kurtuluş Sk. Tankut İşhanı.
K3 No: 203 Şahinbey

Baskı: Kasım 2013

Yön Basım Yayın: Davutpaşa Cad.
Güven Sanayi Sitesi B Blok 1.kat N:366
Topkapı - Zeytinburnu - İstanbul

www.ekinsanat.org
onsozdergisi@gmail.com

Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım
Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti.
Adres: Sofular Mah. Sofular Cad. No: 8/3
Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57

İÇİNDEKİLER

04-07

Sena Kızılırmak
Bir İnsan
Bir Meydan
Ve Bir Ayaklanma

08-10

Sıla Erciyes
Işıl Işıl
Bir Şehir
Akıyor

12-15

Bahar Derin
31 Mayıs – 1 Haziran
Milyonlarca Öfkenin
Kesiştiği Gün

17-18

Ebru Şahin
Sonun Başlangıcı
31 Mayıs 2013...

21

Nurçehre
Gezi Direnişi'nden
İzlenimler

22

Nurçehre
Barikatın Önü

25-29

Temade Çınar
Hiçbir Şey Eskisi Gibi
Olmayacak

33-36

Sinan Kaleli
Olmak Ya Da
Olmamak

39-40

Ekinsu
Umudumuz
Var Bizim

42

Atila Oğuz
Gezi'nin
Getirdikleri

43-60

Duvarların dili;
Yoksulun Matbaasıdır
Duvarlar

61-80

Gezi Söyleşileri

81-95

Gezi'den
Gezen / Gören / Çeken

96

Gülbahar Bozkurt
Her Resmin
Bir Hikayesi Vardır

97-99

Mehmet Esatoğlu
Oyunculuğun
Dolambaçlı Yollarında
Tuncel Kurtiz
100-105

Temel Demirer
Yine ve Yeniden
Geldik; Buradayız!(1)

106-108

Bir Ada
Hikayesi

111-112

Gezi Marşları

Sena Kızılırmak

BİR İNSAN... BİR MEYDAN... VE BİR AYAKLANMA...

Sanki işgal edilmiş bir "vatan" dı Taksim. Bu öyle bir vatandı ki, vatani olmayanların eşitlendiği, özgürleştiği ve özgürlüğü için dövüştüğü, oraya umutlarını, istemlerini yazdığı, haykırdığı, hatta "kanıyla suladığı" ama yalnızca yılın bir günü olan düpedüz bir "işçi vatan" ıydı. Kavuşulmuştu o bir günlük "işçi vatani" na... Bir kadın şöyle diyordu: Ben Taksim'de devrimi görüyorum... işte her şeyi özetliyordu bu cümle: Taksim'de devrim görülüyordu!

Mayıs böyle yarım kalmışlık duygusu içinde bitmek üzereydi.
Derken bir ağacın arkasına saklanan fırtına sobeleyi verdi herkesi...

Y

ıllar önce Mısır denilince aklınıza belki Mısır Piramitleri, mumyalar, vs. gelirdi. Hollywood filmlerinin bunda payı büyük elbet. Peki şimdi? Herhalde sıranın başlarındadır, Tahrir Meydanı!

Tarihte ayaklanmalar ve devrimlerle anılan Meydanlar ve Köprüler olmuştur. Her birisinin hikayesinde görkemli bir kahramanlık, cüret ve cesaret vardır. Ve inanılmayacak kadar çoktur ayaklanmacıların, devrime katılanların hikayeleri... Çünkü devrim-ayaklanma kadar kolektif, çoğul, kitlesel bir hareket yoktur. Dinlemeye başlasanız ülkeler, insanlar, hikayeler birbirine karışır. Yine de her devrimin kendi simgeleri vardır. Bazen bir fotoğrafçı ya da ressam o anı görür; hem de daha kimse görmeden, bilmeden görür ve bizler o görüşle zihnimize kazırız bunu. Bu çoğu zaman bir insan yüzü ya da milyonlar arasında küçük bir insan topluluğu; günler içinde küçük bir andır. Fransız devrimini simgeleyen o tabloyu düşünün. Bolivar'ı, Jeanne d'Arc'ı, Louise Michel'i, Rosa'yı, Che'yi düşünün... O yüzleri, tabloları, fotoğrafları gördüğünüzde o devrimi okumaya başlamışsınız demektir.

BİR İNSAN...

Hep başkalarının devrimlerini okuyacak değiliz ya... Birde bizim devrimimiz var, daha doğrusu uzun mücadele yılları... Bu yılları kendinde birleştiren ve "başka"larına anlatan neyimiz var bizim?

Tanıdığımдан beri düşündüğüm ve kimi zaman rüyalarım da bile gördüğüm bir yüz var. Benim için hep özel oldu. Yalnızca benim için mi? Devrim gibi bir isteği ve cesareti koydu yüreğime. Yalnızca bir yüreğe mi?

Acaba kaç insana bu cesareti verdi? Kaç insana umut oldu? Kaç insan o gelir diye kapısını açık bıraktı? Kaç insan onun avukatı olmak istedi? Kaç insan kalemi kıran eli kırmak istedi? Kaç insan onu anımsadığında hem gözyaşı döktü, hem sisteme nefretini tazeledi? O gerçekten de marjinal miydi? Terörist, eşkıya, anarşik diye mi anımsanıyordu sadece? Yoksa o ölümsüz, yaşayan bir kahraman mıydı?

Hala düşmanları olduğuna göre, hem de onu tekrar tekrar asmak isteyen düşmanları... resimleri bile insanı zindana sürdü... düşünün nasıl bir düşmanlık bu...

Onun adı çocuklara verildiği için kaç aileye soruşturma açıldı acaba? Oysa o da bütün isimler gibi bir isimdi! Ama şarkı söyleyen yarınları anlatıyordu... Demek ki bütün düşmanlık bundandı...

Yıllar geçtikçe unutulacaktı. Böyle umut etmişlerdi! Yıllar boyu salınan korku ile unutulacaktı. Böyle beklemişlerdi! Yıllar yılı süren kara, iğrenç propagandayla her şey ters yüz olacak ve unutulacaktı işte!!! Böyle yapılmıştı hesap.

Ama belki de 2012 yılında, yani ölümünün 40. yılında bir şey iyice net, anlaşılır hale geldi. Onun için, onlar için yapılan bir İstanbul mitingine binlerce insan geldi... Ankara'da mezarı başında binlercesi... Antep, Adana, İzmir, Hatay, Mersin, Çanakkale, Eskişehir, Kocaeli, Erzincan, Dersim... iller sıralanıp gitti...

Ve unutulmak yazmıyordu tarih sayfalarında... O BİZİM DENİZ'di. Kardeşimiz, sevgilimiz, arkadaşımız, uzun yolarkadaşımız, annemiz, babamız gibi yakınımızdı.

Ve Haziran ayaklanmasında en canlı haliyle gördük ki, O DEVRİMİN ÖNDERİ OLAN DENİZ'di. Bütün halkların sevgisini ve saygısını kazanmış, onlara özgürlük ateşini vermiş Prometheust'u.

Bir karı-koca 4 Haziran'da çadıra geldiler. "Çocuklar Deniz'i burda gördüm ya, inandım kurtulacaz bunlardan" dedi. Oturdular, çay ikram ettik. İstanbul'un bir ucundan gelmişler, eylemci "çocuklar"ın karnını doyurmak için. "Evde daha oturamadık. Deniz'i de görünce televizyondan kalktık, geldik."

Sadece bu örnek mi... sayamadım... kaç kişi çadıra gelip, "Ankara'ya (Çanakkale, İzmir, Dersim, Almanya, Fransa, Hollanda...) gideceğiz, elimizde Deniz'in bayrağı olsun istiyoruz" diye elimizdekileri aldılar. Kaç kişi üzerimizdeki Deniz resimli önlükleri görüp bizi yolda çevirip "Eğer Deniz'in pankartı orda olmasaydı, büyük bir eksiklik olurdu. Böylesi bir eyleme Deniz yakışırdı." Ya da "Deniz'i yeniden canlandırdınız" dedi... Kaç kişi "barikatlara gidiyorum, yanımda Deniz olsun" diye geldi... Kimileri sanki böyle sadece onun ismini söylemekle diğer ölenlere haksızlık etmiş gibi insanlık mücadelesinin en masum haliyle "Mahir, İbo, Sinanlar, Taylanlar hepsi çok önemli, Yusuf, Hüseyin de çok değerli yoldaşlarımız... Deniz deyince sanki hepsini söylemiş gibi oluyoruz çocuklar yanlış anlamayın bizi" diye düzelterler... aynı duyguları-düşünceleri paylaştığımızı söyledik hepsine...

AKM'den Taksim'i-Gezi'yi, Taksim'den ayaklanan şehirleri selamlıyordu. Artık tüm dünya bu Devrimi onun yüzünden okuyabilirdi. Bizim DENİZ'imiz vardı.

BİR MEYDAN...

Ama bir devrimi yalnız bir insanın yüzünden okumak yetmez... o devrimin sahnesi hele dünyanın gündemine oturmuş bir meydan ise...

Filmi biraz geriye saralım ve hatırlayalım... 2009 yılının 1 Mayıs'ıydı. Çatışmaların ardından hükümetin değil de, kitlelerin uygun gördüğü "makul"lukta bir yığın meydana doğru akıyordu. Meydana girenlerin yüzlerine baktınız mı? Ne gördünüz?

Objektiflere gülümseyerek bakan bir abla vardı mesela... gözlerinde yaşlar ve yüzünde kazanmanın gülümseyişi... Sonra bir abi vardı... tam meydanın ortasında yere eğildi ve vatan toprağına kavuşmuş bir gurbetçi gibi, ya da uzak bir savaştan yeni dönmüş bir asker gibi orayı öptü... Ardından zaferin başkomutanları gençler çıkararak geldiler... Meydan doldukça birbirine sarılışlar, gözyaşları, sloganlar da çoğaldı... Sanki işgal edilmiş bir "vatan"dı Taksim. Bu öyle bir vatanı ki, vatani olmayanların eşitlendiği, özgürleştiği ve özgürlüğü için dövüştüğü, oraya umutlarını, istemlerini yazdığı, haykırdığı, hatta "kanıyla suladığı" ama yalnızca yılın bir günü olan düpedüz bir "işçi vatan"ıydı. Kavuşulmuştu o bir

günlük "işçi vatani"na... Bir kadın şöyle diyordu: Ben Taksim'de devrimi görüyorum... işte her şeyi özetliyordu bu cümle: Taksim'de devrim görülüyordu!

2010, 2011 ve 1 Mayısların en görkemlisi 2012... Kitleler devrimi görebilmek için oraya akmıştı, muhteşem bir birliği görmüşler ve kendilerine güvenleri artmıştı.

Ve 2013... görüleni herkes görmüştü... bunu görmek kimileri açısından ise ciddi bir güvenlik sorunuydu. Ve işte bir 1 Mayıs arifesi idi, bir kez daha düello için kılıçlar çekilmişti.

Bütün her şey bir korku imparatorluğunu gösteriyordu. O gün, her yılın yalnızca bir günü "işçi vatani" olan Taksim'e çıkan bütün yollar tutulmuş, köprüler kaldırılmış, otobüsler, gemi seferleri, trenmetro-tramvay seferleri durdurulmuştu. -meğer sonraki günlerde bu manzarayı tekrar tekrar yaşayacakmışız!-

O gün Galata Köprüsünden geçerek Taksim'e gelmeyi planlayan bir genç şöyle anlatıyor: "Oraya

çok yaklaşmıştık ki, “yol bitti” dedi şoför. Nasıl yol bitti??? Bayağı bitmişti yol. Köprü kaldırılıyordu gözlerimizin önünde. Otobüsten indik arkadaşım ve ne yapsak diye düşünüyor, kıyıya doğru yürüydük. 10-15 dakika içinde ne yapacağımızı bulduk. Daha doğrusu uyanık halkımız bulmuştu çaresini. İki kıyı arası motor-sandal seferleri başlamıştı!!”

İnsanlar yollarda, mahallelerinde kalmışlardı. Ama ulaşanlar da az değildi. Devlet bu sefer daha kararlıydı, Taksim’de görülen devrimin, birliğin, gücün görülmesini istemiyordu. Fena halde yanılıyordu birileri. Görmenin çeşit çeşit yolları vardı. Tıpkı oraya ulaşmak gibi...

Ama yasaklanmıştı bir günlük “vatan” olan meydan, yıllar yılı yasaklandığı gibi... oysa her şeyi değiştirmek isteği vardı insanlarda.. sanki Taksim’i kazanarak bu istek pratik anlamını bulmuştu ve birdenbire gelen bu yasakla kursakta kalmıştı değişim... sıkıntılı bir hava vardı. Mayıs böyle yarım kalmışlık duygusu içinde bitmek üzereydi. Derken bir ağacın arkasına saklanan fırtına sobeleyi verdi herkesi... Devrimin sahnesiydi 1 Mayıs Alanı!

BİR AYAKLANMA...

31 Mayıs... Bir kıtadan diğerine geçiyorum bir motorun burnunda. Kabataş’a vardığımızda iyice belirginleşiyor gaz kokusu. Henüz durumun idrakında değiliz. Ama Taksim’in gazı Kabataş’a inmiş, boğazı geçiyor. Füniküler kapatılmış, Karaköy’e geçiyoruz. Etraf kalabalık mı kalabalık! Bi dünya insanla yürüyoruz. Yanımdaki arkadaşım “kortej halinde yürüyoruz farkında mısın” diyorum.

Genç bir kadın telefonla konuşuyor: “canım ya, bizi aşağı sürdüler. Şimdi Karaköy’deyim, tünelle yukarı çıkacağım. Orada mısınız? Tamam beni bekleyin.”

Gülümsüyor kadın. Bana mı, birazdan dahil olacağım olayların heyecanı mı yüzündeki karar veremiyorum.

İstiklal’in başındayız. Ortalıkta bir tane bile polis yok. Gençler köşede yüzlerini örtüyor, limonlarını paylaşıyor. Soruyoruz durumu. Onlar da yeni gelmiş, sosyal medyada sabahtan beri çağrılar varmış, Gezi’deki ağaçları sökmüşler, yine çadırları yakmışlar, çok insan yaralanmış ve “ARTIK YETER!”

Sabahki bilginizin üzerine eklenen bilgi “çok insan yaralanmış” ve “Artık Yeter!”

İlerliyoruz. Birden ileriden cılız bir alkış sesi gelmeye başladı. Duygularımız durumu çoktan anladı ve gülüyor, seviniyor ama henüz dile gelmiş bir şey yok. Bütün cadde insanla dolu, alkışlayan, ıslık çalan. Galatasaray’a geldiğimizde ortaya çekilmiş ağaç “kovaları” vardı. Bir grup kızlı-erkekli genç, hükümet ve RTE karşıtı küfürlü haykırışlarla yürüyordu. Onlar soluklandığında caddedeki başka kalabalıklar haykırıyordu: “HÜKÜMET İSTİFA” ve işte herkesin ortaklaştığı sihirli sözcüklerdi bunlar. Bütün küfürleri, ıslıkları geride bırakıyordu.

İlerledikçe yürümek iyice zorlaşıyordu. Gaz bombalarının sesleri ve tabii ki kokusu da iyice yaklaşıyordu. İçimde patlayan bir sevinç var. Ağzım kulaklarımda adeta... bu diyorum, bu... yoksa bu... Fransız konsolosluğunun oradan gaz bombaları atılıyor ancak kitle de tık yok... kimse bir yere gitmiyor. Gazdan çok etkilenenler biraz geriye çekiliyor soluk alıyor, limonlanıyor, sulanıyor sonra geri dönüyor. İçimdeki ses bağılıyor bu O! Sus diyorum, hemen yapma tespiti... Tarlabası’na takılıyor gözlerim... bi o kadar insan da burada!

Rumelihân’a geliyorum. Tepeden bakıyorum İstiklal’e. Yanımda sevinçli ve heyecanlı insanlar. Bakıyoruz, baktıkça anlıyoruz bu gelen O, başkası değil. Sonunda bizim de sokağımıza bahar geliyor. Duramayıp indim baharın içine.

İstiklal, Tarlabası insan kaynıyor. Meydana sıkışmış polis, durmadan gaz bombası atıyor ama kimsenin bir yere gittiği yok. Yolun bir tarafında istiflenmiş araçlar kaçmaya çalışıyor.

Akşam çöktü... Şişli’nin de İstiklal’den hiç farkı yok.

Gece yarısını geçiyor saatler... kimsenin bir yere gittiği yok... “polis geliyor, gaz geliyor” sesleri şöyle bi uzağa itiyor insanların bir kısmını ama hemen ardından yeniden toplanıyor insanlar...

Bir kadın şöyle diyor yanındakilere “ Hadi daha ileri gidelim. Burda durmanın anlamı yok. Altı üstü yiyeceğimiz su ve gaz. İlk başta bundan ürkmüştüm ama yedikten sonra bi şey olmadığını görüyorsun. Beni kaybetmeyin yanıma Talcid aldım. İyi geliyormuş.” Kadınlar grubu yürüyüp gittiler ileriye doğru. Ara sokaklardan kulaklarıma kadar ulaşıyor çınçın, tantan, tintin tencere tava sesleri.

Bu ayaklanma bi harika dostum!

Işıl Işıl Bir Şehir Akıyor

Sıla Erciyes

Zaman yeni bir şeyleri ilmek ilmek ördü. Ve tarihimizin tanık olduğu, adına sonra 31 Mayıs Taksim Ayaklanması diyeceğimiz olayı yarattı. Metin Üstündağ, o günü attığı twittle şöyle özetledi: “Sinirlenince çok güzel oluyorsun Türkiye”

H

aydarpaşa garında / 1941 baharında / saat on beş. / Merdivenlerin üstünde güneş / yorgunluk ve telâş dizeleriyle başlayan Nazım Hikmet'in Memleketimden İnsan Manzaraları destanını Ayışığı şiir grubu olarak “Ölümünün 50. Yılında Komünist Şair Nazım Hikmet'i Anıyoruz” etkinliğine yetiştirmek için yoğun bir tempoyla çalışıyorduk. Heyecanımız çok büyüktü, çünkü destana konu olan mekanda Haydarpaşa Garı'nın merdivenlerinde oynayacaktık. Her akşam prova için bir araya geliyorduk. Oyun gününe sayılı günler kalmıştı. Aklımız yüreğimiz Nazım'a ayarlı iken zaman bize bir başka yol hazırlıyormuş nerden bilelim...

Taksim Meydanı'nda / 2013 baharında / saat beş / Gezi parkında tan kızılığ / nöbet ve telaş...

27 Mayıs günü akşam saatlerinde Gezi parkında iş makinelerinin beş ağacı yerinden sökmesiyle başladı telaş. Taksim'in tek yeşil alanı olan Gezi Parkı'ndaki ağaçların sökülmesine engel olmak için bir süredir eylemde olan insanlar haber uçurdu bir diğerine... Haberi duyan kanatlanıp uçtu Gezi Parkına... Sabaha kadar nöbete durdular. Günün ilk ışıklarıyla haber şehre daha hızlı yayılmaya başladı. Aynı hızla parkın etrafındaki insan sayısı arttı. İş makinelerinin çalışabilmesi için polis devreye girdi ve insanların üzerine gaz bombalarıyla saldırdı. İş makineleri yeniden parka girdi. Sırrı Süreyya Önder'e haber uçuruldu, Beyoğlu'nun vekili olduğunu söyleyen Önder, ağaçların da vekiliyim diyerek iş makinelerinin önüne attı kendini. Doğayı talan için orada olan iş makineleri geri çekildi, park bir süreliğine özgürlüğüne kavuştu.

Kalbinin orta yerine açılan yaranın acısını biraz olsun dindirebilmek için sökülen ağaçların yerine yeni ağaçlar dikildi.

Nöbet sürüyor...

Akşam prova için biraraya geldiğimizde konuşulan konu Gezi Parkı oldu. Provalardan sonra hep birlikte gidelim dedik. Parka geldiğimizde ortalık sakin görünüyordu. İş makineleri uzaklaşmış, polis çekilmişti. Parkı korumak için nöbet tutanların arasında dolaştık. Kimi şarkı söylüyor, kimi halaylar çekiyor, kimi ağaçların altına uzanmış gökyüzünü izliyordu. Aynı zamanda tedirginlik ve telaş vardı. Her an yeniden gelebilir iş makineleri...

Anma etkinliğine bir kaç gün kaldı. Provalara devam... Yarın yine prova var. Parkta insanların yanında olmak istiyor bir yanımız bir yanımız ise provada... Ne yapmalı? Provamızı Gezi Parkında yapalım, dedi birimiz. Neden olmasın, dedi herkes. Ertesi gün provayı Gezi parkında almak üzere ayrıldık.

Nöbet sürüyor...

Parka çadırlar kuruldu. RTE konuşuyor: “Taksim Gezi Parkı şöyle olmuş, böyle olmuş, orada gelip gösteri yapacaklar şudur budur vesaire. Ne yaparsanız yapın. Biz kararı verdik, verdiğimiz gibi bunu işleyeceğiz.”

Biz de kararımızı verdik, AVM ve rezidans yapmanıza izin vermeyeceğiz, diyen Gezi Parkına şafak baskını... Saat beş... Biber gazı ile müdahale... Çadırlar yakıldı... İş makineleri katliama devam etmek için yine Gezi'de... İş makinelerinin önüne yattı insanlar. Ağaçların vekiliyim diyen Sırrı Süreyya yine devrede... Bir kez daha katliam durduruldu. Televizyon ekranlarından yansıyan saldırı görüntüleri şimdiye dek izlemeye alışık olduğumuz türden olsa da bu kez toplum üzerinde farklı bir etki yarattı. Kimse evinde, işinde, masasının başında duramadı. Desteğe gitmek için yola çıktı. Sanatçılar, akademisyenler, siyasiler parktalar...

“Taksim için Nöbetçiyiz” pankartı asıldı. Akşam saatlerinde Taksim'de binlerce insan toplandı. Şarkılar, türküler, sloganlarla kararlılık ifade edildi. Bir slogan dillerde... Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam...

Nöbet sürüyor...

31 Mayıs... bir kez daha baskın... saat yine sabaha karşı beş... Tomalardan tazyikli su sıkıldı. Gaz bombaları atıldı. Dağılan kitle Divan Otelin orada yeniden biraraya geldi. Yine saldırı... Kitle Taksim'i terketmedi. Biraz geri çekilip kendini toparlayıp yeniden çıktı tomaların karşısına... Taksim'e doğru her yandan yeni insanlar aktı. İnsan sayısı arttıkça saldırı yoğunlaştı, saldırı yoğunlaştıkça insan sayısı arttı... Zaman yeni bir şeyleri ilmek ilmek ördü. Ve tarihimizin tanık olduğu, adına sonra 31 Mayıs Taksim Ayaklanması diyeceğimiz olayı yarattı. Metin Üstündağ, o günü attığı twittle şöyle özetledi: "Sinirlenince çok güzel oluyorsun Türkiye" Gerçekten çok güzeldi her şey. Taksim Meydanı bir sevgiliydi ve tüm yürekler ona doğru akıyordu. Ne pahasına olursa olsun ona ulaşılacaktı...

“Bir halkın uyanması bir suyun gülmesine benzermiş. İstanbul'un her yerinden Taksim'e ıslıl ıslıl bir şehir akıyor.” Hadi, gel de durdur bu akışı... Hadi gel de sustur susturabilirsen bu haykırışı...

Kararlılık ilerleyen zamanla birlikte arttı. Tüm sokaklar Taksim sevdalılarındı artık. Yan yana yürek yüreğe ilerliyorlardı. Önüne çıkan her engeli aşacak bir yol buldu. Sokağın başı kesilmişse önünü açmak için ne bulursa onunla savaştı. Gücünün yetmediğini anladığında, geriye dönüp vazgeçmek yerine yeni bir yol aradı kendine. Bir başka sokaktan denedi şansını. Orada karşılaştığı yeni yüreklerle büyüyerek ilerledi. Taksim'den daha fazla uzaklaşmamak, üzerine doğru gelen faşist akını biraz olsun durdurabilmek için barikatlar kurdu. Büyüklüğü öndeki derme çatma malzemelerden değil ardındaki insanların cesaretinden oluşan barikatlar...

Gece çatışmalarla yoğun sokakta geçti. Taksim'e doğru yürüyüşe geçenler evlerinden tencere tavalarla selamlandı. Sokağa inip yürümeye başladı. Sabahın

ilk saatleriyle birlikte on binlerce insanın yönü artık Taksim olmuştu. Kadıköy'den yola çıkan kitlenin Boğazköprüsüne doğru yürüdüğü haberi Taksim'in etrafındaki insanlar tarafından duyulduğunda coşku ve kararlılık daha da arttı. Yakındı o an... Kucaklaşma anına çok az kaldı... Saatler yediye gösterdiğinde kitle Beşiktaş'a ulaştı. Köprüyü geçen kitle ile Çarşılılar birleşti Taksim'e doğru... Beşiktaş yoğun saldırı ve gaz altında...

İstiklal Caddesini çok yukarıdan gören bir yer deyim. Gün boyu yaşanan çatışmanın izlerini taşıyor sokak. Cadde polislerin işgali altında. İnsanı rahatsız edecek denli bir sessizlik hakim... Tedirginlik ve telaş yüreklerde... Acaba sorusu takılı kafalarda... İnsanlar nerede... Gittiler mi yoksa? Hayır hiçbir yere gitmediler. Sessizlik birazdan kopacak fırtınanın habercisi yalnızca... Biliyoruz ki caddeye çıkan her sokakta, Taksim Meydanına doğru olan her yolda heyecanla atan binlerce yürek var. Beşiktaş, Harbiye, Sıraselviler, Tarlabası Taksim'e doğru çizdi rotasını...

Saatler on altıyı gösterdiğinde farklı bir hareketlilik başladı Taksim'de... Önce anlam veremedik, ama sonra tüm çıplaklığı ile çıktı ortaya durum. Polis kaçırıyordu. İstanbul'un her yanından, Türkiye'nin onlarca ilinden üzerine doğru gelen bu basınçtan kendini kurtarmak için kaçırıyordu. Polisin terkettiği her sokaktan insanlar çıktı ortaya. Fırtına öncesi sessizlik bozuldu. Sloganlar, haykırışlar, ıslıklar, alkışlar kapladı her yanı... Tarif edilmez yaşanır denilen anlardan biriydi. Bir anda İstiklal Caddesi kucaklaşma anının heyecanına ayarlı yüreklerle doldu... Kuşlar haber uçurdu bir diğer sokaktakine polis kaçıyor diye. Taksim'e doğru adımlar artık. Büyüyor, çoğalıyor, güçleniyor, kahaahalar atıyor... Ve artık Taksim'deyiz. Taksim artık bizim... Çok kez fethetmiştik Taksim Meydanı... Çok kez yüz binlerle doldurmuştuk o alanı... Ama bu başkaydı, bambaşkaydı... Hepsinin ötesinde ve üstündeydi...

“Bir halkın uyanması bir suyun gülmesine benzermiş. İstanbul'un her yerinden Taksim'e ıslıl ıslıl bir şehir akıyor.” Hadi, gel de durdur bu akışı... Hadi gel de sustur susturabilirsen bu haykırışı...

Artık bambaşka bir İstanbul, bambaşka bir Taksim, bambaşka bir Ankara, bambaşka bir Antakya, bambaşka bir Adana, bambaşka bir İzmir, kısacası bambaşka bir ülke var. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak diyen bir ülke...

Duvarlar Yoksulun Matbaasıdır

31 Mayıs – 1 Haziran Milyonlarca Öfkenin Kesiştiği Gün

Bahar Derin

*Masallara inanır mısınız? Ben de inanmazdım.
Ta ki 31 Mayıs'a kadar...*

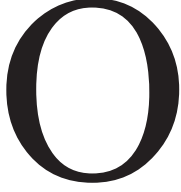
O sabah güneş BİZİM için doğdu.

Taksim Meydanı savaş sonrasında kalmış dumanı hala üstünde yıkık dökük bir halde. Bir tane polis kalmamış ve meydandakilerin gözleri ışıl ışıl.

Dünya kendi etrafında dönmüş, güneşin etrafında ilerlemiş.

Bu büyük dönüş için nice yıldızlar sönmüş.

Ve tarih o geceyi güne bağlamak için yıllarca kanter içinde çalışıp didinmiş.

ncı devrim romanı okudum, önce eyleme katıldım ama hiçbir şey gerçeğine hazırlamaya yetmiyormuş demek ki. Marks, Engels, Lenin sanki bize gülümsüyor, eee sıra sizde hadi, diyorlar. Durup durup aklıma yayınımızda ki şu cümleler geliyor: Bugün geçtiğiniz sokaklarda yarın barikatlar kuracak, savaşıyor, o sokaklarda ayaklanmayı yöneteceksiniz.

Okurken ne de kolaydı. İnsan istese de, bir yanı devrim dese de, gözlerin görmediğini bilince anlatmak kolay olmuyor. Belki de tüm bu yaşananlar o yüzden biraz sihir gibi geliyor. Öyle hızlı oluverdi ki. Gözlerimiz önünde bir ilizyon harikası yaşandı adeta...

Bir varmış bir yokmuş...

31 Mayıs günü İstanbul'da adeta ohal var. Sabahtan beri İstiklal, Elmadağ, Tarlabası, Gümüşsuyu her yerde polis saldırıları var. Taksim adeta gaz bulutu, tomalar sürekli su sıkıyor, sonra ses bombası atılıyor, arada daha etkili farklı gazlarda atıyorlar. Akşama doğru metro, sonra vapur ve sabaha karşıda metrobüsleri iptal ettiler.

Hava kararmaya başladığında kitle Osmabey'de adeta sele dönüştü. Bugüne kadar hayatımda gördüğüm en büyük kitle. Bugüne kadar katıldığım hiçbir eyleme benzemiyor. Amed'de Newroz'u, Taksim'de 1 Mayıs'ı yaşamıştım. Yüzlerce basın açıklaması, miting vb. görmüştüm ama ne kitle, ne sloganlar, ne saati, ne biçimi hiçbir şey bugüne kadar bildiklerime benzemiyor. O dehşet kalabalık adeta bir dev gibi, durup durup yüksek yerlere çıkıp kitlenin ucunu bucağını bulmaya çalışıyorum ama nafile... İnanamıyorum az sonra dağılır diyorum aksine kalabalıklaşıyor.

Bugüne kadar katıldığım eylemlerde Kürtler, Aleviler, işçiler, devrimciler, solcu olduğu şüphe götürmez gençler gördüm. Oysa bu kitle bana ve katıldığım eylemlere çok yabancı. Nasıl mı?

O kalabalığın içinde yürürken oldukça bakımlı kadınlar gördüm önlere geçtik. Biraz ilerde Türk bayraklı yaşlı insanlar gördük, geçtik. Az sonra mini mini shortlarıyla gençler, 17 ya var ya yoklar, geçtik. Dövmeliler, pearcingliler, öpüşenler, içenler... Geçtik geçtik geçtik ve neredeyse en önlere geldiğimizde tezzerruatlar, küfürlü sloganlarla taraftarlar. Anladık ki o hep duymaya alıştığımız sloganları ya da görmeye alıştığımız tipte devrimcileri, emekçileri bulamayacağız. Bunu anlamamız çok uzun sürmedi.

Genellikle eylemlerde insanlar ya gaz atıldığında, ya da su sıkıldığında kaçarlardı, dağılırlardı ve bir daha da toplanılmazdı ve o canım kalabalık, o coşku en fazla birkaç saat sürerdi. Oysa bu kitle geri çekiliyor. Gazları tutup geri atıyor. Sonra "gel gel gel" yapıyor ve dağılanlar tekrar tekar toplanıyor ve bu rituel sayısız kez oluyor. Hatta biz de çabuk benimsedik bu kitleyi ve onun eylem biçimini... Bir ara polis Osmanbey metro çıkışında iki koldan saldırdı ve kitle ikiye bölündü. Bir kısmımız Kurtuluş'a geriledik bir kısmımız Harbiye tarafında kaldı. Sürekli gaz atılıyor. Bu sırada moral bozulmaz mı, panik olunmaz mı, dağınıklık yaşanmaz mı... Hayır! Sanki herkes önceden o sokaklarda tatbikat yapmış gibi. Sloganların alaycılığı polisi delirtiyor ve bizleri inanılmaz motive ediyor. Kitlenin özgüveni bir virüs gibi içine giren herkese bulaşıyor. Hep bir ağızdan atılan "hükümet istifa" yeri göğü inletiyor. Osmanbey'de müdahale eden polislerin gazı bitti ve gerilediler. Kitle bunu bekler gibi sloganlarla hemen toparlandı. Ve tekrar birleşti. Muhteşemdi.

Kitle her ilerleyişinde tıpkı köpeklerin kendi muntkasını işeyerek belirlemesi gibi her geçtiği yere barikatlar kuruyor ve orayı ele geçirdiğini gösteriyor. Sağlam gibi duran kaldırım taşları karıncaların taşıdığı yiyecekler gibi barikatlara taşınmıyor. Denizcilerin kürek çekişleri gibi bir ritimle dibinizde duran bir mobese direğinin az sonra çekilmiş bir diş gibi taşındığını görüyorsunuz. Tüm bu olanların her gün yapılan işlermiş gibi yapıldığına yemin edebilirim.

Bu arada içimizden geçmek isteyen ambulanslar önce durduruluyor, içine bakılıyor, gaz bombası taşıyıp taşımadığı yoklanıyor, ancak bundan sonra bırakılıyor. Ambulanslar da hiç sorun çıkarmıyor, zaten böyle uçsuz bucaksız bir kitle karşısında başka ne yapabilir ki...

Kitlenin içinde iletişimden sorumlu komiteler varmışçasına hangi illerde kalabalıklar nereye yürüyor, hangi sloganlar atılıyor bizlere aktarıyorlar. O zaman şu çok dalga geçtiğim ileri teknolojiye sahip interneti olan telefonları kısıkladım. İstanbul'un dört bir yanından kitlelerin sabaha kadar Taksim'e aktığının haberleri geliyor. Zaten en yakın ilçelerin haberlerinin gelmesine gerek kalmadan kendileri geliyor.. En çok coşkulandığımız haberlerden biri Kadıköy'de toplanan kitlelerin yürüyerek Boğaz Köprüsü'nden geçtiğini duyduğumuz an. Hatta yalan yok önce inanmadık sonra birkaç kişi daha söyleyince vay be dedik. Zaten Çarşı taraftarlarının Beşiktaş'ta kepçe ele geçirdiğini, tomayı kaçırdığını, yine kitlelerin başbakanlık ofisine yöneldiğini daha o anlarda duyuyorduk bu haberler had safhada olan coşkumuzu daha da harlıyordu.

Saldırıların olduğu ya da olacağı tahmin edilen eylemlerde inanılmaz heyecan, korku, panik vb. olur. Bu eylemde ise heyecan, coşku ve eğlence var. Evet yanlış duymadınız sanki oyun oynar gibiyiz. Sanki tüm bunlar bizim eğlenmemiz için hazırlanmış dev bir stüdyoda oluyor. Vurulsak da ölmeyeceğiz sanki kimsenin ölümü taktığı yok ve öyle garip ki kitlenin geçtiği her yerden balkonlara çıkanlar, sloganlara çağrılara coşkuya sanki hipnotize olmuş gibi katılıyor en yaşlısı bile sokağa iniyor. Kitle çoğaldıkça coşku katlanarak büyüyor. Bir ara tepemizde stad-yum ışığı gibi güçlü bir ışıkla bir helikopter belirdi. Çıkardığı ses, yakınlığı, tam tepemizde oluşu ve tuttuğu güneş misali ışık karşısında herkesin korkması, afallaması gerekirken, herkes ne yapması gerektiğini bilir gibi ellerini havaya kaldırdı. Bizde kaldırdık ben önce herkes zafer işareti yapıyor sanmıştım ama etrafımdaki kitle helikoptere hareket çekiyordu. Her an yeni bir şok yaşıyorum.

Harbiye ordu evinin oraları geçerken askerler bir şey yapar mı diye baktık; tık yok, hatta büyük bir

binada, lojman olabilir, ışıkları yakıp söndürüyorlar, alkışlıyorlardı.

Bir ara ilk zaman ki kadar gaz ve ses bombası atmadıklarını fark ettik. Sanki zaman kazanmaya çalışır gibiler. Tempoları düştü mü ne? Eee bizde Elmadağ'a varmış sayılırız.

Birbirini hiç tanımayan muazzam bir kitlenin birbirine kırk yıllık dost gibi davrandığını, yardım-laştığını, yaralıları taşıdığını, deneyimsizleri koruduklarını, yaşlıları gözettiklerini, yanan gözlere ilaç sıkıncıların, birbirine süt, limon, peçete verenlerin, su dökme diye uyarıların, sakın ol burnundan nefes al tavsiyelerine, birbirine heyecanla bir şeyler anlatanların, tahminler yürütenlerin olduğuna hiç girmiyorum bile... Çünkü inanılmaz bir sıcaklık, bir samimiyet vardı. Herkes yoldaş gibiydi.

İlk başlarda hep belli saatlerde başlayan ve biten şeylere katılmanın alışkanlığıyla bu ne kadar sürer diye düşünüyordum, sonra kaptırmışım ta ki bu adrenalin temposu düşüp wc vb. aramaya, su içmeye başladığımda ayaklarımın çok ağrıdığını ve inanılmaz derecede uykumun geldiğini farkettim. Bazı mekanlar revire çevrilmişti, barlar yaralılarla ve dinlenenlerle doluydu. Kapıları sonuna kadar açıktı. Ve saati sorduğumda sabahın dört otuzuydu. Ne! Yok ya bu başka bir şey, bu enerji hiç bitmeyecek gibi, millet üstünü hep çıkarmış, hala dinamik, evet bu bir AYAKLANMA... Evet kesinlikle ayaklanma! Vay be demek böyle bir şeymiş.

Ben de başka yorulan insanlar gibi kaldırıma oturuyorum, dinleniyorum. O sırada AKUT ekibinden Nasuh Mahruki'yi gördüm, yaralanmış. O civarda ki bir tanıdığım evine uğradığımızda bir yoldaşımızın ağzının gaz bombasıyla tamamen parçalandığını ve kocaman dikişlerle dikilmiş olduğunu görüyorum. Ağzını küçükük açarak çorba içmeye çalışıyor. Sabahtan beri öyle çok yaralı gördük ki normale, sanki olağan bir durum.

Ve artık kan ve gözyaşı bize çok tanıdık.

O sabah güneş BİZİM için doğdu.

Taksim meydanı savaş sonrasında kalmış du-manı hala üstünde yıkık dökük bir halde. Bir tane polis kalmamış ve meydandakilerin gözleri ışıltılı.

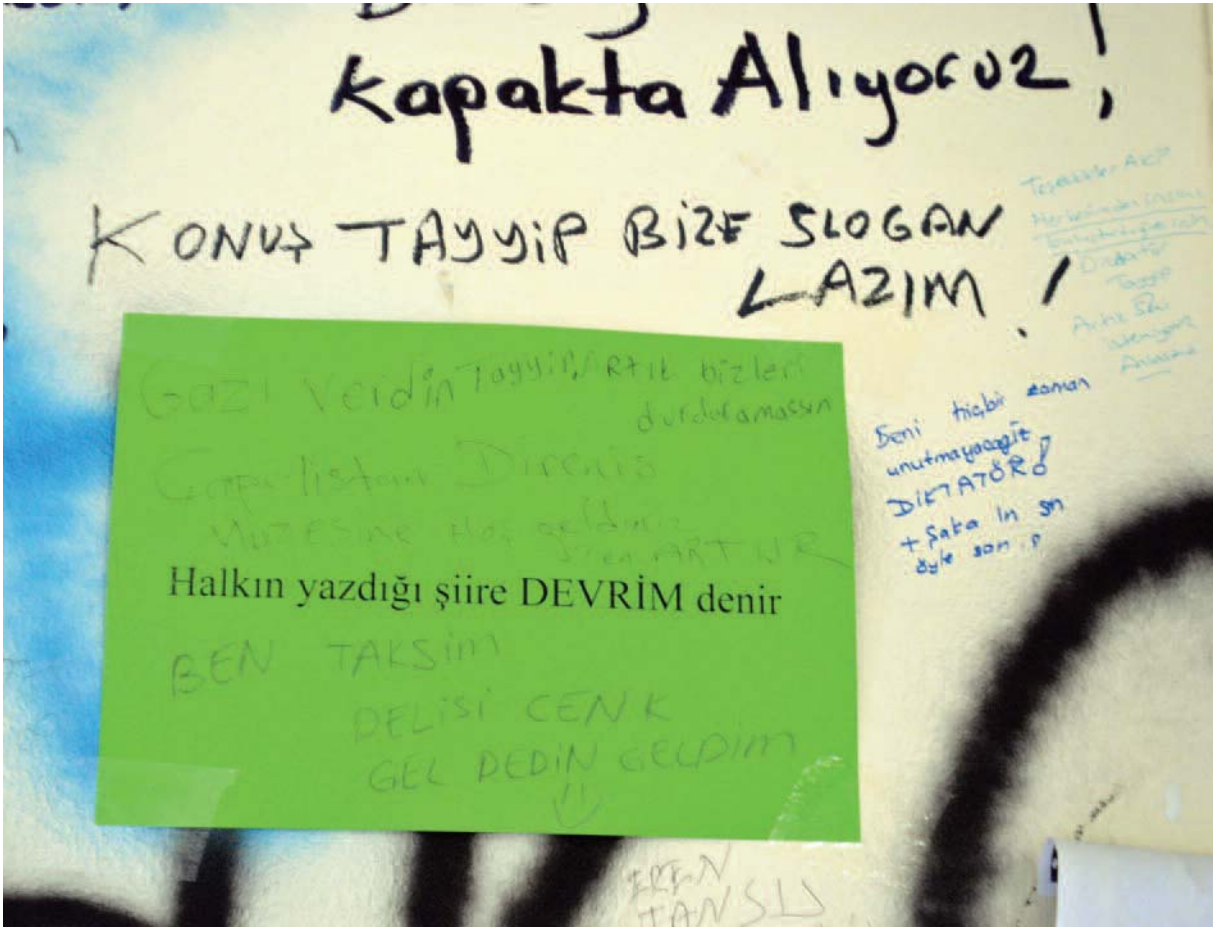
Dünya kendi etrafında dönmüş, güneşin etrafında ilerlemiş.

Bu büyük dönüş için nice yıldızlar sönmüş.

Ve tarih o geceyi güne bağlamak için yıllarca kanter içinde çalışıp didinmiş.

Sonun Başlangıcı 31 Mayıs 2013...

Ebru Şahin

O günü nasıl unutabilirim?

Bugüne kadar hep beklerken, o an gelip çattığında 'acaba nasıl olacak bu iş' diye düşünüp dururken, sokakların, meydanların hınca hınç insan seliyle dolup taşacağını düşlerken...

Her gününü, her anını gelecek böylesi anlara ayarlı yaşarken...

Ve bir gün geliyor...

Tüm bunlar işte karşında.

Bu satırları yazarken o günü geride bırakmalı bir ay kadar oluyor. Ama an an, dakika dakika hala gözlerimin önünde, fotoğraf kareleri gibi belleğimde...

Sabah Gezi Parkı'na yapılan saldırıyı duyarken hissettiğim şaşkınlık, yaralananların haberini aldığımda öfkeye dönüştü. Taksim'e hemen geçemedik o esnada Anadolu yakasındaydık. Otobüsle Kadıköy'e vardık birkaç kişi ve Kabataş'a geçmek üzere vapura bindik. Daha vapuru beklerken konuşulan konu Gezi Parkıydı. Demek ki herkesin gündemi de buymuş dedik... Biz de yanımızda oturanlara son durumu sorduk. Kim en son ne biliyorsa onu anlatmaya başlıyordu heyecanlı mimiklerle... Vapur Kabataş İskelesine yaklaştığındaysa herkes şok içindeydi. Adeta bütün bir Avrupa yakası biber gazı içindeydi, daha karaya bile ayak basmadan ilk gazımızı yemiştik...

İndikten sonra yoğun kalabalığı fark ettik. Ne metro ne de otobüsler çalışmıyordu. Öbek öbek insanlar yürüyerek Taksim'e varmaya çalışıyordu. Biz de karıştık onların arasına, sokaklardan yukarı tırmanış...

Rüyadaydım. Herkes oradaydı, her kesimden insan... Taraftar gruplarından gençler, eşcinseller... O güne kadar onlarla hiç bir araya gelmemiştik. Daha sonra liseliler ilişti gözüme, üniversiteliler, orta yaştan kadın, erkek... Sarhoş olmuştum sanki.

Her sokaktan sesler... hızlı adımlar... çınlatıyor her yeri... Artık yön Taksim'di... Gözlerden belliydi, ne de olsa gözleri birbiriyle buluştu-racaktı Taksim...

Fısıltılı ama telaşlı sözcüklerden belliydi... İlerledikçe hedefe yaklaştığımızı hissediyorduk. Bu his, etkisi giderek artan biber gazındandı. Gaz bombalarının sesi artık daha yakındı... Ve karşımızda Gümüşsuyu...

O ilk an...

Kelimeler kifayetsiz...

Rüyadaydım. Herkes oradaydı, her kesimden insan...

Taraftar gruplarından gençler, eşcinseller... O güne kadar onlarla hiç bir araya gelmemiştik. Daha sonra liseliler ilişti gözüme, üniversiteliler, orta yaştan kadın, erkek... Sarhoş olmuştum sanki.

Polis hemen yukarıda konuşlanmıştı, Gümüşsuyu'nun başında. Kitleyi gaz bombasına tutuyorlardı. Amaçları Taksim'e girişi engellemektir. Ama bu güç nasıl engellenebilirdi? Art arda atılan, hem de direkt kafaya isabet eden gaz fişekleri... ses bombaları...

Geri çekilme en fazla birkaç dakika sürüyor, ardından hemen toplanılıyor ve ilerlemeye devam...

Sloganlar, alkışlar, ısıklar...

Limon, peçete takviyeleri...

Birlikte geldiğim arkadaşlarımı orada kaybettim. Ama hiç yalnız hissetmedim kendimi, nasıl olsa hep birlikteydik!

Çok sonra meydana çıkabildim. Meydan gaz bulutu altındaydı. Etrafı görmek zordu. İstiklal Caddesinin girişinde ise TOMA'lar, çevik kuvvet vardı. İstiklal'e meydana giriş bu durumda zordu. Caddeyi göremiyordum ama oradan gelen sesler muazzam güçteydi. Sıraselviler'e ulaşabildim oradan İstiklal'e geçebilirim diye düşünmüştüm. Bu çok zor oldu... Zorluk bu defa TOMA'lardan değil o müthiş kalabalıktandı!

Müthiş!

Giderek artan, çoğalan, insan seli...

Zafer vardı, coşku vardı, öfke, kararlılık vardı...

Cesaret vardı, paylaşım vardı, ağız dolusu gülüşler vardı...

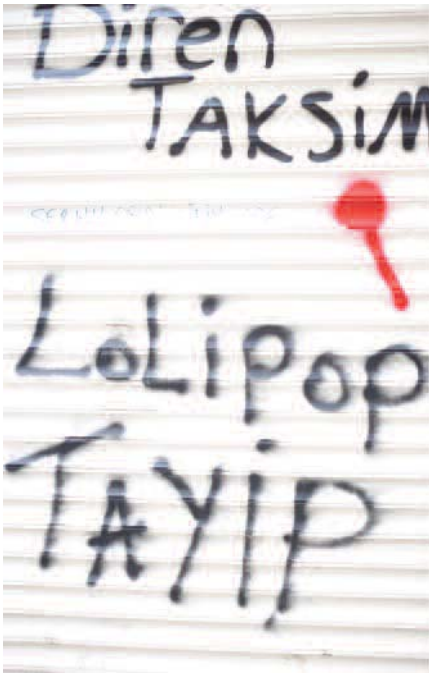
Kalabalığı yarmaya çalışırken düşündüğüm tek şey vardı: İşte ayaklanma buymuş!

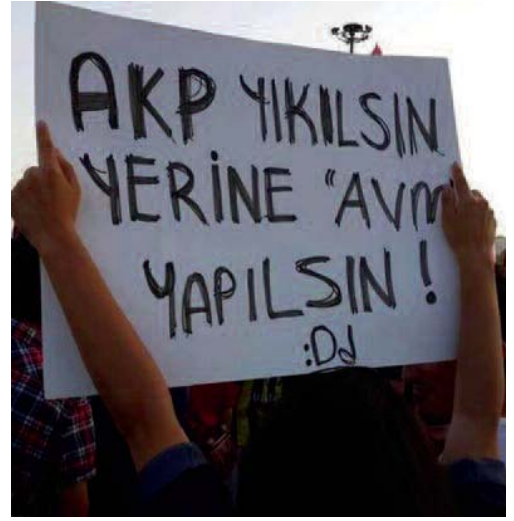
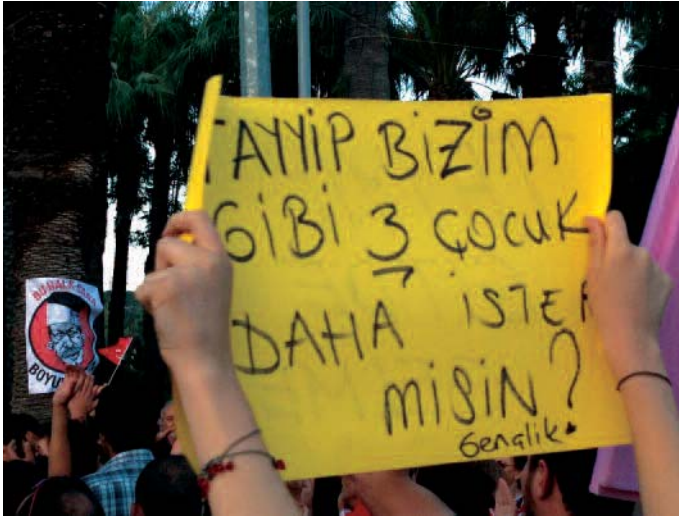
Devrim romanlarında bir solukta okuduğum o görkemli sahneler... Hepsi gözümün önündeydi...

İçindeydim...

İçindeydik...

Yepyeni bir dünyaydı bu kapısını aralayan...

Gezi Direniş'i'nden İzlenimler

Nurçehre

Uzun süredir devam eden hummalı çalışmalarımızın sonuna geldik. “Memleketimden İnsan Manzaraları”nı Nazım Hikmet’in keskin ve derin gözlemlerine dayanan kaleminden oyunlaştırarak kalabalık bir ekip ile Haydarpaşa Garı’nda oyunlaştıracığımız günü sabırsızlıkla beklediğim sırada pek de kalabalık olmayan çevreci bir grup, Gezi Parkı’nda, “ağaçların”, devlet eliyle yapılacak yeni inşaat projesi için sökülmesine karşı çıkıyor ve polis gücüne direniyordu. Önemsemediğim bu küçük grubun direniş'i büyüyen dalgalar halinde yayılmaya başladı ve malum tarihi günleri birlikte yaşadık. Dikkatimiz ve planlarımız, toplumsal yaşama duyarlılık içinde bakan bizim gibi insanlar için Gezi Parkı’na yöneldi. Kim derdi ki Haydarpaşa Garı’nda sergileyeceğimiz performansı Gezi Parkı’nda Taksim Dayanışması’nın sahnesinde coşkulu kalabalığa sunacağımızı. Nazım Hikmet’in hoşuna gitmiştir bu biliyorum. “Aferin çocuklar benim direnen şiirlerimi direnişçilere sergilediğiniz için...” dediğini duyuyorum. Yıllardır altında bir an soluklanıp dinlendiğimiz ağaçları kesip, tarihi değerlere duyarlılık adı altında askeri yapı görüntüsünde AVM zincirine yeni rant halkasını ekleyen devlete direniyoruz. Siyasi bilincimin gecikmeli oluşumu sürecinde Gezi Direniş'i ve bu parkta yaşanan dayanışma, paylaşma ruhu bana doğru tarafta ve yolda ilerlediğimi gösterdi. Komün yaşantısının insan için en doğru, en sağlıklı yaşam biçimi olduğunun farkındayım. Gezi Parkı’nda her siyasi görüşten insanı genciyle yaşlısıyla, erkeğiyle kadınıyla, LGBT’siyle, tinercisiyle, mühendisiyle, ev kadınıyla, evsiziyle hatta sermayedarıyla (Divan Oteli sahibi Ali Koç’uyla) bir araya getirdi. Çok da güzel oldu, çok da iyi oldu. “Bu daha başlangıç mücadeleye devam” sloganıyla...

Şu anda evimin bulunduğu Kızıltoprak semtinde Yoğurtçu Parkı’nda Gezi Parkı ruhu yaşatılmaya devam ediyor. Ben parkta Devrim Bakkal’da çay ve yiyecek servisi yapıyorum. Gönüllü yapılan her işte varım. Parasız bir yaşam ile dayanışma içinde insanca yaşayabilmekten çok mutluyum. Kendimi daha insan, daha mutlu, daha sevecen, daha güçlü hissediyorum. Tek başıma yaşadığım halde kalabalık bir ailem olduğunu görüyorum. Yolda yürürken birçok kişiye selam veriyorum. Devrim Bakkal’dan tanıdıklarım çoğu. Bir anda sohbeteye koyulup, dertleşiyoruz, bütün kalıpları kırıyoruz... Biz insanız, dostuz, paylaşıyoruz, daha çok paylaşmayı öğreniyoruz...

Barikatın Önü

Barikat önlerindeydik... barikatın ardındaki özgür hayatı korumak için... Nöbet tuttuk, çatıştık, şarkılar türküler söyledik. Hiç tanımadığımız insanlarla yan yana Taksim'i koruduk. İyi ki de oradaydık.

Asya Gümüş

31 Mayıs günü Nurhak Dağlarında ölümsüzleşen savaşçıların anmasını yaptıktan sonra Taksim'e eyleme arkadaşlarımla birlikte katıldık.

1 Mayıs'ta Taksim' in işçi sınıfına kapatılmasından sonraki eylemlerin böyle geçebileceğini az çok tahmin edebiliyorduk. Ama nereden bilebilirdik ki bir ayaklanma yaşayacağız?

O gece hem de...

Vapurla Taksim'e doğru gidiyoruz...

Neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz...

Ama neler yapabiliriz diye konuşuyoruz...

Her yandan konuşmalar... Yüzden fazla yaralı olduğunu öğreniyoruz. Öfkemiz daha da artıyor...

Taksim Gümüşsuyu tarafında Taksim'e çıkmaya çalışıyoruz... Gazlar atılıyor her yandan... Akşam'a ancak ulaşabildik Taksim'e... Çok yorgunduk. Ama İstiklal'deki ve Tarlabası'ndaki o manzara tüm yorgunluğumuzu unutturdu. Deyim yerindeyse kanım donmuştu. İşte Bir halk Ayaklanması, somut bir şekilde karşımızdaydı. Bugüne kadar çatışmalı eylemlerde yalnız olan bizler milyonları görünce yanbaşımda nasıl heyecanlamıştık anlatamam. Hele bir de o insanların gece boyunca barikatlarda yanyana oluşu bir başka güzeldi. Yanımdaki arkadaşımınla birlikte barikat önlerindeydik, arkadaşımın başına gaz bombası geldi onu hemen hastaneye gönderdik. Yaralıların sayısı artıyordu.

1 Haziran'a bağlayan gece aralıklarla dinlenerek barikat başlarındaki yerimizi aldık. Yaralananların boşluklarını yeni insanlar dolduruyordu. Bütün öfkemiz sisteme, düşmana karşıydı ve gerçekten bizi daha diri tutuyordu. O gece unutamadığım şeylerden biri de o kadar açkımız ki, simitçinin dolabından yediğimiz biber gazlı simitler bile çok iyi gelmişti.

1 Haziran günü hep birlikte göğüslediğimiz kavgada düşmanların nasıl kaçtığını gördük. Artık; Taksim bizimdi...

15 gün boyunca dayanışmanın, birlikte yaşamının güzelliğine tanıklık ettik.

Pazartesi gecesi Taksim Meydanında değildim. Sarıgazi emekçilerinin yanındaydım. Sabah 6'da polis Taksim'e girdiğini duyunca hemen koştum Taksim'e...

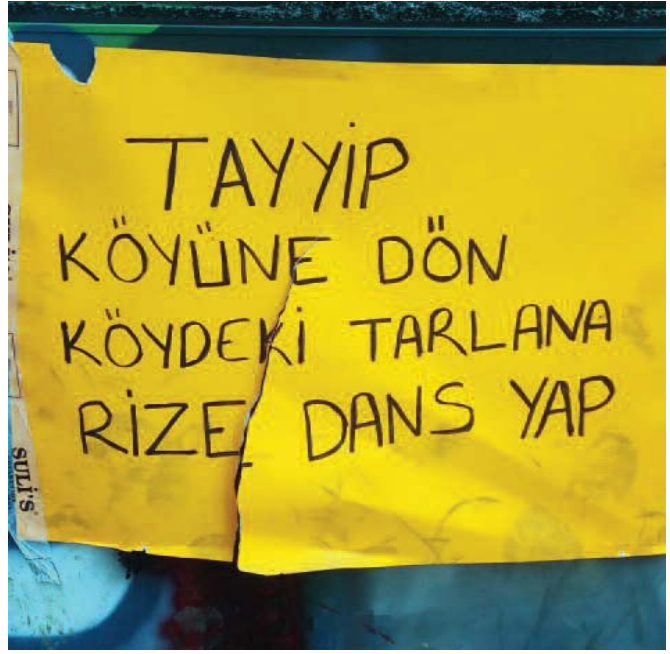
Barikat önlerindeydik... barikatın ardındaki özgür hayatı korumak için... Nöbet tuttuk, çatıştık, şarkılar türküler söyledik. Hiç tanımadığımız insanlar yan yana Taksim'i koruduk. İyi ki de oradaydık. Ve nasıl bir güzelliktir ki yaşadıklarımız şu anda yazarken bile heyecanlanıyorum.

Yaşadığımız o günler bana ve bize çok şeyler öğretti... Devrimi somut bir şekilde hissetmemizi sağladı.

Bugün forumlarla sürüyor mücadele... Başka bir dünya mümkün konusunu konuşuyoruz...

HİÇBİR ŞEY ESKİSİ GİBİ OLMAYACAK

Temade Çınar

Duraktayız, otobüsün kalkmasını bekliyoruz. Uzun bir sıra var. Hava oldukça sıcak. Önümüzde, hemen kaldırımın kenarında Sular İdaresinin kazısında işçiler çalışıyor. Arkamızda büfeler, fastfood-çular kapılarının önüne çıkmış ilgiyle kazıyı izliyorlar. Birden bir boru patlıyor, etrafa su fışkırıyor ve sıradakilerle birlikte izleyenler de ıslanıyor. İzleyicilerden biri de büfelerden birinde çalışan genç. Genç, neşeyle “Sık bakalım sık bakalım biber gazı sık bakalım” namesini patlatıyor, arkasından da basıyor kahkahayı. Sıranın ön taraflarından bir polis, daha önce varlığının farkına varmadığımız bir çevik kuvvet formalı polis, sıradan çıkıp gövdesini gence gösteriyor. Sıradakiler merakla olacakları izliyorlar. Genç, polise bakıp aynı nameyi, aslında devam ettirmeyi düşünmediği nameyi özgüvenle bu kez sahibinin yüzüne dikerek gözlerini devam ettiriyor, “ Kaskını çıkar copunu bırak delikanlı kim bakalım.” Sıradakiler gülüyor ya da en azından gülümsüyorlar. Polis tekrar sırasına girip ortalıktan kayboluyor.

Gezi'nin forumlara dönüştüğü bir zamanda Gezi Ayaklanması'nın küçük bir özeti gözlerimizin önünden geçiyor. Kazı çalışmasından su fişkırması bahanesi genç bir emekçiyle polisi karşı karşıya getiriyor ve moral üstünlüğünü kazanan, tabii ki cüret eden genç. İzleyenler aktif ya da pasif olarak onu desteklediklerini gösteriyorlar.

Gezi, gözlerimizin önünden bir fırtına gibi geçti ve başka bahanelerle geçmeye devam ediyor. Şimdi olup bitenler şöyle bir hikaye gibi;

Cüceler karşısında köşeye sıkışmış bir devin, uzun zamanlar boyunca elini ayağını savurmak dışında cüssesinin farkına varmadan karanlıkta geçirdiği onca zaman sona erdi. Biriken enerjisinin baskısıyla eninde sonunda ayağa kalkacağını ve önündeki engelleri bir çırpıda fırlatıp atacağını düşünmemek, bu durumun hep böyle sürüp gideceğini sanmak ne büyük bir gaflet. Dev, koca gövdesini kaldırdı, boyunu gördü, karşısındaki saldırı ne kadar büyük olursa olsun onu ezip geçeceğini gördü, gücünü sınamadı. Kollarındaki, bacaklarındaki en önemlisi kafasındaki ve yüreğindeki o devasa dönüştürücülüğü gördü.

Kapıyı bir tekmede devirdi. Şimdi kapının eşisinde ayakta duruyor, güneşi içine çekiyor. Karanlığı üzerinden kovuyor, aydınlığı içine alıyor. Cüceler, donanımlarını yeniden gözden geçirerek güvenli bir mesafeden dehşetle izliyorlar onu. Dev in orası burası çizilmiş, yaralanmış. Cüceler küçük ama ellerindeki silahlar yıkıcı. Dev in geri dönüp bir köşeye sinmesi artık mümkün değil. Ufka bakıyor, nereye gideceğini kestirmeye çalışıyor. Köşesinde yerini genişletmek için yaptığı büyüklü küçük manevraların onu o köşeden kurtaramayacağını sınamadı. Tutsaklığını yırttı. Korkularını ve kaygılarını köşesinde bıraktı. Ona verilecek bir parça kuru ekmeğe, sıkıştığı, güvenli sandığı köşeye dönmeyecek.

Kapının önündeki deve korkuyla bakıyor cüceler. "Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını" farkındalar. Ama şimdi ne olacak. Onun yerine geri döndürme yöntemlerinin hiçbiri işe yaramıyor. Dev

öyle bir gürültüyle ayağa kalktı ki bütün dünyayı ayağa kaldırdı. Kapıya çıktı ve güneşi gördü. Başka yerlerdeki türdeşlerinin kendisi gibi gürleyişlerini, kapının önüne çıkışlarını duydu. Artık yalnız olmadığını biliyor.

Beyni olağanüstü bir hızla çalışıyor. Yüzlerce olasılık beliriyor önünde. Geçmişteki yalanlar, korkutmalar, sindirmeler, mistik afyonlar geliyor gözünün önüne. Meğer her şey yalanmış. Öfkesi katlanıyor. Dışarıda pırıl pırıl bir hayat akıp gidiyor. Peki ya gerçek ne? Bilmeye ve öğrenmeye dair müthiş bir özlemle yanıp tutuşuyor. Diğerlerine ulaşmalı ve bir araya gelmeli. Ama nasıl?

Bütün bunlar saniyeler içinde akıp gidiyor düşüncelerinden. İşte tam da bu sırada göğü yırtan bir kahkaha kopartıyor dev... "Sık bakalım sık bakalım..."

Yabancılaşmaya karşı beyin egzersizimizi şimdi milyonlarla birlikte yapıyoruz. Ortaya çıkan zeka bugüne

kadar görülmemiş bir güçle ve de cüretle dışarıya fişkırdı. Egzersizimizi olan bitenlere ve bizi eskiden koparanlara göz atarak sürdürelim.

Gençlik

Güçler sınamadı, boylar ölçüldü, söz ve davranışlar karşılaştırıldı, güven tazelendi, dostla düşman ayrıştırıldı ve belki de en önemlisi gençlerden özürler dilendi. Bugüne kadar bilgisayarlarının başında, cep telefonlarıyla oynarken görmeye alıştığımız gençlik başını kaldırdı ve gözlerindeki ışık parladı. Dirençli, yaratıcı ama bir o kadar muzip bir gençlik karşımıza çıktı. Sıralara, defterlerine hatta tuvaletlere karaladıkları sözleri sokaklara taşıdı. Bu kez politikleşmiş olarak. Sokakları her anlamda işgal ettiler varlıklarıyla. Şarkıları, sloganları, taşları, sopaları, yaratıcı barikatları ve özgürlüklerini yansıtan her şeyle doldurdular. Öğüt verilen gençlik gitti; yerine "onlar, bilirler ne yapacaklarını" denilen gençlik geldi.

Gençlik, bu dönemde eski mücadele yöntemlerini alıp dönüştürdü, esnek, hızlı ve yaratıcı yöntemleriyle düşmanı şaşkına uğrattı. Ninsun Ana'nın

Şarkıları, sloganları, taşları, sopaları, yaratıcı barikatları ve özgürlüklerini yansıtan her şeyle doldurdular. Öğüt verilen gençlik gitti; yerine "onlar bilirler ne yapacaklarını" denilen gençlik geldi.

Gılgamesh'in babasını bilmemesi serzenişlerine verdiği cevabı hatırlatır gibi: "Bir baban olsaydı onun gittiği yoldan gitmek ister, onu izlerdin. Başarılarını onun başarılarıyla kıyaslardın. Şimdi yolunu seçmekte hiç kimsenin olmadığı kadar özgürsün"

Onları engellemeye çalışan kesimler çürütüldü, aşılıp geçildi. Bizler de varlığımızla, kalıplarımızla, önyargılarımızla onlara engel olmayalım, bırakalım esnek ve yaratıcı ataklıklarıyla bize yol gösterebilirler. Gençlik önümüzdeki ayaklanmalarda izlenen, takip edilen ve yolu açılan kesim olacaktır.

Bayraklılar

Kitleler, "önlüklü, bayraklı" ları izlemeyi öğrendiler. Ayaklanmanın en çarpışmalı anlarında, sokaklar tuzaklarla doluyken bir tek bayrak yeniden toplanmak için güvenilir buluşma yeri oldu. Belki bu nedendir ki Gezinin tartışılmaya fırsat bulunan her zamanında devrimci flamalar, bayraklar tartışıldı.

Kimilerine göre onların sokaklarda olması kitleleri korkutuyormuş (!)

Bu kitle mi korkuyor? Bileklerine kan gruplarını yazarak yüzünü örtecek bir bez parçasından başka hiçbir donanımı olmaksızın sokakları, meydanları dolduran, her gün yeniden dolduran bu kitle mi korkuyor? Korku duvarı aşıldı. Ayaklanmanın birçok anında, türlü kaygılarla tepkilerini bastıran kitlelerin, gözünde ölümün nasıl da hiçleştiğini gördük.

Yine Gezi süreci forumlarından birinde düzen partilerinden birinin gençlik kollarından olduğunu söyleyen bir genç söz alıyor ve inanılmaz temiz bir adalet duygusuyla şunları söylüyor: "Bizler burada yokken de onlar vardı. Onlar yıllardır tüm saldırılara rağmen geri çekilmediler. Bugün buradaysak onların sayesinde. Flamalardan ne istiyorsunuz. Kimin şimdi onlara bir şey söylemeye hakkı var, bu ne kibir? Tayyip'in zamanında bile bayraklarıyla yürüdüler şimdi biz mi yasaklayacağız?" Yıllardır kendilerini anlatmaya çalışan devrimcileri şimdi kitleler savunuyor. Devrimcilerin bunca yıldır milyonlarca sayfa bilinci emekçilere taşımak için ödedikleri bedellerin boşa gitmemiş olduğunu herkes gördü. "Boşuna uğraşıyorsunuz" sözleri tarihe ka-

rıştı. Meğer için için dolmuş zaman. Duru bir şimşek çaktı gökyüzünde ve birikmiş bütün bilinçleri ortaya çıkardı. Kimliksizleştirme, politiksizleştirme çabaları yine devam edecektir ancak bundan sonra muhatabı sadece devrimciler olmayacak.

Güven

"Yola çıksan arkandan kim gelecek, öne çıkma kendini yakma" sözleri gerçekliğini kaybetti. Sokağa çıkanlar yanlarında yüz binleri, milyonları gördüler. Her biri diğeri için kendisini tehlikeye atan, birbirine siper olan, birbirini sırtlanıp güvenli bir yer arayan, başkaları için de talcid, süt, limon taşıyan, kapılarını açan, tedavi eden, adliyelerde onları savunmak uğruna dayak yiyenler... Devrimin tüm kesimleri sanki diğere kendini ispatlamak için yarıştı. "Ben senin güvenebileceğin yol arkadaşımım."

Reformizmin en önemli dayanağı elinden alındı. "Bu toplumdan bir şey olmaz, toplum çok geri" vb gerekçeleri öne sürmek artık komik duruma düşmek demek. Eski argümanları kaybeden reformizm uzlaşmanın gerekçesi olarak şimdi de "toplum yeterince örgütlü değil" i koydu.

Hiç kimse artık Gezi öncesindeki gibi yalnız değil. Birbirine güven "özgüvenleri" yükseltti. Eskiden itiraz edilmeyen şeylere rahatlıkla itiraz eder olduk. Bu itirazımızı etrafımızdakilerin de aynı rahatlıkla desteklediklerine tanık oluyoruz. Yolları keserek yürüyüveriyoruz, alanlar, sokaklar, parklar bizim. Bundan daha doğal ne olabilir ki. İzin almak mı? O da ne?

Aydınlanma

Forumlarda ortaya çıkan fikirler, tartışmalar, gelişen duyarlılıklar bu duru şimşegin sonucu. O eski küfürbaz ve ataerkil diller yeni bir dünyayı savunuyor. Öz yeni, biçim eski. Belki onun için yadırgıyoruz Bornova Büyük Park'ın kadın forumunun "Bırak Evi Bok Götürsün" etkinliğini. Devrimci dayanışma yürüyüşlerinde polisle karşı karşıya gelindiğinde "sık bakalım..." demiyoruz da, gençlerin alanları doldurduğu eylemlerde onlara katılmadan edemiyoruz. Kitleler milyon milyon değişiyor. Biz de değişiyoruz. Herhalde beynimizin böyle hızlı çalıştığı bir dönem daha olmamıştır. Herhalde bizim söylemek için nice mü-

cadeleler verdiğimiz bunca söz böylesine yağmur gibi dökülmemiştir. Hem de yeni bir estetikle.

Kitaplar elden ele geziyor, sanki “bir daha karışlarına böyle çıkmayacağız, bilmemiz gereken çok şey var” diye hep birlikte yemin edilmiş gibi. Her tartışma kolayca gündem değerlendirmesine dönüşüyor.

Penguenlerin istila ettiği -ve aslında hep istila altında olan- medyaya “meğer aşkımız bir yalanmış” serzenişleri dramatik bir ayrılık karesi gibi. Televizyonla ilgili yazılmış onca sayfa raflara kalktı.

Artık bir daha hiç kim-
senin televizyonun al-
daticılığından
bahsetmesine gerek kalmadı.
Sadece televizyon mu? Aydın-
ların, sanatçıların bir bir listesi
tutuldu. Gezi’ye geldi, gel-
medi. Gezi hakkında şunu
dedi, bunu dedi. Aklandılar ya
da üstleri çizildi. Yeni bir ölçü
var artık toplumun elinde, eski
parlak spot ışıklarından uzak.
Benim mücadelemın yanında
ya da değil.

Kadınlar

Kadınlar Gezi ile ikinci sıradan kurtulup öne çıkma fırsatı buldular. Yüz tane kadın konferansı yapılsa bu etkiyi yapmazdı. Barikatların üzerindeki mini etekli, topuklu ayakkabılılar, yüzünü şık bir şalla örtmüş şık kıyafetleriyle elindeki taşı bir gerilmeye fırlatanlar, tomaların suyunun önünde kollarını açıp duranlar, sapanlı, fox maskeli teyzeler ve tabi ki evlatlarının yanında savaşılan anneler... Bütün kitapların çözmeye çalıştığı “kadın sorunu”na Gezi, cevapları bir bir verdi. Kadınlar evlerinin duvarlarının tutsaklığından çıktılar, her düzeyde mücadelede erkek yoldaşlarından hiç de geri olmadıklarını gösterdiler.

Yeni Güçler

Çarşı, gönüllere taht kurdu. Çarşı, herkesten farklı ne yaptı. Gezinin ilk günlerinde iş makinesine el koyması ve tomayı kovalaması ve tabii internette dolaşan “Davulcu Vedat” ın TOMA’yı ele

geçirdiği ironisi. Çarşı aslında bu davranışlarla ya da söylentilerle kitlelerin önünü açtı. Güce karşı güç. Bir sonraki ayaklanmada bu ve benzeri örneklerin daha fazla karşımıza çıkacağını öngörmek müneccimlik olmaz herhalde.

Bu durum yıllardır burjuvazinin lotolar, totolar, milyonluk transferler, yüksek trajlı gazeteler yoluyla futbola örgütlediği milyonları ayaklanmanın avantajı haline getirdi. Tabi ki şimdi karşıtların örgütlenmesi çabaları sürmekte. Ancak LGBT gibi gruplar da dahil devrimin yeni güçlerinin varlığını ispatladıkları bir dönem yaşadık. Hiç kimse buna yüzünü çeviremez. Çok da farkına varmadığımız bu güçlerin aramızda olması Gezi'nin en önyargılı kesimlerinin bile durumu anlamaya çalıştığı dönemlerine tanık olduk. Özellikle LGBT gruplarının mücadelenin her aşamasında bizlerle kol kola olması homofobilerimizi sorgulattı. Ortadan kalktı mı? Elbette hayır. Ama bu kez LGBT değil homofobi sanık koltuğuna oturtuldu. Bugüne kadar yazılanlar, onların sistem tarafından yaratılmış ve bizim tarafımızdan yaşatılan yaşam trajedilerini anlatan filmler Gezi sayesinde birlikte mücadele etmenin ve yaşamının yarattığı etkiye ulaşamamıştı.

Yeni Olanaklar

Vahşi bir saldırı karşısında sokaklar boyu koşarken nelerle karşılaştığımızı bir hatırlayalım. Bütün yaşanmışlıklar bir bir paylaşıldı, beğenildi, ortak hafızalara kaydedildi. Cep telefonlarından, twitterlar facebooklar yoluyla hangi sokaklarda dostlarımızın hangilerinde düşmanlarımızın olduğunu haber aldık. Haber alma kaynaklarımızı yalancılar ve doğrucular olarak ayırdık. Doğrucuların başına Redhack’i ekledik. Hangi kapılar açık, en yakın doktor nerede, göz altına alınırsak nereyi arayacağız, en son durum ne; her şeyi olduğumuz yerden haber aldık. Belki de bu yüzden Gezi'nin ilk göz altıları twitter kullananlar oldu. Gezi boyunca gösterilen onlarca gözdağından biri ve ilki. O kadar çok şey öğrendik ki iletişim hakkında belki de savaş alanının tarafların en güçlü yanlarından birinin bu olduğunu kabul ettik.

Eski Düşmanlar(!)

Kafalar karıştı. İtirafklar edildi. “Bugün bize bunu yapan kim bilir yıllardır Kürtlere ne yapı-

yordu?” ile başlayan yarı utangaç özeleştiriler. Ulu-salcı olarak kendilerini tanıtanlarda bile Kürtlerin alana inmesi için ağızdan kaçırılan temenniler. Me-deni Yıldırım’ın anmasında yürüyenlerin ellerin-deki Türk bayrakları ayaklanmanın çelişkileri nasıl da ortaya çıkardığının göstergesiydi.

Eskiden taş atan gence du-yulan öfke, saldırı altındayken hayranlığa dönüştü. “Şiddet is-temiyoruz” diye çığlık çığlığa koşturanların seslerini duyura-madıkları, kendilerini dinlete-medikleri ve hatta komik duruma düştükleri anlar... As-lında oradakilerin birçoğu düne kadar onun gibi düşünüyor-lardı.

Gezi’nin ilk günlerinin en popüler sözü “pro-vakatörler” di. Bu söz iki anlamda da geçiyordu ve ayırt etmek için “kimi kastediyorsunuz” diye sor-manın gerektiği durumlar bile oldu. Bize göre pro-vakatörler kitleyi polisin tuzağına düşürmeye çalışanlardı. Diğerlerine göre ise polisi şiddet gös-termeye kışkırtanlardı. Sanki polisin böyle bir şeye ihtiyacı varmış gibi. İlerleyen günlerde karmaşa ort-a-dan kalktı. Provakatörün tek ve gerçek anlamı kaldı. Ali İsmail Korkmaz’ın katliamı bunun tersini iddia etme fikrini bile ortadan kaldırdı.

Yan yana gelmesi im-kansız gibi görünen kesimler birbirlerini kolladılar. Birbirlerine saldıran takımlar birbirlerinin atkılarını taktılar. Birlikte “isyan hatı-rası” fotoğrafları çektiler. Ezeli rakipler Karşıyaka ve Göztepelilerin “bugün dostuz” pankartı geçici dostluğun ironi-siydi. Sadece takımlar mı? Gezi döneminde yan yana oldu-ğunuz kesimleri bir gözden geçi-rin isterseniz...

Eski Dostlar(!)

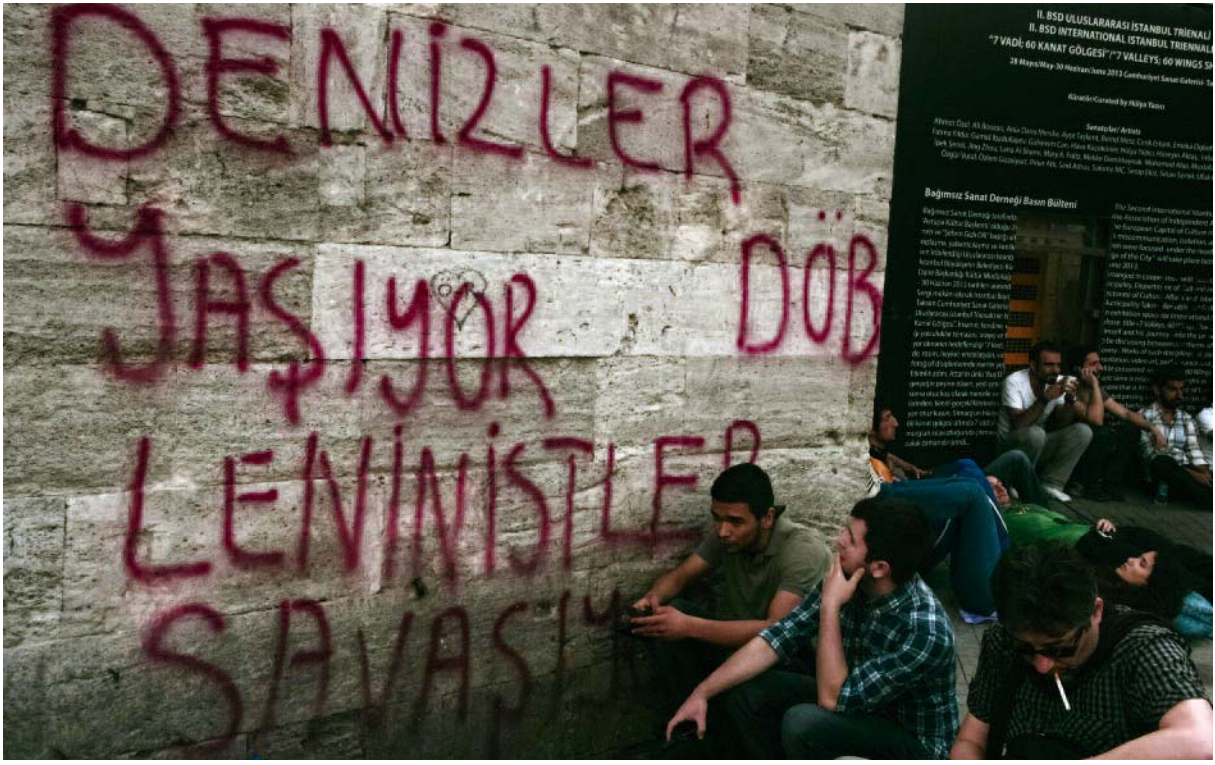
Gezi döneminde bir lise grubu twitter’ında Gezi dışında bir şey paylaşan olursa onu spamlama kararı almışlar. Sonra öğreniyoruz ki bu oldukça

yaygın bir davranış haline gelmiş. Bir psikolog Gezi döneminde hastalarının kendilerinden değil Gezi’den bahsetmek istediğini, kendilerinden bah-setmekten utanç duyduklarını anlatıyor. Aynı dö-nemde pek çok “büyük” sanatçının büyük konserleri bilet satışları düştüğü için iptal ediliyor. Yine bir sosyal araştırmacı insanların böyle bir dö-nemde eğlenmeye gitmeyi kendilerine yedireme-diklerini anlatıyor. Belki de Gezi’nin en çok dost kaybedenleri burjuva basınından sonra sendikalar oldu. Tıpkı sanatçıların çetelesi nasıl tutulduysa gezi döneminde herkesin, her kesimin, her örgütün çetelesi tutuldu. “Şunları gördük, şunları alanda görmedik...” Sorgulamalar sendikaların bu dö-nemde neden kapılarını ve olanaklarını açmadığın-dan başladı, neden alandan çekildikleriyle sürdü. Komşuların bile kimin tencere çaldığı ya da çalma-dığı listesi çıkarıldı.

Gezi birçok şeyi ayırttırdı. Hiçbir şeyi eski ha-liyle bırakmadı. Mücadele edenler ya bu süreçten güçlenerek çıktılar, yeni deneyimler çıkardılar ya da büyük fırtına onları zayıf köklerinden koparıp bizden alıp götürdü. Her şey yerine oturdu mu? Hayır, çok şey öğrendik ama öğrendiklerimizi henüz çok iyi özümsemiş değiliz. Geri kalanları ya biz yeniden gözden geçirip öğreneceğiz ya da bize tarih öğretecek. Çarşı, forumlar sürecinde bir açık-lama yapmış “bu kez örgütsüzdük, bir dahakine ör-gütlenip geleceğiz.” Öyle görünüyor ki en önemli çıkarımı onlar ve onun gibi düşünenler yapmış. Bu-güne kadar kaybettiklerimizin yanında öğrendikle-rimizin dışında somut bir şey kazanmış değiliz. Ya kazandıklarımızı kendi ellerimize alacağız ya da bi-timsiz bir mücadele ile daha çok kayıp vererek yü-rüyüp duracağız. Dev kapının önüne çıktı, evet, ama nereye gideceğini henüz bilmiyor. Ancak kendi kendini yönettiği bir sistemde bu mücadele-nin biteceğini yeni deneyimlerde öğrenecek.

Yeni ayaklanma yeni güçlerle yeniden başla-yacak. Tuzluçayır ve ODTÜ eylemlerinde karşı ta-rafın daha hareketli ve küçük gruplar oluşturmuş olmasından yeni bir sürece onların da hazırlandık-larını görüyoruz. Yepyeni bir ayaklanma başlaya-cak. Yeni bahanelerle, yeni bir bakış açısı kazanmış taraflarıyla ve yeni karşıt güçlerle.

Ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

ONLARIN
HİTLERİ VARSA
BİZİMBERTE' MİZ VAR!
ULUDERE (ROBOT)

NE
KORKTUN
BE TAYYİP!
YIKILACAKSIN
MECBURR!

FASO TAYYİP

AVM'LER YIKILSIN
TAYYİP ALTINDA KALSIN!

OLMAK YA DA OLMAMAK

Sinan Kaleli

Hareketin kendi hakkındaki bilinci, gerçek içeriğinin çok gerisindeydi. Özellikle hareket adına konuşanlar açısından nesnel içerikle öznel bilinç arasında tam bir uçurum vardı. Ayaklanma her adımında bu uçurumun yarattığı ağırlığı bir kambur olarak taşımak zorunda kaldı.

Nesnel ile Öznel Arasındaki Uçurum

31 Mayıs ayaklanması, bilinci fiili etkinliğinin gerisinde kalan bir hareket olarak, tüm ihtişamına rağmen salt bir “önsöz” olarak kalmaya yazgılı bir ayaklanmaydı. Hareketin kendi hakkındaki bilinci, gerçek içeriğinin çok gerisindeydi. Özellikle hareket adına konuşanlar açısından nesnel içerikle öznel bilinç arasında tam bir uçurum vardı. Ayaklanma her adımında bu uçurumun yarattığı ağırlığı bir kambur olarak taşımak zorunda kaldı.

Daha Taksim'in zaptetildiği ilk gün, hareket adına konuşmakta olanların büyük bir bölümü, onun gerçek içeriğini anlamaktan çok uzak olduklarını ortaya koymuşlardı. Oyunun bu kısmının kazananı olarak sahadan çekilmeyi, yani Taksim'i fiili olarak kazanmış ve polisleri kovalamış olmanın üstünlüğünü elde tutarak barikatları kaldırmayı, Gezi'ye çekilmeyi savunarak ayaklanmadan hiçbir şey anlamadıklarını ortaya koymuşlardı. Üstelik ayaklanma bir çırpıda tüm bir ülkeye yayılmışken!.. Hareket onları, onların düşünce yapısını çoktan aşmıştı. Onlarsa oyunda bir partiyi kazanmış olarak eskiye dönmeyi hayal ediyorlardı. Bu istek ve yönelim, bizzat hareketin sert duvarlarına çarptı. Boşlukta yitip giden bir söz olarak kaldı.

Taksim'in zaptetildiği gün, onbinler yüzbinlere, sonra milyonlara evrildi. Hareket kısa sürede tüm ülkeye (Bayburt hariç tüm ülkeye) yayıldı. Bu bile hareketin nesnel içeriğinin büyük bir halk ayaklanması, bir devrim olduğunu kanıtlamaya yeter! Devrimden sadece sonuca ulaşan, başarı kazanan, veya öznel bilinç olarak devrim ve iktidar isteğini ifade eden bir hareket anlayanlar, kuşkusuz gözlerinin önünde gelişmekte olan devrimi anlayamadılar. Bir direniş, bir isyan... hepsi bu! Onlar için 31 Mayıs'ta başlayan hareketin anlamı işte buydu. Oysa tam da böyle başlayan hareket, bir ayaklanmaya ve giderek bir devrime dönüşmüştü. Evet tam da söylendiği gibi Gezi Parkı'nda baskıya uğrayan, işkence gören insanların durumu birikmiş öfkeyi patlatmıştı. Evet binlerce ve binlerce insan 27 Mayıs ve sonrasında tanık olduğu bu haksızlığa isyan etmişti. Evet milyonların ortak ruh halinin ifadesi olarak bu zulme karşı seslerini yükseltmişti o gün İstiklal Cad-

desi'nde ve çevrede kendini sokağa vuranlar. Bir empati kurmuşlardı polis baskısına uğrayanlarla. Vicdanları daha fazla katlanamamıştı bu haksızlığa. Evet, bu, otoriter yönetim anlayışına isyandı. Tek tek sayılıp dökülebilecek pek çok neden doğruydu. Tüm bunları sıralayanlar, ne yazık ki kendilerini bu sıraladıkları tek yanlı olgularla sınırlamaktalar. Oysa bütün bunlar, organik bir bütün olarak tek bir şeye işaret ediyor. Giderek tek bir şahısta cisimleşen sisteme karşı dev bir ayaklanma! Büyük bir değişim istek ve iradesi!.. Devrim dediğiniz bundan başka nedir ki!

An'lar vardır. Avucunuzdan kayıp gitmesine seyirci kalmamalısınız. O an'ı kaçırsanız, sonrasında ne yaparsanız yapın, durumu kurtaramazsınız. Ayaklanma boyunca biz bu an'ları tek tek kaçırdık sosyalist hareket olarak.

Tekil çıkış noktalarından bağımsız olarak hareketin bütünsel/nesnel içeriği bir devrimken, onun tekil parçalarının öznel bilinci, devrimden çok uzaktı. Yukarıda bahsedilen itirazlarda dillendirilen tekil olgularla sınırlamıştı. Bizzat hareketin içindeki geniş kesimlerle temas esnasında bu gerçekliği görmemek imkansızdı.

Hareketin öznel bilincindeki bu gerilik, başka etkenlerin yanında, ve belki de en başta, geniş kesimlerle sıkı bağları olan güçlü bir örgütlülüğün, nicel açıdan da güçlü bir komünist hareketin olmayışıyla açıklanabilir olsa gerek. Hareketin ana gövdesi, tüm sınırlılığına rağmen sokakta, alanda, dış dış mücadelenin içinde kalma eğilim ve isteğini apaçık gösterirken, sosyalist hareketin geniş kesimleri bilinç olarak ana gövdenin çok çok gerisindeydi. Durumu idrak eden kesimler ise bu hareketi kucaklayıp yönlendirebilecek yetenek ve örgütlülükten yoksundu. Ayaklanmanın yazgısı daha bu ilk adımlarda şekillenmeye başlamıştı.

Taksim'deki ilk günün akşamında Dolmabahçe'deki çatışmaların haberleri gelmekte, çatışmanın içinden yardım talebini ileten "ulaklar" gönderilmekteydi. Bu talepler, bu çağrılar iki gün boyunca defalarca dile getirildi. Ne yazık ki bütün sosyalist hareket tarafından çağrılar güvenilir bulunmuştu, reddedildi. Oysa bir ayaklanmada savunmada kalmak, ayaklanmanın yenilmesi demektir. İlerlemekte tereddüt eden ayaklanma yenilgiye yazgılı bir yola girmekteydi. Bunu Dayanışma toplantılarında daha net olarak görecektik.

Sosyalizmin Gücü

Sosyalist hareket sık sık küçümsenir, dudak bükülür. 31 Mayıs çatışmalarında ve sonrasında, iş neredeyse örgütlü sosyalist hareketin yok sayılmasına varıldı. Koca bir tarihi, zorlu sınıflar savaşımı tarihini, onun yarattığı birikimi, günümüz kuşaklarına etkilerini bir kenara bırakacak olsak

bile, bizzat çatışmalar sürecinden başlamak üzere sosyalist hareket, ayaklanmanın etkin gücüydü ve Taksim Komünü'nün örgütlenmesi başlı başına onun eseri idi. O olmaksızın bu derli toplu duruş, yaşamın örgütlenmesi mümkün olmazdı.

Ne yazık ki örgütlü sosyalist hareket (ki bu tanımlamaya sendikaları ve odaları da ekliyoruz, çünkü bu ülkede belirli sendikalar ve meslek odaları, hatta sanat çevreleri ve aydın örgütlenmeleri, başlı başına örgütlü sosyalist hareketin bir bileşenidir), kendi gücünün farkına varmaktan çok uzak, neredeyse hareketin kendiliğindenliği önünde teslim olmuş, hatta o “genç kuşaklar” karşısında “ezik” bir tutum içindeydi. Özellikle Dayanışma toplantılarında bu durum çok daha net olarak görülmekteydi. İş, “bağımsızlığın” (tuhaf bir şekilde örgütsüzlük bu kelimeyle tanımlanmakta!) kutsanması, “bağımsız gençler”in koca örgütlere ders vermesi türünden garipliklere kadar vardı!

Sosyalist hareketin bu ikircikli durumu, hiç kuşkusuz düşünsel ikirciklikten, hareketin nesnel içeriğini kavrayamamaktan... haliyle iddialı olamamaktan kaynaklanıyordu. Dar anlamda kendi nicel gücündeki zayıflık, düşünsel ufku da sınırlamış durumdaydı. Hal böyle olunca, ayaklanmanın ilk adımlarından itibaren, hareketin önünü açmak şöyle dursun, onu frenleyici bir rol oynadı. En iyimser ifadeyle, ona seyirci kalmayı tercih etti. Bu günah, sosyalist hareketin ana gövdesini oluşturanların boyunlarına asılmış durumda.

Atalet, Atalet ve Yine Atalet!

An'lar vardır. Avucunuzdan kayıp gitmesine seyirci kalmamalısınız. O an'ı kaçırsanız, sonrasında ne yaparsanız yapın, durumu kurtaramazsınız. Ayaklanma boyunca biz bu an'ları tek tek kaçırdık sosyalist hareket olarak.

Bunlardan ilki, yukarıda bahsedilen Dolmabahçe çatışmaları sırasında olanlardır. 1 Haziran akşamı, bir AN'dır. Ayaklanmanın ileri atılabileceği bir an! Taksim'i zapteden onbinler Dolmabahçe'den gelen yardım çağrılarına cevap verseydi, ayaklanmanın o ana gövdesi Maçka Parkı'ndan aşağı Dolmabahçe'ye (Başbakanlık çalışma ofisine) iniyor olsaydı kuşkusuz bambaşka bir tablo olurdu bugün. Sonucu tam olarak bilmek mümkün değil. Ama fiili

olarak bir iktidar odağının hedeflenmesi (ve muhtemelen ele geçirilmesi) anında yankısını ülke çapında bulurdu ve ayaklanmanın öznel bilincinde eksik olan şey, iktidar olgusu, kendini bu şekilde ortaya koymuş olurdu. Bu an, bütün bir sosyalist hareketin ortak günahı olarak, kaçırıldı.

Bir diğeri, Dayanışma'nın kendini bir iktidar odağı olarak ortaya koyma fırsatını bilerek ve isteyerek reddetmesidir. Kanımızca Dayanışma, bilinçli bir şekilde çürüme ve çürütme politikasını seçmiştir.

İlk kuruluşunda farklı bileşenlerden oluşuyor olsa da ayaklanmayla birlikte Dayanışma tüm güçleri kapsayan bir çatı örgütüne dönüştü. Bu haliyle İstanbul açısından ayaklanmayı temsil yetkisine sahip geniş bir örgüt olarak çıktı ortaya. En geniş kesimler tarafından ayaklanmayı yöneten ve temsil eden örgüt olarak kabul gördü. Tüm gözle ona çevrildi. Eşyanın tabiatına uygun olan da buydu. Ayaklanan geniş yığınlar siyasal bir temsilci aradılar. O temsilciyi Dayanışma şahsında buldular. Ona dayanarak yol almaya çalıştılar. Buraya kadar her şey olması gerektiği gibiydi. Sorun, bu noktadan sonra başlıyor.

Dayanışma'nın ağırlıklı bölümü daha ilk günden ayaklanmanın eski sınırlarına çekilmesinden yanaydı. İlk muharebeyi kazanmış olarak Gezi Parkı'na çekilmek, barikatları kaldırmak. Onlar böyle düşünüyordu ama onbinler meydanı bırakmadı, barikatları da... Dayandığı yığınlara rağmen Dayanışma Gezi Parkı'na çekilemezdi. Tabanda bu denli şiddetli karşı koyuş varken geri adım atılamazdı. Üstelik sadece tabanda değil, Dayanışma içinde de ileri gidilmesi için baskılar vardı. İşte bu noktada ayaklanma sanatının üstatlarından Danton'un “cesaret, cesaret ve yine cesaret” özdeyişi, Dayanışma'nın hakim kesiminin dilinde “Atalet, atalet ve yine atalet” haline dönüştü. Bu noktadan sonra Dayanışma'da hakim olan yönelim çürüme ve çürütme politikası oldu.

İktidar Odağı Olmak

İlk toplantılarda durum değerlendirilmesi yapılırken, ki o dönemde toplantılar alabildiğine kalabalık oluyordu, Dayanışma'nın kendisini bir odak olarak ilan etmesi gerektiğini ısrarla vurgulamıştık.

Türkçesiyle söyleyecek olursak, Dayanışma kendisini bir iktidar odağı olarak ortaya koymalı, hareketin aşağıdan gelişimine yukardan destek olmalı, yön vermeli dedik. Hareketi daha ileri taşıyacak olan buydu. Bu, Dolmabahçe'de elden kaçan An'ın tekrar yakalanmasını sağlayabilirdi. Ülke geneline yayılmakta olan ayaklanmanın ateşini körükleyerek iktidarı alaşağı etme gücünü harekete geçirebilirdi. İmkân ve ihtimal olarak bunu yaratabilirdi. Yığınların kendiliğinden hareketi mevcut şartlarda bu aşamaya gelemezdi ama yukarıdan müdahale pekala bunu başarabilirdi. Üstelik bütün gözlerin çevrildiği merkez olarak Dayanışma'nın bunu yapacak meşruiyeti vardı.

Dayanışma bu adımı atsaydı, sonu yenilgi ile bitse bile, salt isim olarak değil içerik olarak da bir "Taksim Komünü" tarihe geçmiş olurdu. Muazzam bir deneyim mirası bırakılırdı.

Kuşkusuz bu, siyasal iktidarla ve devletle her tür uzlaşma bağımlı kesip atacak bir adım demektir. Ciddi bir kopuş adımıydı. Yenilgi halinde bedeli de ağır olacaktı.

Dayanışma iktidar odağı olma seçeneğini reddetti. İlk günkü egemen eğilimini, taban tarafından reddedilmiş olsa da, uygulamaya koymaya çalıştı. Ayaklanma diğer illere yayılmış, çatışmalar şiddetlenmiş, ölümler meydana gelmişken, ne yazık ki Dayanışma mümkün olan en az hareket felsefesi doğrultusunda, toplantılara boğuldu. Ayaklanmanın tavsamasında olumsuz rol oynadı. Bir dizi bileşenin "olağan gündeme dönmek" olarak formüle ettiği ayaklanmanın ateşten gömleğini sırtından çıkarıp atma yollarını aradı. Tabanla arasında günden güne açılan makas, Dayanışma heyetinin Başbakanla yaptığı görüşme sonrasında büyük tartışmaları yarattı. İkinci defa barikatların kaldırılması ve Gezi Parkı'na çekilme, Dayanışma'da hakim eğilim olarak belirdi. Büyük bir aceleyle Başbakanın mitingleri öncesi Taksim'i boşaltmaya çalışıyordu hakim eğilim. Açıkça ulti-matom vermişti Başbakan.

Dayanışma çatırdıyordu. Tabanda ise müthiş bir öfke vardı. Homurtular yükselmekteydi. Dayanışma'nın parçalanmasını engellemek, öte yandan Dayanışma içindeki süreci sonlandırma eğiliminin de yenilmesini sağlamak gerek-mekteydi. Zorlu tartışmalar sonucunda forumlar oluşturma ve forum-

lar üzerinden tavır belirleme kararı çıktı. Gezi Parkı'nda forumlar oluşturuldu. Forumlarda ezici bir çoğunlukla Meydan'ın boşaltılması reddedildi ve eyleme devam kararı verildi. Bizzat ayaklanmacı yığınlar uzlaşma eğilimini reddetmişlerdi.

Sonrasında devlet saldırdı. Önce AKM ve Anıt'taki pankartlar sonraki gün bizzat Gezi Parkı şiddetli saldırı altında dağıtıldı. Halk yığınlarının bu saldırılara cevabı biliniyor. Her yer ayağa kalktı. O gece sabaha kadar tüm İstanbul şiddetli çatışmalara sahne oldu. On binler otoyollardan Taksim'e yürüdü. Pek çok ilde benzer ayaklanmalar oldu. Ayaklanma yenildi. Dalganın geri çekilmesi hızlandı.

Gezi'de doğan forumlar bu defa İstanbul'da semt parklarına, sonrasında diğer illere yayıldı. Özünde bir tartışma ortamı olan forumlar bir nevi konsey/meclis örgütlenmesine dönüşme eğilimi taşıdılar. Adeta onun bir nüvesi oldular. Dayanışma ne yazık ki burada da ön açıcı olamadı. Mevcut haliyle kendini devam ettirmemesi gerekiyordu. Forumların önünü açmak, forumların merkezileşmesi için çağrılar yapmak, meşru bir merkez olarak gerçek taban örgütlenmesine yol vermek görevini üstlenmeliydi. Böylece forumlar sağlıklı bir yapıya kavuşuncaya kadar forum temsilcilerinin ve mevcut bileşenlerinin melez çatı örgütü olmalıydı. Sonrasında forumlar sağlıklı yapıya kavuştukça salt forumların merkez yapısı olabilirdi. Bu geçiş için çağrılar yapmak, forumları yönlendirmek mümkün ve gerekliydi. Bunu defalarca tartışmaya açtık. Fakat aynı ataletle karşılaştık. Dayanışma ne yazık ki yine sürece seyirci kalmayı tercih etti. Adeta hareketin tavsaması istendi.

Tüm bunlara rağmen Dayanışma'yı kaldırıp bir kenara koymak mümkün değil. Gelişmelerin yarattığı bu hassas dengeyi bu şartlarda bozmak, büyük bir kumar olurdu. Bu noktada ikinci dalgaya güvenmek en doğrusu. Bugünlerde iyice güçten düşse de forumlar ikinci dalga ile birlikte sürece hakim olacak, taşlar yerli yerine oturacaktır. O zaman Dayanışma, tarihsel rolünü oynamış bir yapı olarak mevcut haliyle bir kenara çekilecek, belki bir forumlar temsilcilerinin merkezi olarak hayatını idame ettirecektir. Artık her şey ayaklanmanın yeni dalgasına bağlı. Yaşayacak ve göreceğiz.

UMUDUMUZ VAR BİZİM

Ekınsu

Gezi, sisteme öfkenin adıydı çünkü. Onu bırakıp gitmek, sisteme boyun eğmek demektir. Kimsenin de buna niyeti yoktu.

Adımı tarihe geçirmek ne zordur. Ölümsüzlüğü yakalamak... İnsanlığın hiç unutmadığı ve zamanın her anında var olabilmek; eyleminle tarihi ilerletmek, ona can katmak; on binlerce insanla aynı yürek çarpıntısıyla harekete geçmek ve on binlerce deniz olup o anda hırçın dalgalara dönüşerek sarp kayaları aşındırmak, ona en güzel şekli verebilmek, zamana, yaşama yön verebilmek umuduyla yürümek, yürümek... Ama öyle bir yürüyüş ki bu, her adımda umutsuzluğu umuda çeviren, yoksulluğu, ezilmişliği parçalayan; ezenleri, yönetenleri sarsan, titreten bir yürüyüş. Yarınları kuracak olmanın umuduyla yürüyenler bilir, o gün gelecek ve çürüyen, çürüten zihniyet ait olduğu karanlığa gömülecek. Kendiliğinden mi? Asla! Onu gömenler gücünü birlikteliğinden alan insanların elleri olacak.

O elleri 31 Mayıs'ta gördüğümde, zamanı durdurup hafızama kazıyınca kadar o manzarayı seyretmek istedim. Ama kızdım kendime, beklenen an bu, bu anı durdurabilmek mümkün mü hiç? Eylemde olma zamanı şimdi, eylemin umuda en çok anlam kattığı zaman şimdi. "Kızıl Meydan" tarihte sahip olduğu unvanı fazlasıyla hak edecek öyle güzel anlara tanıklık ediyordu ki... Romanlarda okuduğumuz gibiydi her şey. Hatta yaşadığımız için midir nedir, romanlardakinden daha güzeldi her şey. Ve kesin bir şey vardı ki şimdi o romanlara konu olanlar bizlerdik. Onları çok daha iyi anlıyorduk. "Moskova Önlerinde"ki Momişuli'ydik, "Seni Halk Adına Ölüm

Mahkum Ediyorum"daki Mitka Gribçeva'ydik, "Yarın Bizimdir Yoldaşlar"daki Vaz'dık ve daha adını sayamayacağım yüzlerce roman kahramanları artık bizdik. Gıpta ile okuduğumuz anları yaşayanlar da bizdik. Tarih'e yön veren bizdik. "Biz" olmanın güzelliğini, keyfini, yoldaş sıcaklığını hissetmenin heyecanı öylesine büyüktü ki... Umutlarımızın birer hayal olduğunu söyleyenlerin dilleri tutulmuştu o gün. İstiklal'in her caddesi kuşatılırken polisler tarafından, İstanbul'un her semtinden akın akın gelenler çoğalıyordu. Her yasak her engel, binlerce insanı "Kızıl Meydan"a çekiyordu. İnsanlar çoğaldıkça karşı tarafın kullandığı güç ve müdahale de sertleşiyordu. Ama vazgeçmek yoktu, gitmek, Taksim'i bırakmak yoktu. Yararlananlar kanlı bedenleriyle orayı terk etmemek için direniyordu. Bu bir savaştı. Düşman tam teşkil karşımızda yerini almıştı, peki bizim neyimiz vardı? Bilinç, yürek... Ve koskocaman umudumuz vardı yarınlar için. Bizlerde Denizler'in mücadelesine ruhu vardı.

Gezi Direnişi o gün hiç silinmemek üzere tarih sayfalarında yerini alırken, özneleri bu anlamlı günü büyütüyordu. Dalga dalga büyüyen ve her geçen gün etkisi daha çok yayılan bu direniş, geçmişten gelenlerin bize özlemle anlattığı anları yaşatıyordu. 1 Mayıs'ta Taksim'in yasaklanması 31 Mayıs günü hafızalarda en yakın zamanın öfkesini yaşatıyordu. Onlarca yıl Taksim'i 1 Mayıs alanı olarak görmek için tüm engellere rağmen meydana çıkmak için mücadelesine edenlerin büyük bir zaferiydi 2010 1 Mayıs'ı. Oysa tüm emekten yana olanların her yıl artarak

meydanı doldurması, sermayedarların gözünü korkuttuğu için ‘Yayalaştırma Projesi’ adı altında Kızıl Meydan’ı tüm işçi ve emekçilere kapatmıştı. Emekçilerin kanıyla ayakta tuttıkları bu sistemi her geçen gün allayıp pullayarak sermayedarlara peşkeş çekenler, 31 Mayıs’ta gördükleri manzara karşısında küçük zekalarını “Paçayı nasıl kurtarırsınız?” için kurcalamaya başladılar.

31 Mayıs’ta gün akşama evrilirken, biber gazı silahlarını bize doğrultan, koca tomalarla bizleri kovalayan, akrepleriyle hedef nişan alarak suratımıza plastik mermileri doğrultan kasklı zırhları içinde ruh-suz birer robot gibi görünen polisler, İstiklal’i yavaş yavaş terk ederken hepimiz ara sokaklardan caddeye çıkmaya başladık. Tüm İstiklal “Bizler” ile dolmuştu. Yasaklanan Taksim’i kazanmıştık tüm gün süren mücadelenin ardından. Meydan bir anda doldu ve kızıl bir renge büründü. Tıpkı devrim filmlerindeki gibiydi her şey. Coşku bütün insanların gözlerinden, seslerinden, havaya sıkılan yumruklarından görülüyordu. Ve o günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı... 31 Mayıs’tan sonra bütün illere sıçrayan direniş, sisteme öfkenin açık bir kanıtı olmuştu.

Kapitalistler bunun farkında olsa gerek ki bu süreçte bazıları halkın yanında gibi görünmeye, bu doğrultuda demeçler vermeye başlamıştı. Oysa her şey daha başlangıçtı. Neredeyse her gün kulaklarında bu slogan çınılıyordu. Uykusuz kaldıkları, yandaş medyaya yaptıkları konuşmalardaki şişmiş, asık suratlarından anlaşılıyordu. Korku, tüm zamanlarına hakim olmuştu. Her geçen gün, kazandığımız her deneyim bize daha sağlam adımlarla ilerlememize imkan verdi. Kitlelerin dolup taşan öfkesi işçilerde, öğrencilerde, kadınlarda, taraftarlarda, sanatçılarda ve toplumun birçok kesiminde kendisini gösteriyordu.

Bu süreçte yaşanan en güzel durumlardan biri de Komün yaşam örneğiydi. Gezi Parkı’nda kurulan çadırkentte binlerce insan hep birlikte, hiçbir çıkar olmadan ortak kurulan sofrada yemeğini yiyor, birlikte topluyor; kitabını paylaşıyor, kütüphaneye bırakıyor; doktor ve hemşireler oluşturdukları revirlerde yaralananlara bakıyor, onlara ilaç veriyordu. Herkes kalacak yer sıkıntısı olmadan ihtiyacı doğrultusunda birlikte üretip birlikte tüketiyordu. O kadar güzel şeylere tanıklık ettik ki bunlardan biri de “Devrim Market”ti. Yiyecek, içecek, gaz maskesi... Her şeyi bulmak mümkündü. Ve tabi ki çocuklar için atölyeler,

etkinlikler ve sohbetler... Süreç hepimizin mizah anlayışında da büyük bir yaratıcılık sergilememizi sağlamıştı. Duvar yazıları, karikatürler, yakılan arabalarda oynanan skeçler, hikayeler... Tarihsel süreçteki bu değişim tüm değerlerimize inanılmaz katkılar sağlamıştı. Hiç şüphesiz ki yeni üretimlerin oluşmasında da sağlamaya devam edecek. Her şey toplumun yıllarca süregelen çürümüş ahlak değerlerinin ötesinde yaşanmaktaydı. Sosyalizme dair okuyup dinlediklerimizi şimdi yaşıyorduk. Birçoklarına inanması zor gelen, kimilerinin ütopya olarak gördüğü “başka bir dünya” yaşanmaktaydı. Ve bunun “mümkün” görünmesi, insanlardaki kararlılığı, umudu arttırmıştı. Çadırlarda yaşam ara ara zorlaşsa da orada bulunmak her şeyden çok daha önemliydi. Gezi, sisteme öfkenin adıydı çünkü. Onu bırakıp gitmek, sisteme boyun eğmek demektir. Kimsenin de buna niyeti yoktu.

AKM binası ise geçmişten bugüne 77 1 Mayıs’ından sonraki en güzel manzarasına kavuşmuştu. Deniz’in büyük pankartını asmıştı oraya. Varlığıyla mücadelemize ışık tutuyordu. O görüntünün bize verdiği güven ise o kadar büyüktü ki. Kızıl Meydan, onun bıraktığı değerlerle, olması gerektiği gibi süslenmişti. Devrim yaklaşıyordu. Denizler’in davası bugün en güzel haliyle sürüyordu. İnsanların dün söylemekten çekindiği “Devrim” sözcüğü artık Taksim’in her caddesini, her sokağını, her köşe başını, her duvarını süslüyordu. AKM binası devrim sloganlarının yazıldığı pankartlarla meydanı dolduranlara umut veriyordu.

Direniş sürecinde yaralananlar ve ölümsüzlüğe ulaşanlar da oldu. Her biri öfkemizi kat be kat arttırdı, direncimize direnç kattı. Bu bir savaştı, ama biz öldürmek için değil, daha güzel, yaşanılır bir dünya adına savaşıyorduk. Oysa karşı taraf her zaman olduğu gibi acımasızca saldırıyordu. Bizleri vazgeçirmek için her türlü yola başvurdu. Çeşitli kimyasal gazlar, gözü dönmüş eli sopalı, satırlı adamlar, kafaya göze nişan alarak bizleri pasif hale getirmek ve hatta öldürmek için kullanılan silahlar... Bugüne değin 7 can ölümsüzleşti. Her biri kavgamızı büyütürken ayrıldı aramızdan. Her biri mücadelemizi daha ileri taşıdı, daha anlamlı kıldı.

Bugün Gezi Direnişi, hala devam ediyor. Gezi Parkı hala kapalı ve bu demektir ki “Devrim” bizi bekliyor...

GEZİ'NİN GETİRDİKLERİ

Atıla Oğuz

Gezi Parkı bugüne dek hiç bu kadar önem kazanmamıştı emekçiler adına... emekçilerin yaşam alanlarına karşı göstermiş oldukları haklı başkaldırıları HES yağma projelerinden de yakından biliyoruz. Karadeniz Bölgesinde Solaklı deresinde kurulmak istenen HES yağma projelerine karşı aşağı ve yukarı Ocena halkı bir bütün olarak karşı koymuş ve belki de tarihinde ilk kez yetmiş seksen yaşındaki insanlar polis ve jandarma şiddetiyle tanıştılar ve ilerlemiş yaşlarına rağmen geri adım atmayı yaşam alanlarını savundular ve halen savunmaktalar.

Yaşanan bu vahşi doğa katliamlarına karşı sol cenah nasıl tavır alacağını tam olarak belirleyememiş, karşı olmasına rağmen pratiğin içinde olmayı başaramamış, net bir duruş sergileyememişti. Yukarıdaki satırlarda yazmış olduğum Solaklı dereindeki doğa katliamına karşı çıkan yaşlı Ocenalılar seksen yıllık yaşamları boyu askere ve polise karşı gelmemiş ve onlara güvenmişti. Ancak yaşanan süreçte o inandıkları asker ve polislerin onların değil şirketlerin bekçileri olduğunu gördüler. Bu devlet düzeninin sermaye devleti olduğunu en iyi sosyalistler bilir ve dillendirir, ancak belli ki halkla bütünleşmede hala ciddi sıkıntılar içindedir. Bu sıkıntılı süreçten Gezi eylemleriyle birlikte sol kendine bir patika yol açmayı başardı ve bireyin sokak, çevre ve yaşam alışkanlıklarıyla gelecek arasında bir bağ kurmayı başardı. İnsanlar bu süreçle birlikte sosyalistlerin de çevreyle, doğayla kısacası insan ve sorunlarıyla iç içe olduğunu gördü, bir anlamda

geleceğini kurabileceği kanalı gördü. Ancak bu kanalı büyütecek yeni politikalar ve yeni söylemler gerek, çünkü günümüz gençliğinin, özellikle sosyal paylaşım ağlarıyla geliştirdikleri bir söylem ve alışkanlıkları var. Hem onları anlamak, hem de anlatılabilmek derdimizi en kısa yoldan...

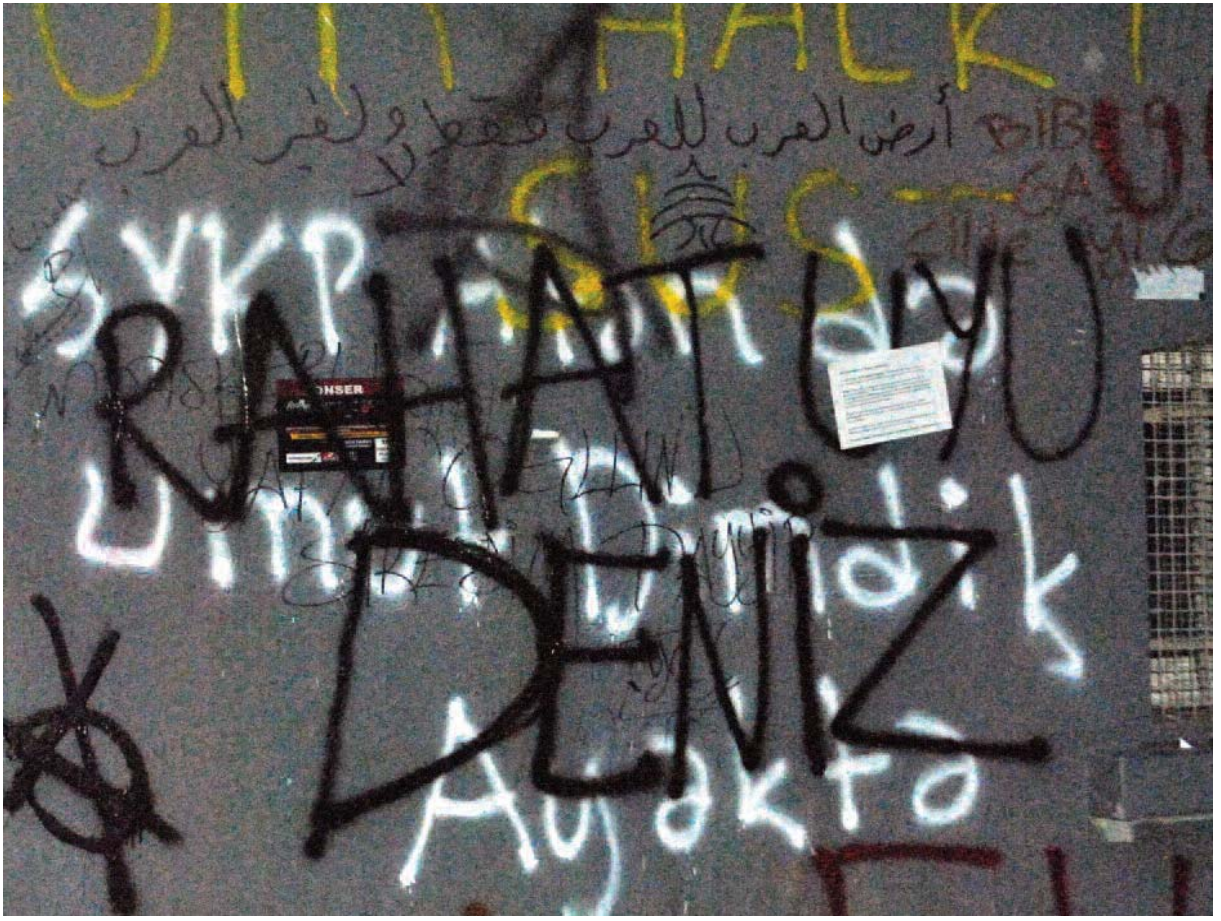
Gezi eylemleri Türkiye'nin bugüne kadar ki en renkli ve yaratıcı başkaldırısıydı. Bu anlamıyla da öğretici ve geliştiricidir. Edebiyatta ve genel olarak sanata büyük katkısı şimdiden ortada. Bu süreç kuşkusuz kaçınılmazdır. Çünkü her ayaklanma veya her başkaldırı eskinin yerine mutlaka yeni bir şeyler koyar, eğer bu yoksa ortada ayaklanma veya başkaldırı yok demektir. Gezi'nin getirdiklerini yazmaya kalkarsam dergi sayfaları sanırım az gelir, belki kitap yazılabilir.

Kuşkusuz Türkiye halkları yarı örgütlü yarı kendiliğinden bir biçimde ileri hamle yapmış durumdadır. Bu süreç ancak örgütlülükle ileriye taşınabilir. Şu da bir gerçek artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Eğer ki örgütlü yapılar geniş kitlelerin güvenini kazanamaz ve yönetemezse örgütsüzlükte bir alternatif olarak karşımıza çıkabilir ve zaman zaman haksızlığa uğradığını düşünen bu geniş kitleler ayaklanır. Büyük işler de başarabilir ama iktidar perspektifi olmadığı için her seferinde bastırılacak ve büyük acılar yaşanacaktır. Bunu yarattığı zaafı maalesef Gezi eylemleri sürecinde yaşadık. Bazı Kemalist aydınlar Koç grubunu yere göğe sığdıramaz oldular. Neymiş efendim Koç otel kapılarını eylemcilere açmış! O zaman bir bankaya ihtiyaç duyuyorsak Koç'un bankasına koşalım vesaire vesaire. Bu Kemalist sözüm ona aydınlarla yola çıkanlar asla ve asla sermaye devletini yıkmazlar, sadece Müsiad'çıları devirebilirler ve yine Koç veya benzeri sömürgeciyle yaşamak zorunda kalırlar. Bu tür ayaklanmalar kişileri de tanımamıza yardımcı oluyor.

Gezi bizlere çok şey öğretti ve öğretmeye devam ediyor.

İnsanlık tarihi her zamankinden biraz daha hızlı yol alıyor ve eninde sonunda bir avuç leş yiyicisinden kurtaracak dünyayı, buna hiç şüphem yok.

Bir Rum şarkısı var der ki 'dün vardın, bugün varsın, yarın varolacaksın Pontos dünya üzerinde parıldayan beyaz bir ışık gibi'

KÜRDÜYLE TÜRKÜYLE TÜRKİYESİ YENİDEN KURALIM
BY_VANLY

BİBERİ BAL EYLEDİK
MEYDANLARI DAR EYLEDİK...
ESENCELİ
TAYYİP
ERDOĞAN
#SET
-aynen-

GAZİNİN AŞ

Biber gazı için değil

Sanat için bütçe!

GAZIN MI
BITTİ ABİSİ.

biber gazı
sıkanağa gereke
yoktu bayım,
zaten yeterince
duygusal
çocuklarız!

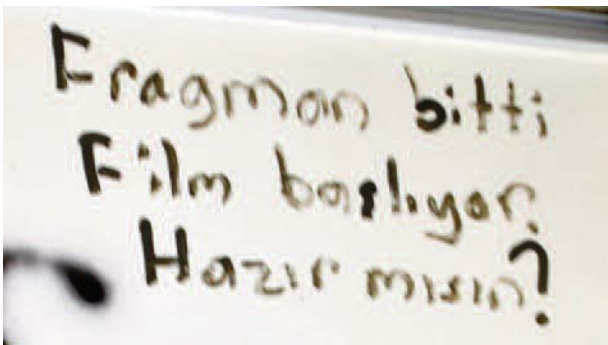
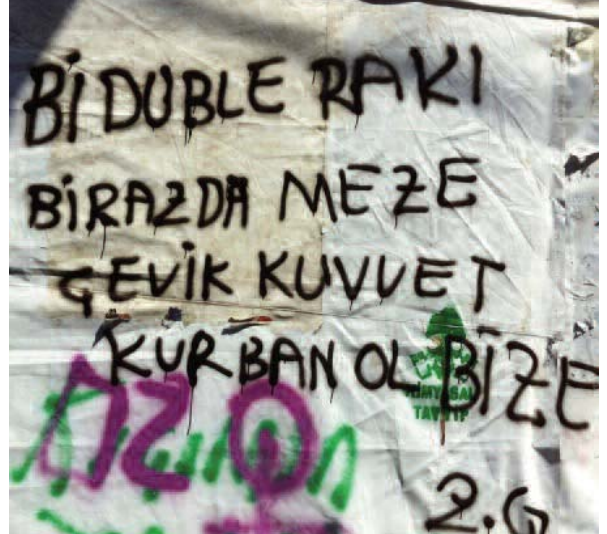
POLİS, KÖTÜ OLMA LANI!

POLİS SİMİT SAT
ONURLU YAŞA.

Polis Yoktu
Halk Söndürdü

FİRKİN POLİS
YOKTUR AZ GAZ
VARDIR

KORAKAK
MEDYA!!!

PENGUEN
ÖZGÜRLÜK?
CNN TÜRK
medyası nerede

CNN TÜRK
SON BİLENE
SİZ OLUN

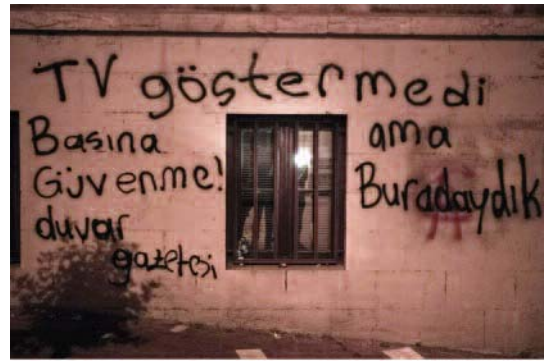
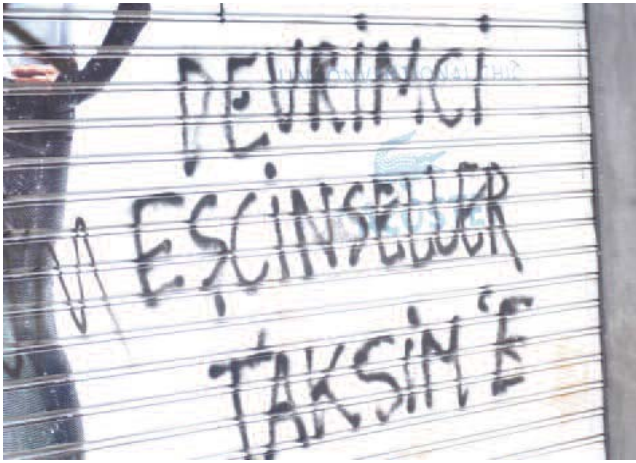
CAB TAŞLARIN
ALTINDA
KUMSAL
VAR

Dendi
A.C.A.
#direnist

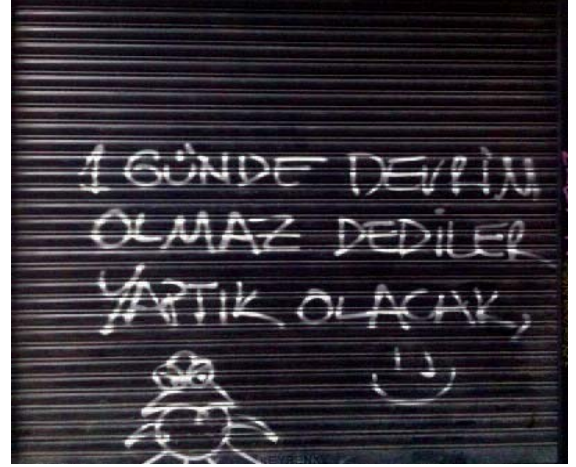
PENGUEN
CNN TÜRK'te
izlenim

AKLİMİ DEĞİL
SİSTEMİ DEĞİŞ-
TİRİS-

ey bardan
gecenler
munzuru
unutma
yin

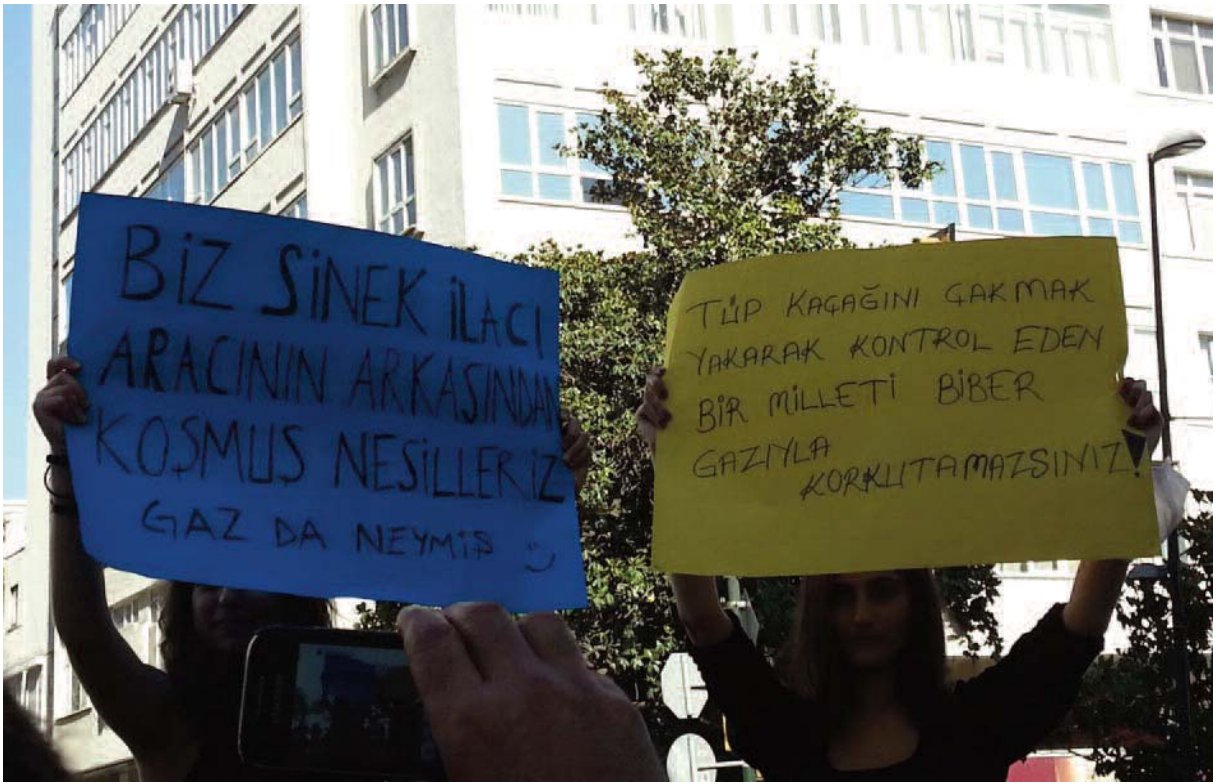

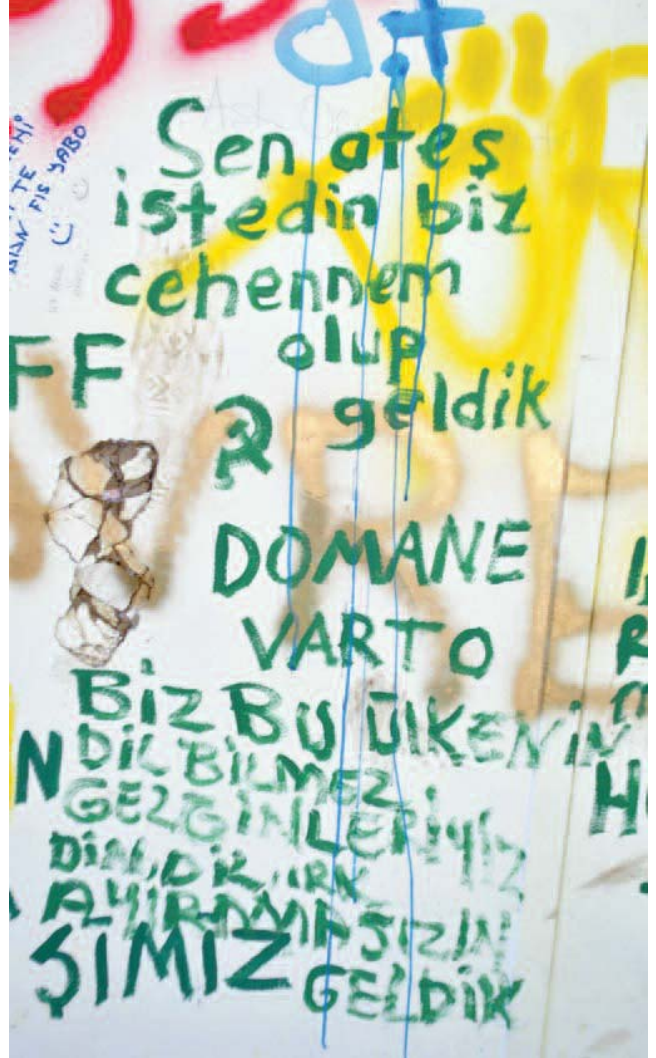
GEZİ
İSTANBULUN
KALESİ

NİHİMUR
İN
VETITUM
OVID-NIETZSCHE
1.6.13
ROBOSKIYI
UNUTMA

DEVİRİM
İSTİKLÂL
LEFTER'in
"koşu" yoludur

KURTULUŞ
2.0 YÜKLENİYOR

Gezi Söyleşileri

1- 27 mayıs günü başlayan ve bugüne kadar devam eden gelişmeler size ne ifade ediyor? Kısaca görüşlerinizi alabilir miyiz?

2- Kişi ve örgüt olarak bu sürece hangi aşamada ve nasıl dahil oldunuz?

3- Özellikle 31 Mayıs ve 1 Haziran günü yaşadığımız o muazzam güçteki halkın ayağa kalkışını nasıl değerlendiriyorsunuz? Belleğinizde silinmeyecek bir şekilde yer alan an ne oldu?

4- Gezi Parkı'nda ve Taksim Meydanı'nda hep birlikte yeni bir dünya yeni bir yaşam yarattık. Bu yaşamın neresinde ve nasıl yer aldınız? Taksim Gezi Parkı'nın yerleşiklerinden mi yoksa misafirlerinden mi oldunuz?

5- Bildiğiniz gibi Gezi sürecinin ilk başından itibaren forumlar düzenleme yaklaşımı vardı. Ama her an saldırı altında olmak ve yaşamın günlük örgütlenme sorunlarından hayat bulamamıştı. Ancak hareketin en kritik anında Gezi kitlesi foruma başvurdu. Taksim Dayanışma temsilcilerinin Tayyip ile yaptığı görüşmenin ardından yeni bir durum ortaya çıktı. Devlet tüm öfkesini Tayyip kanalıyla Gezicilere kustu. Ve Gezi'yi boşaltmamızı istedi. Bu yaklaşım karşısında Dayanışmanın temsilciler üzerinden karar alması değil, tabanın istek ve eğilimlerine göre hareket etmesi genel bir yaklaşım olarak çıktı. İşte Gezi Forumu böyle başladı. Bu tarihi forumda siz orada mıydınız? Doğrudan demokrasinin örneği olan o gün nelere tanık oldunuz? Forumun aldığı "Gezi'den çıkmıyoruz, mücadeleye devam ediyoruz" kararını nasıl karşıladınız?

6- Kararlılık ilanı karşısında devlet tüm gücüyle Gezi'yi dağıtmak için saldırdı. Siz orada mıydınız ve neler yaşadınız?

7- Gezi'den çadırlarımız söküldü, atıldı, yakıldı. Gezi polis işgali altında halka kapatıldı. Ama kitle kendine yeni eylem biçimleri ve yeni yaşam alanları yarattı. Duran Adam eylemi tam da böyle bir anda ortaya çıktı. Ardından yeni parklarda forumlar başladı. Siz hangi foruma dahil oldunuz ve gelişmeler nasıl oldu?

8- Park forumları hakkında ne düşünüyorsunuz? Forumların bugünü ve geleceği üzerine düşüncelerinizi bizimle paylaşır mısınız? Ne bekliyorsunuz? İçinde yer aldığınız forumdan biraz bahsedebilir misiniz?

9- Forumların biçimi ve örgütlenmesi sizce nasıl olmalı?

10- Tüm forumlar arasında iletişim nasıl kurulmalı? Forumların merkezileşmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

11- Taksim Dayanışma ve Forumlar arası ilişki nasıl olmalı?

Onur Yüce
Çarşı Grubu

1- Hayatının 15 yılını okul sıralarında, yaklaşık 10 yılını da tribünlerde geçirmiş bir Türkiye Cumhuriyeti vatan-daşı gözüyle olaylara baktığımda anayasamızın 34. maddesi uyarınca halkımızın Gezi Parkı'nda başlayıp tüm Türkiye'ye yayılan demokratik eylem hakkını savunma girişiminin ne yazık ki orantısız polis gücüyle, bazı polislerimizin kendilerine eylemci süsü vererek olayları bilinçli bir şekilde körüklemeleriyle, bazı ne idüğü belirsizlerin ellerinde sopalarla bu ülkede yolunda gitmeyen bazı şeylerin farkında olup çevrelerine zarar vermemek-sizin bu büyük direnişe katılan masum insanlara yönelik saldırılarıyla sınırlandırıldığını, kısıtlandığını gördüm. 90 kuşakçı olarak başlattığımız bu mücadeleyi yılmadan sürdürmemiz gerekiyordu. Bu haklı mücadeleye destek verdiğim için son derece gururluyum.

2- Direnişin 3. gününden itibaren, okuldaki birkaç final sınavımı feda ederek koşu koşu Gezi Parkı'nda direnişin ilk gününden beri seslerini duyurmaya çalışan arkadaşlarımla yanına gittim. Benim gibi Kocaeli Üniversitesi'nde okuyan birçok arkadaşım, kimi İzmit'ten kimiye benimle beraber gelerek direnişe destek verdi. Şükür ki sonradan mazeret sınavlarımız yapıldı.

3- Başbakanın sergilediği başına buyruk tavrına karşılık halkın böyle bir tepki ortaya koyması zaten olması gerekendi. Kabalık, kibir ve kin dolu bir üslup; Türkiye Cumhuriyeti'nin 27. Başbakanına yakışan bir üslup değildir. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın halkının Gezi Parkı için yaptığı çağrıyla umursamayıp Fas'ı ziyarete gitmesi, bellegimden kolay kolay silinmeyecektir.

4- Biraz önce de belirttiğim gibi Gezi Parkı'na yönelik takınılan faşist tavrın sebep olduğu bu direniş yaşantısına okuldaki sınavlarımdan dolayı yerleşik bir biçimde dahil olamadım. Ancak sosyal medya aracılığıyla Taksim'de direnişe katılan arkadaşlarımla sürekli irtibat halinde oldum.

5- Orada değildim ama şunu biliyorum ki orada olan herkes, hiçbir siyasi partinin güdümünde olmaksızın, kendi arzularıyla, yüreklerini ortaya koyarak bu mücadeleye katılmışlardı. Ortada hem hukuk hem de bir demokrasi düşmanlığı vardı. Bilinçli her vatandaşımız gibi ben de "mücadeleye devam" kararını destekledim.

6- Evet, forumun aldığı "mücadeleye devam" kararından sonra ben ve arkadaşlarımla daha da yüksek sesle haykırarak bu haklı mücadelenin içinde yer aldık ve yılmadan mücadelemizin devamını sağladık. Gerek Beşiktaş'ta Dolmabahçe civarında gerekse de Taksim'de polise hiçbir güçlük çıkarmamamıza rağmen sanki provokatör-müşüz gibi haksız müdahalelere maruz kaldık. Biber gazı, tazyikli su ve plastik mermi saldırılarının hiçbirini hak etmedik. Ekmeğinin derdindeki polislerimize karşı tabii ki bir kinimiz söz konusu değildir; olamaz da. Ancak Gezi Parkı olaylarının başından sonuna

kadar polisle halkı birbirine düşman etmeye çalışan birileri varsa, bu kişiler kesinlikle kendisine oy vermeyen yurttaşına "faşist" diyen başbakan ve de partisinin kurduğu hükümeti oluşturanlardır.

7- Duran Adam eylemi, direnişin başından beri gerçekleştirilen faşist müdahalelere karşı orantısız zeka kullanımının bence en güzel örneğiydi. Duran adam eylemi sonrasında Kadıköy'de gerçekleştirilen Gazdan Adam Festivali de direnişin ruhunu canlı tuttu. Bugünlerde Ramazan dolayısıyla Beşiktaş semtimizde yer alan Abbasağa Parkı'nda her akşam iftar yemeği organizasyonu düzenliyor; iftardan sonra gerçekleştirdiğimiz forumda Gezi Parkı direnişi başta olmak üzere gündeme dair çeşitli görüşlerimizi birbirimizle paylaşıyoruz.

8- Forumlar çok çok önemli etkinlikler... İstenildiğinde oldukça kaliteli forumlar gerçekleştirilebiliyor ama daha fazla forum lazım. Ülkemizin sorunlarını özgürce tartışabileceğimiz daha fazla platform lazım. Şu an için forum sayımız yetersiz... Bizim Abbasağa Parkı'nda gerçekleştirdiğimiz forumlar, çArşı grubundan ağabeylerimizin desteğiyle gerçekleşiyor. A görüşlü ya da B görüşlü olsun, hiç fark etmiyor; herkes görüş ve düşüncelerini özgürce paylaşıyor. Birisi düşüncelerini anlattıktan sonra yalnızca alkışlamak yasak bizim forumumuzda.

9- Saygı, sevgi ve hoşgörü kuralları çerçevesinde bence herkes forumlara katılabilmelidir. Forumlarda her görüş değerlidir. İmkani olan herkes Beşiktaş Abbasağa Parkı'ndaki forumlarımızı ziyaret etsin derim ben. Çünkü orada ideal forumlar oluşturuluyor.

10- Biraz önce de belirttiğim üzere saygı, sevgi ve hoşgörü kuralları dahilinde tüm şehirlerden, tüm semtlerden forumlarla ilgili olan arkadaşlarımızla irtibata geçmeli ve daha büyük çapta forumlar oluşturmalıyız.

11- Bahsettiğim büyük çapta forumlar, Taksim Dayanışması önderliğinde gerçekleştirilmelidir.

“Bisküvi paketinden o an orada bulunan kişi sayısı kadar bisküvi alıp geri kalanını oraya bıraktılar. Yedikten sonra ise paket halinde bulunan suların arasından 1 şişe suyu çıkarıp paylaşarak içmeleri beni inanılmaz bir şekilde etkilemişti.”

1- 27 Mayıs günü başlayan olayların bu boyuta geleceğini herkes gibi bende düşünmüyordum. Gün geçtikçe orada artan kalabalık herkesi şaşırtmıştı ve mutlu etmişti çünkü bu insanların bir uyanışı anlamına geliyordu. Bu gelişmelerden çıkarılacak en önemli sonuç ise bu halkın haksızlıklara ve eziyetlere karşı artık susmayacağını göstermiş olmasıydı.

2- Bu sürece bir Beşiktaş taraftarı olarak olayların şiddetinin artmasıyla birlikte dahil oldum. Herhangi bir kimse haydi bu eziyete dur diyelim demedi. Bir anda sokaklara attım kendimi ve bu olaya bir dur demek istedim. Dönüp arkama baktığımda binlerce taraftar gruplarının, sivil toplum örgütlerinin, dostlarımızın, ağabeylerimizin yanımda olduğunu gördüm. Zaten bir Beşiktaş taraftarı olarak bu duruma hiçbir zaman yabancı değildim. Her maç öncesi bize yaşatılan bir olaydı ve her zaman olduğu gibi bu durumu görmemezlikten gelmeyi bırakıp bir anda kendimizi alanlarda bulduk.

3- Bana göre insanların içindeki birikmiş duyguların, düşüncelerin bir patlaması oldu. Halk ufak bir kıvılcım bekliyordu, en sonunda bu kıvılcım geldi ve insanlar korkusuzca bu duruma bir dur demek için sokaklara döküldü. Böylelikle de yıllardır insanları birbirine düşürmek isteyenlerin yapmaya çalıştıkları çabalar ters tepmiş oldu. Gezi olayları süresince orada bulunan insanların kendilerine paylaşma, güven, hoşgörü, adalet ve eşitlik duygusu gibi pek çok şey kattıklarını düşünüyorum. Aklımda kalan, tüylerimi diken diken eden, gözlerimi dolduran o kadar an oldu ki hangisini söyleyeceğimi bilemiyorum. Ama bunlar arasında en ön plana çıkan an buydu.

Gezi Parkı'nda bulunan gıda duvarına insanlar onlarca yiyecek ve içecek getirmişlerdi. O sırada benimle birlikte birkaç arkadaşım o duvarın biraz uzağında oturuyorduk. Tahmini olarak 7-8 kişilik eylemci arkadaşlarımız oraya gitti ve -çok sayıda yiyecek ve içecek olmasına rağmen- bisküvi paketinden o an orada bulunan kişi sayısı kadar bisküvi alıp geri kalanını oraya bıraktılar. Yedikten sonra ise paket halinde bulunan suların arasından 1 şişe suyu çıkarıp paylaşarak içmeleri beni inanılmaz bir şekilde etkilemişti.

4- Bu olaylar süresince tabii ki Gezi parkı yerleşikleri arasındaydım. Evde durduğum her dakika bana eziyet gibi geldiği için bu süreç boyunca, olayların çıktığı yere göre Gezi Parkı-Beşiktaş arası gidip geldim. Elimden ne geldiyse fazlasıyla yaptım orada ki her insan gibi yeri geldi çöp topladık, yeri geldi yiyecek-içecek taşıdık, yeri geldi evden işimize yarayacak ne varsa getirdik. İnanın bunların hiçbirisi bir kişinin bile zoruna gitmedi.

5- Bu forum sırasında maalesef o an orada olmak yerine polis saldırılarına karşı durmaya çalışıyordum. Daha sonra bu sürece dahil olabildim. Orada gördüğüm konuşma ve insanların görüşlerini açık bir şekilde dile getirmesi beni gerçekten etkilemişti çünkü daha önce eminim ki orada bulunan hiçbir insan bu kadar özgür olmamıştı, bu kadar açık şekilde bu kadar büyük bir kalabalığın önünde düşüncelerini

söyleyememişti. Bu durumun insanların karakterlerine çok katkı sağladığını düşünüyorum çünkü insanlar özgüven kazanmışlardı. En önemlisi de buydu. Forumda alınan o karar zaten olması gereken, doğru bir karardı. Bir kişinin bile aksini düşündüğünü görmedim çünkü o kadar yol kat edilmişti, insanlar emek harcamıştı buna ve zafere ulaşmadan bu yoldan asla dönmeyeceklerdi.

6- Polislerin parka gireceğini öğrendiğimiz anda hemen Gezi'ye geçtik ve konuşup bu sorunu ortadan kaldırmak istedik ama oraya gönderilen polis arkadaşların gözündeki kin ve nefret geri adım atmayacaklarını zaten gösteriyordu. Toma'ya, polise molotoflar ile saldıran, iki-üç 'sözde' eylemcileri saatlerce dağıtamayan ya da dağıtmayan Çevik Kuvvet, Gezi Parkı'nda bulunan binlerce kişiyi sanki karşısında işgalci güçler varmışçasına dakikalar içinde oradan uzaklaştırdı. O sırada ben ve arkadaşlarım ne olursa olsun oradan çıkmamak için elimizden geleni yaptık ama bir yandan kullanılan orantısız güç bir yandan da yaralanan arkadaşlarımızın durumu bize başka yol bırakmadı ve Divan Oteline kadar mücadele ettikten sonra alandan ayrılmak zorunda kaldık.

7- Öncelikle şunu söylemek istiyorum. Bana göre Duran Adam eylemi bu süreç boyunca yapılan eylemlerle eş değer. Çünkü devletin ne kadar aciz olduğunun en büyük göstergesi oldu. Düşünün ki tutuklanan bir kişinin tutuklanma sebebi sadece durmak... Ben elimden geldikçe Abbasağa'da bulunan foruma dahil oldum. Forum katılan kişi sayısının binlere ulaştığına bizzat şahit oldum. İnsanlar gelip fikirlerini ve bundan sonra olacak gelişmeleri özgür bir şekilde bu forumlarda dile getirdiler. Bu fikirler oylandı ve gerekenler yapıldı. O televizyon programlarına çıkan yıllarca siyaset üzerine eğitim almış insanların birbirlerini dinlemeden, ezberletilmiş cümlelerle birbirlerine bağırıp, çağırıp bir sonuca ulaşmadan ayrıldıkları programlar ile halkın sokaklarda parklarda yaptıkları forumlar arasındaki farkı rahatlıkla gördüm. Bu forumlar sırasında beni etkileyen, benim en çok gözümü çarpan şey ise insanların gözündeki korkusuzluktu... İnsanlar artık korkmadan düşüncelerini gönül rahatlığıyla söyleyebiliyorlardı. O zaman bashediğimizi anladım.

8- Bugün parklarda düzenlenen forumlar ne-dense kurtuluş savaşı sırasında işgalci devletlerden gizli düzenlenen toplantılar gibi geliyor bana. Forumlar amaçlar doğrultusunda hareket etmelidir. Amaçlarından saptığı anda kimse bunun ucunu alamaz. Öncelikli olarak beklentim -herkesin olduğu gibi- tabi ki halkın çıkarlarıdır. Devletin eziyet ettiği, adaletsiz davrandığı, zarar verdiği her yerde olmaktadır. İçinde bulunduğum forum bu bahsettiğim düzende hareket etmektedir. Şimdiye kadar her hangi bir sorun yaşamış değiliz. Forum içinde konuşulan konular, alınan kararlar talepler doğrultusunda harekete geçmiş durumda bu da çabaların boşa gitmediğini göstermekte ve bizi sevindirmektedir.

9- Öncelikle forumun düzenini, konusunu, önceden konuşulan konuların saklanması ve daha sonra dile getirilmesi için moderatör ve 3 veya 4 kişiden oluşan bir yardımcı grubu olması gerektiğini düşünüyorum. Abbasağa'da düzenlendiği gibi sıra numaraları alıp konuşmak, düşünceleri dile getirmek en mantıklısı ve en düzenlisi olacaktır. Örgütlenme şekli ise forumların her gece düzenlenmesi pek problem yaratmasa da her ihtimale karşı telefonlarla ya da sosyal medyayla başarılacağını düşünüyorum.

10- Bence forumların başlarında bulunan moderatör arkadaşların sürekli irtibat halinde olması gerekiyor. Önemli gündem maddelerini belirleyip aynı günün akşamı foruma sunup daha sonra yine forumda sürekli yer alan birkaç arkadaşla birlikte oturulup bunların konuşulması ve bunun gereken yerlere sunulması veya bizzat kendilerince ya da forumlar olarak yerine getirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Aksi takdirde forumlar amaçlarından sapar ya da tek başlarına güçsüz kalacaklarını düşünüyorum.

11- Taksim Dayanışma ile Forumlar arası haberleşmeler, kararlar ve istekler sürekli paylaşılmalıdır. Gezi sürecinde yaşanan kopukluklardan ders alınmalıdır ve daha sağlıklı bilgi alışverişi yapılmalıdır. Böylece alınan kararlar askıda kalmış olmaz ve daha geniş bir kitle olarak haksızlıklara karşı isteklerimizi dile getirmiş oluruz ki bu da isteklerimizin kabul edilme ihtimalini daha da yükseltmiş olur.

Remziye Sılam Dev Sağlık İş

“ 15/16 Haziran kutlamaları, yani Gezi'nin kapatıldığı gün halay çekiyor şarkılar söylüyorduk. Bir anda gaz bombalarının arasında kaldık. Kabus gibiydi hiç unutmuyorum üç dört yaşlarında babalarının omuzlarında olan iki çocuk vardı. Suratları gözümün önünden gitmiyor bir türlü... Ne oldu o çocuklara? Bu denli çoluk çocuk üzerine müdahale edebilecek kadar gözü dönmüş bir iktidar. Akıl alır gibi değil. ”

1- Yıllarca birikmiş öfke patlaması ve Gezi Direnişinde insanlar içindeki öfkeyi dışa vurma imkanı buldu. Yan yana gelince yitirmiş oldukları özgüvenlerini tekrar kazandılar .

2- Ben işçiyim. Yıllardır hakkı gaspedilen binlerce işçiden biri. Son iki yıldır 1 Mayıs İşçi Bayramı için alanlara indik. Güle oynaya kutladık. Sonra evlerimize döndük. Fakat, bu yıl ömrümce unutamayacağım bir kabus oldu benim için. Bağlı bulunduğum DİSK/ Dev Sağlık İş Sendikası ile 1 Mayıs Kutlamalarını gerçekleştirmek ve bu yıl özellikle “TAŞERON CUMHURİYETİNE HAYIR” demek için Taksim'e inilecekti. Haykıracaktık “TAŞERON CUMHURİYETİNE HAYIR” diye. Bu yıl daha önceki yıllardan daha anlamlıydı çünkü taşeron tasarısı yasalasmaya çalışıyor ve gelecekteki kiralık işçi bürolarının önü açılıyor, kıdem tazminatı, özetle tüm haklarımız elimizden alınmaya çalışılıyordu. Biz bu inanç ile 31 Mayıs gecesi Disk binasında sabahı beklemek üzere toplandık. Her köşe başı polis tarafından geceden kuşatılmaya başladı. Sabah kitlenin toplanması ile yürüyüş başladı. Daha ikinci adımı atmadan sayısız biber gazı ile ne olduğunu anlamadan insanlar Disk binasına doğru süpürülmeye başladı. Yaralı olanlar, astım krizi geçirenler vs. Yaralılara yardım etmeye, pansuman yapmaya çalışırken yine ayaklarımızın altında biber gazı bitmeye başladı. Göz gözü görmüyor. Binanın üst katlarına çıkmaya çalıştık fakat ne fayda... Hastaneye giden ambulanslar geçemiyor. Hastane içine gaz atılıyor. Özetle kabus gibi bir gündü.

Çukur denilerek izin verilmeyen, köprülerin bile kapatıldığı, Şişli Etfal durağından Kasımpaşa'ya kadar her sokak başının başka

illerden takviye getirilen polis tarafından kapatıldığı 1 Mayıs. Şunu çok iyi biliyorlardı; bu yıl işçinin öfkesi bir başka olacaktı ve engellemek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. İşte bu yüzden ben inanıyorum ki birçok insan 1 Mayıs'ın öfkesi ile çıktı alanlara.

3- Taksim'in boylu boyunca insan seli ile hınca hınç dolu olması... her ideolojiden insan birlikte yürüyor, bağırıyor ve öfkesini dile getiriyordu. O an, tamam, demiştim artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak ve bir taraftan da kızmıştım; neden 1 Mayıs'ta bu kalabalık yanımızda değildi, diye. Başbakanın her defasında çapulcu, vandal vs. gibi söylemleri şahsım adına bende öfke yaratıyordu. Çünkü ben işçiydim; hakkı yenen işçi... Ne vandallık ne çapulculuk ne de başka hiçbir söylem ile bağdaşan bir yanım yoktu. Bu sıfatların yakıştırılması benim gibi birçok insanda öfkeye yol açıyordu.

4- Ben daha çok misafir olarak geldim. Malum çalıştığımız için, işten çıkıp ziyarete geliyorduk.

5- O gün orda değildim fakat tüm gündemi takip ediyordum. Elbette halkın demokrasisi çok değerliydi. Nitekim Taksim Dayanışması zaten üzerine düşen tarihi görevi fazlasıyla yerine getirmişti.

6- Evet, çoğu müdahale anında ordaydım fakat müdahale edileceğini bilmeden masumca oturuyor, sohbet ediyor, hatta sendikamızın taşeronla ilgili bildirimlerini dağıtıyorduk. 15/16 Haziran kutlamaları, yani Gezi'nin kapatıldığı gün halay çekiyor şarkılar söylüyorduk. Bir anda gaz bombalarının arasında kaldık. Kabus gibiydi hiç unutmuyorum üç dört yaşlarında babalarının omuzlarında olan iki çocuk vardı. Suratları gözümün önünden gitmiyor bir türlü... Ne oldu o çocuklara? Bu denli çoluk çocuk üzerine müdahale edebilecek kadar gözü dönmüş bir iktidar. Akıl alır gibi değil. Çocuklar söz konusu olduğu zaman benim için her şey durur. Onlar yaşamın en güzel, en masum çiçekleri ve çocuklara saldıran zihniyete insan diyemiyorum. İnsan olamaz. Çünkü hangi dini inanca felsefeye sığar çocukların olduğu yere müdahale etmek. Ölebilirlerdi. Nasıl bir insanlık bu akıl alır gibi değil...

7- Gözlemci olarak Abbasağa'ya gittim. Abbasağa muhteşem bir kitleye sahip. ÇARŞI'nın etkisi ki Gezi'deki yeri asla unutulamaz. Ayrıca oraya giden birçok insan daha güvenilir buluyor Abbasağa'ya gitmeyi. Ayrıca Zeytinburnu Forumuna katılı-

yorum. 8- Park forumları çok değerli, insanların bir araya gelmesi, sorunlar hakkında birleşmesi, ortak fikir yürütmesi açısından... Daha tam oturmamış bir yapı var karşımızda. Abbasağa, Yoğurtçu gibi parkların imkanları daha fazla. Maddi, manevi anlamda katılımcıların desteği büyük. Ama emekçi mahallerinde bunu söylemek mümkün değil. Herkes ağırlığı bu iki foruma veriyor. Diğer forumlar kendi içinde erimeye yüz tutuyor. İçinde yer aldığım forumu çok değerli buluyorum, çünkü küçük forumlar yoksul emekçi kesime hitap ediyor. Çoğu asgari ücretle çalışıyor. Merdiven altı diye tabir ettiğimiz atölyelerde çalışıyorlar. Mücadeleci halk buralarda daha yoğun çünkü yaşam içinde yıpranmışlığı en ağır şekilde yaşayan halk bu tür yerlerde.

9- Bence artık forumlar yüzünü gerçek anlamda işçi sınıfına dönmeli. Çok büyük saldırı altında işçi sınıfı. Maddi sıkıntısı olmayan bir işçi daha üretken bir beyin yapısına sahip olur. Daha soysal bir hayata sahip olur. Maddi sıkıntı yaşayan bir işçinin tek düşüncesi aybaşını nasıl getirecem, nasıl geçineceğim, hayatı nasıl idame ettireceğimdir. Kısaca bana göre forumlar hala emek sorununa evrilemedi bu çok büyük bir eksik. Sorunlar konusunda tabana inmeli. O kadar çok sorun var ki... Forumlar, günlerdir direnişi sürdüren HAVA İŞ'i ziyaret edilebilirdi. İşçi sınıfının yalnız olmadığını, artık birlikte olduğumuzu ve 1 Mayıs ruhunun yaşatıldığını ve yaşatılması gerektiğini anlatmalı.

Bence bütün forumlar ortak noktalarda birbirine destek vermeli. Örneğin geneli ilgilendiren bir konuda tüm forumlar birleşmeli, haftanın her günü ayrı bir forumda o kitleye hitap etmeli, yalnız değiliz duygusunu aşılmalı insanlara. Aksi durumda bence zaman içinde forumlarda erir ve başladığımız noktaya dönmüş oluruz. Çok değerli bir emek var ve sahip çıkmak da bizim sorumluluğumuz diye düşünüyorum.

10- Ortak bir iletişim ağı olmalı kesinlikle...

11- Taksim Dayanışması dediğimiz gibi tarihi misyonunu tamamladı. Fakat bu onların bertaraf edilmesi anlamında değil, geziye ruh katanlar olarak her daim varolacaklar ve bu halk inanıyorum ki onları her zaman yüreklerinde baş tacı edecektir... fikir alışverişi her zaman olmalı kesinlikle ve ortak gündemde elbette Taksim Dayanışması bel kemiği olmalı...

Recep Tayyip Erdoğan'ın son 11 yıllık iktidarında özellikle yetiştirdiği "dindar ve kindar" polisi saldırdığında oradaydım.

Erdal Yıldırım

1- 2002 yılında iktidara gelen Recep Tayyip Erdoğan ve AKP hükümetlerinin bu 11 yıl içindeki anti-demokratik uygulamaları, insan hakları ihlalleri, hayat pahalılığı, sosyal yaşamı milyonlara, ezilenlere, farklı kimliklere yaşanmaz hale getiren, baskıcı, yasağcı, gerici, faşist iktidarına karşı oluşan hoşnutsuzluğun ve özgürlük isteminin dışı vurumudur. Ülkenin yer altı, yerüstü zenginliklerini kar getiren şirket ve kuruluşlarını yandaş yeşil sermayeye peşkeş çeken AKP hükümeti, son olarak da Taksim Gezi Parkı'nı RTE'nin damadının üst yönetici olduğu holdingine vermek isteyince tüm bu birikimler, çeşitli siyasal kesimlerin dayanışmacı ruhuyla birleşti. Ve geniş katılımlı - kapsamlı bir toplumsal başkaldırıya, adeta bir halk ayaklanmasına dönüştü.

2- 27 ve 29 Mayıs'ta Taksim Gezi Parkı'ndaki barışçıl çevrecilerin çadırlarının, sabaha karşı tam bir devlet terörüyle, fiziki cebir ve zor kullanılarak sökülüp yıkılması ve dayatılan şiddeti duyar duymaz bundan sonraki süreçte mutlaka orada sürdürülen – sürdürülecek mücadelenin bir parçası olmaya karar verdim.

3- 12 Eylül askeri faşist darbesinden sonraki 30 yıllık mücadele tarihinde bir dizi direnişler, mücadeleler olduğu yok sayılamaz. Ama bu süreçteki direnişlerin hiçbiri bu kadar kısa zamanda milyonlarca insanın geniş ve görkemli katılımına sahne olamamıştı. O günler, İstanbul'un, hatta yurdun birçok bölgesinden yüzbinlerce insanın hiçbir engel tanımadan,

baskıya, şiddete, zulme karşı eşitlik, özgürlük ve adalet duygusunu en ufak bir korku ve tereddüt yaşamadan, halaylarla, türkülerle sergilediği şölen günleriydi..

4- Gezi Parkı ve Taksim Meydanı'nda sürdürülen mücadelenin ve yaşamın her gün konuğuydum. Hergün Taksim'e gelip sürdürülen mücadelenin her anında elimden geldiğince yer aldım.

5- Evet, Taksim Dayanışması ve sanatçıların Ankara'ya gittikleri o gün Gezi Parkı'ndaydım. Akşam saatlerinde başlayan ve saatlerce süren forumun ardından yapılan açıklamada, "Mücadeleye devam, Gezi Parkı'nı terk etmiyoruz" ve "Mücadeleye Devam Bu Daha Başlangıç" şiarı - kararı son derece doğru ve olması gereken devrimci, isyancı bir duruşun sergilenmesiydi. O gün ve o karardan sonra kitlelerin daha kararlı, daha güçlü olduklarını gördüm.

6- Evet, 12 Mart ve 12 Eylül askeri faşist darbeleri ve sıkıyönetimlerini, dahası Hitler'in Nazi Almanyası'na aratmayacak bir barbarlıkta ve şiddette Toma'larla, gaz bombaları, kimyasal silah ve plastik mermileriyle Gezi Parkı ve Taksim Meydanı'ndaki yüzbinlere Recep Tayyip Erdoğan'ın son 11 yıllık iktidarında özellikle yetiştirdiği "dindar ve kindar" polisi saldırdığında oradaydım. Yediğim kimyasal gazlar nedeniyle çok zor anlar yaşadığım ve kaçamayacak kadar kötü hissettiğim bir anda iki tanımadığım direnişçi gencin beni kollarımdan kaldırdığı,

gözlerime solusyon ve ağzıma sirke, ilaç vs yetiştir-
dikleri anı unutmam asla mümkün değil. İşte o an,
bir kez daha ve daha güçlü anladım ki, milyonlarca
insanın dayanışması bundan sonra da devam edecek
ve iktidar mutlaka yerle bir edilecektir. Ve o an büyük
usta Nazım'ın şiirindeki "Dostlar ki bir kerre bile se-
lâmlaşmadık, aynı ekmeğe, aynı hürriyet, aynı hasret
için ölebiliriz" dizelerini anımsadım.

7- Son derece barışçıl, çevreci, insani taleplerle
sokaklara, alanlara, meydanlara çıkan ve Gezi Parkı
direnişi ile sembolleşen süreçte güvenlik güçlerinin
her türlü teçhizat da dahil olmak üzere kitlelere oran-
tısız güç kullandığını, direnişi kırmak, mücadeleyi
zayıflatmak için sadece Taksim'de veya İstanbul'da
da değil, yurdun bir çok yerinde azgınca, vahşice sal-
dırdığını biliyoruz. Bu orantısız güç kullanmaya karşı
başından beri "orantısız bir zeka" kullanan direnişçi-
ler ve eylemcilerin belki de en renkli, en zekice eylem
şekli "Duran Adam" oldu. Ve forumlar başladı.. Ben
Yoğurtçu'daki foruma katıldım. Yoğurtçu Par-
kı'ndaki forum da, Abbasağa vd. yerlerdeki forumlar
gibi son derece canlı, katılımı yüksek ve verimli ça-
lışmalara, fikirlere sahne oldu.

8- Forumlar ülkemiz için yeni siyaset üretme,
dayanışma ve mücadele alanları olup, gözlemlediğim
kadarıyla bazı eksiklikleriyle de olsa ülkede sürdü-
rülen demokrasi, özgürlük ve eşit haklar mücadele-
sine önemli katkılar sunacaktır. Forumlarda öncelikle
semtin yaşadığı sorunlar, daha sonra da mutlaka ül-
kemizin ve coğrafyamızın güncel sorunlar (3.Köprü,
Kanal İstanbul ve Yeni Havaalanı doğa katliamına
sebep olacak projeler, çevresel sorunlar, zorunlu din
dersleri, 4+4+4 eğitim sistemi, yerel seçimlerde tav-
rımız ve Suriye sorunu) paneller, seminerler gibi et-
kinlik ve eylemliliklerle işlemeli, kitleyi mutlaka
süreçle ilgili bilgilendirmeleri yapmalı, hükümetten,
yandaş medyadan kamuoyuna iletilen bilgi kirlili-
ğine, manipülasyona izin vermemelidir.

Mücadele sadece forumlara sıkıştırılmamalı, ya-
şamın her alanında ve çok sayıda semtte, mahallede
forumların çoğaltılmasına, kitleyle daha sıkı ilişkiler
kurulmasına çalışılmalıdır. Ancak burada şöyle bir
tehlike sözkonusu diye düşünüyorum. Forumlarda
konuşulan konular aynılaştır, çevrenin, ülkenin, coğ-
rafiyamızın sorunlarına çözüm yolları aramaktan
uzaklaşırsa, bir müddet sonra forumlar sıradanlaşa-
bilir ve üstlendiği işlevi yitirebilir.

9- Mevcut forumların sayısı oldukça az ve mut-
laka her mahallede, ya da hiç olmazsa birbiriyle içiçe
olan kimi mahalleler birleşerek bir forum kurulabi-
lecek şekilde örgütlenilmelidir. Örneğin Kadıköy'de
20'den fazla mahalle var. Gözlemlediğim kadarıyla
mevcut forumlara sadece 5-6 mahalleden insanlar
düzenli katılım sağlıyorlar. Forumlar, bültenler, bil-
diriler hazırlamalı, internet sitesinden düzenli bilgi-
lendirme yapmalıdır. Bültenler, bildirimler foruma
katılanlarca sokak sokak, ev ev dağıtılmalıdır.

Forumların birer internet sitesi kurmaları, fo-
rumlarına katılanları bu sitelere gerçek kimlikleriyle
üye olarak kaydetmeleri ve bu üyelerin aynı zamanda
Taksim Dayanışması ve Merkezi Koordinasyona da
internet üzerinden üye olmaları merkezi karar, eylem
ve etkinliklere zaman yitirmeksizin katılabilmeleri
açısından son derece gereklidir.

10- Forumlar arası iletişim, forum temsilcileri,
forum internet siteleri, il koordinasyon ya da Türkiye
Koordinasyonu üzerinden sağlanmalıdır. Yerel ve
merkezi forumların mutlaka internet siteleri oluşturu-
lmalı, Facebook ve Twitter gibi sosyal paylaşım ve
iletişim olanakları kullanılmalıdır. Mahallelerde ku-
rulan forumlarda seçilecek olan temsilci veya dele-
geler, il forumu (İstanbul için Taksim Dayanışması)
ve Türkiye çapında oluşturulacak Merkezi Koordi-
nasyon organlarında görev almalı, seçimlerinde
seçme ve seçilme hakkına sahip olmalı, böylece mer-
kezleşme sağlanmalıdır.

11- Taksim Dayanışması ve il-ilçe ve semtler-
deki forumların bundan sonraki süreçte koordineli
ve organize edilmiş şekilde dayanışmayı güçlendir-
mesi, büyütmesi, mevcut enerjiyi, önemli bir siner-
jiye dönüştürebilmesi, çeşitli toplumsal eylem ve
etkinliklerde daha hızlı refleks göstermesi için mer-
kezi bir internet sitesi ve merkezi bir koordinasyon
kurulu oluşturulmalıdır. Kurulacak internet sitesine
tüm forumlardaki insanlar (sanal üye olmamaları
teknik açıdan çözümlendikten sonra) üye olmalıdır.
Kişilerin üyelik bilgilerinde hangi yereldeki forumda
yer aldığı da belirtilirse yerel forumların işlevi de ar-
tacaktır. Forumlarda koordinasyon için delege / tem-
silci seçilen kişiler Taksim Dayanışma
Koordinasyonunun seçiminde görev almalıdır.

"Bu Daha Başlangıç, Mücadeleye Devam" şia-
rıyla bundan sonra da mücadelede yerimi alacağımı
belirtir, çalışmalarınızda başarılar dilerim.

Hayrettin Tatlısu

Valinin gençlerle konuşması zaten trajikomikti. Sanki sabahın 5'inde o çocukların üzerine gazlarla sularla coplarla saldırılar bunlar değilmiş gibi hoşgörü naraları atıldılar.

1- Bu benim okuduğum kitaplarda şiirlerde dünya görüşümde hep hayal ettiğimiz olaylar dizisiydi. Bu kadar manalı işte.. Bir hayal kadar manalı...

2- En başından beri bu coşkunun bu direnişin içindeydim. Dahil olmamak mümkün mü ?

3- Her insanın hayatında gerçekleşmesi istediği hayalleri vardır. Benim hayalim de bir komünist ülkeye gidip komün görmektir. Böyle bir durum Türkiye için biraz zor bir durumdu tabii bu yüzden başka ülkelere gitmek istiyordum. Gezi Direnişi bu ülkede olan biten diktatörlüğe dur deme vaktinin geldiği gündü. Nitekim öyle de oldu. İnsanlarda bitmek tükenmek bitmeyen bir enerji var. Düşünün en az 8 saat ayaktasınız bağıyorsunuz özgürlük istemiyle, gaz bombası yiyorsunuz işlemez, tazyikli su sıkıyorlar yere düşüyorsunuz tanımadığın bir adam elinden tutup kaldırıyor sizi. İnsanlar ellerinde şişe şişe sularla, poşet poşet ekmeklerle, kap kap yemeklerle geliyor. Orada çadır kuran çocuklara sarılan anneler görüyorsunuz. Bir anne gelip sizinle gurur duyuyorum dediği zaman tüm yorgunluğunuz gidiyor.. Tabii yorulduysanız. İşte Gezi Direnişi'nin en önemli özelliği benim için budur. Bu direnişin bu kadar zamana yayılması ve dindirilememesinin altında elbette öfke var ama gelen destekler, sevgiler, yardımlar bu direnişin temelini sağlamlaştırıyordu. Girdiğiniz andan itibaren beş kuruş para harcamıyorsunuz. Sigara bırakıyor alıyorsunuz. Halaylar zaten hiç susmuyor. İşte bu komün yaşam tarzı hatıralarımdan hiç silinmeyecek.

4- Yerleşik de sayılmazdım misafir de... Gece-leri çadır kuranlardan değildim ama sabah erken gidip gece çok geç eve dönen birisiydim. O güzellikleri bırakmak her ne kadar zor olsa da maalesef dönme durumundaydım.

5- Recep Tayyip'in konuşmaları zehir zemberekti. İzlediğimde bu davanın ne kadar haklı bir dava olduğunu bir kere daha gördüm. Yüzü o kadar çirkin hal alıyordu ki öfkesinden bence Türkiye'nin tarihine bu fotoğraflarla geçecek RTE. O gün sanatçılarla konuşma yapıldığında buradan iyi sonuç alınmayacağını biliyordum. Valinin gençlerle konuşması zaten trajikomikti. Sanki sabahın 5'inde o çocukların üzerine gazlarla sularla coplarla saldıranlar bunlar değilmiş gibi hoşgörü naraları attılar. Vali o kadar samimiyetsizdi ki... Recep Tayyip'in biz mahkeme kararına uyacağız sözü, bu görüşmelerden bu sonucun çıkması doğrusu Gezi Platformu üyelerine olan güvenimi bitirdi. Çünkü zaten bu karar uygulamadaydı. Şimdi RTE'nin politikası rafa kaldır-soğut-yeniden yürürlüğe koy olacaktı. Bu durum bütün Gezi Direnişçilerinin bildiği bir durumdu ki biz Gezi'den çıkmıyoruz dedik. Olması gereken de buydu. Bu bir halk direnişiydi ve halk ne derse o olur.

6- Evet zaten Gezi'de müdahalenin olmadığı gün var mıydı? İnsanlar orada saldırmadan eylem yapıyorlar gelip gaz sıkıyorsun. Gaz dediğimiz de anlatılır gibi bir şey değil o kadar yoğun oluyordu ki nereye gittiğimizi görmediğimiz zamanlar oluyordu, nefes almak zorlaşıyordu. Birden bire yüzünüze hava çarpıyordu ve gözlerinizin yaşlanmasını durduramıyorsunuz, öyle ki yüzünüzün her yanı sızlamaya başlıyor, yanıyordu. Başka yere koşmak istiyorsunuz bu sefer de gözlerinizin yaşlanmasından önünüzü göremiyorsunuz. İlk günler çok zor geçti. Sığınmaktan başka çaremiz yoktu çünkü bu gazla nasıl baş edebileceğini henüz bilmiyorduk. Polislerin öyle gözü dönmüştü ki insanlar nereye sığınıyorsa oraya gaz sıkıyorlardı. Biz bir otele sığınmıştık ki otelin kapısından içeri gaz kapsülü kırıyarak içeri giriverdi. Tabi daha sonraları alıştık her gidişimizde yanımızda limon, sirke, bez maske, gözlük hatta kask bile götürdük. Sonraları bir solüsyon geliştirdik ne kadar işe yararsa artık. İnsanlarda gaz bağımlılık yaptı öyle ki gaz kapsüllerine tekme atanlar, ellerine alıp tekrar geri atanlar

gördüm. Biber Gazı Oley diye bağırmalara kadar alıştırdılar bizi bu maddeye :) Tek sorun suydü. Biraz serinceydi bu yüzden ona alışmak daha zor geliyor. Ama o konuyu da hallettik tabiat ana havaları sıcaklaştırdıkça hoşumuza gitti, su serinletiyordu :) Tazyik çok fazlaydı gözlerimizin önünde insanlara takla attıran bir tazyikten bahsediyoruz. Tazyikli suyun üstünden atlayan insanlar da gördük. Halk buna da çare bulunca daha doğrusu halk o kadar dolmuştu ki ne gaz ne su ne cop hiçbir şey vazgeçiremiyordu halkı. Hal böyle olunca suların içine kimyasal koydular. Bu insanlık dışı olaydı. Su, insanların vücutlarını aşındırıcı güce sahip kimyasallarla doluydu ve insanların derileri kıpkırmızı oluyordu. Devletin başındakiler o kadar insanlıktan çıkmışlardı ki Amerikan'ın Vietnam'da kullandığı portakal gazını da kullandılar. 79 ilde biber gazı kullanıldı. 23 Haziran 2013 günü THY'nin TK6781 sefer numarası ile havalanan kargo New York'a hareket etti. Charter seferi olarak havalanan kargo uçağı 43 ton biber gazı getirdi. Tam 365 bin dolar taşıma ücreti ödendi. Eğitime vermezler bu parayı ama eğitilmiş körpeçik çocukları gençleri öldürmeye ödüyorlar.

7- Duran Adam... Tam bitti, yine bitti dediğim bir sırada çıkıverdi. Ben de duran kadın oldum tabi :) Öyle baskı kurmuşlar ki üzerimizde tepkimizi saklayamıyorduk her an patlak veriyordu. Forumlara dahil olamadım. Ama farklı yerlerde toplanan yoldaşları takip ettim elbette.

8- Formlar devam etmeli sadece bu olaylar için değil bu düzeni yenmek için devam etmeli, düşünen sorgulayan konuşan gençlik için devam etmeli.

9- İçine her türden her düşünceden her ideolojiden insanları almalı. Biliyorsunuz Gezi Direnişi boyunca Devrimci Müslümanlar diye adlandırdığımız kardeşlerimiz de bizlerle oldu. Bu direnişi bu derece güzel kılan bu çeşitliliğidir.

10- Elbette ki örgütlenmek şart. Bu forumlar öncelikle ayrı ayrı, kişi kaybetmeden devam etmeli. Daha sonra farklı forumların birleştirilmesi söz konusu olabilir. Mesela bir ildeki farklı fraksiyonların bulunduğu forumlar birleşerek devam etmeli.

11- Taksim Dayanışması'ndan pek ümitli olmadığımı söylemek isterim. Forumlardaki halkın birlikteliği sağlaması ana koşuldur.

Kemal Oruç
Tiyatro Yönetmeni

1- Halkın artık “Ben varım, tam da buradayım ve hep burada olacağım!” demesidir, bunun adı.

2- Gezi Parkı’na yapılacak olan planı (talanı) duyduğumdan beri bu sürece dahilim aslında. Fiilen ise 27 Mayıs günü dahil oldum.

3- Bu ayağa kalkış, yıllarca sömürülmüş olan, ezilen, emeği, ekmeği, hakkı gasp edilen halkın sonunda attığı büyük bir çılgınlık aslında. Tıpkı bir bebeğin doğduğu anda attığı çılgınlık gibi. 31 Mayıs günü itibariyle de direnen, hakkını arayan ve varlığını gösteren halk konuşmaya başlamıştır. Görünen o ki, bundan sonra da asla susmayacaktır.

Polisin ilk saldırısı sırasında tomandan ve gazdan korunmak için kaçarken ayağım tökezledi ve en az on kişi kollarıma girerek beni güvenli bir yere çekti. Bu, dayanışmayı ruhumda en yoğun hissettiğim andı. Apartmanların önünde ellerinde yemekle bekleyen teyzeler vardı, direnişçileri doyurmak için. Evlerin kapıları çoğunlukla açıktı ve hiç tanımasa da herkes direnişçileri evlerine rahatlıkla alıp koruyordu. Yani sadece sokakta olan değil, evinde olan halk da bizzat direnişteydi. Bunlar unutulmaz!

4- Ben neredeyse tüm direniş boyunca Gezi’de, Gümüşsuyu’nda, Beşiktaş’ta sabahtım. Dinlenmek için evime döndüğümde bile vicdanım beni rahat bırakmadı ve tekrar sokağa döndüm. Gümüşsuyu’nda sol bacağıma bir kapsül yedim ve yaralandım. İki gün yatmak zorunda kaldım. Bunun dışında hep alanlardaydım.

5- Forumda oradaydım. Yıllardan beri ezilen halkın, bir gün oturup da öyle birkaç saat içinde anlaşmaya varabileceğini hiç düşünmemiştim zaten. Hükümet de bu güveni vermiyordu. Yani anlaşabilecek bir güven ortamının oluşması mümkün değildi. Bu bir süreçtir. Halkın istekleri bu süreç içinde belirecek ve ancak o zaman gerçekleşmeye başlayacaktır.

6- Gezi’den ilk çıkarıldığımızda ben Harbiye girişindeydim. Çok büyük bir saldırı vardı. Başta korkunç görülen bu ortamda halkın varlığını daha çok fark ettim. Polisin saldırısıyla herkesin kaçıp evlerine sığınacağı düşünülüyordu, ama öyle olmadı. Aksine çoğaldık. Taksim’e gelen tüm yollar insanlarla doldu. İnsanlar evlerinde duramadı ve sokağa döküldü. O dev kalabalığı görmek bana inanılmaz güven ve huzur verdi.

7- Ortaya çıkan eylem biçimleri inanılmaz yaratıcıydı. Bu eylemlerin bazılarının mizah da içeriyor olması evlerinde oturan insanları da aslında eyleme kolayca dahil etti. Daha önce hiç sokağa çıkmamış insanlar bu mizahla birlikte eyleme dahil oldular. Burada ciddi mizahın önemi büyük.

Ben İstanbul içindeki farklı forumlara katıldım. Bir ara Ankara’da Güvenpark ve Kuğulu Park Forumlarına katıldım. Özellikle Kuğulu Park’ta sağlık çalışanlarının ve tıp öğrencilerinin düzenle-

Biz de Drama Kumpanya olarak direniş temel alan sanat forumları düzenleyeceğiz. Böylece bütün bu süreç, önümüzdeki yıllarda ortaya çıkacak olan sanat yapıtlarına yansın istiyoruz.

diği forumda bir konuşma yaparak direnişte aktif bir şekilde sağlık yardımı yaptıkları için de ayrıca teşekkür ettim.

Biz de Drama Kumpanya olarak direniş temel alan sanat forumları düzenleyeceğiz. Böylece bütün bu süreç, önümüzdeki yıllarda ortaya çıkacak olan sanat yapıtlarına yansın istiyoruz.

8- Sonuçta bu lidersiz bir eylemdi. İnsanlar kendi iradesi ve bilinciyle sokağa çıktı ve eylemlere katıldı. Bu elbette mükemmel bir şey.

Tabi bu durumda eylemin yönünün belirlenmesi zordu. Park forumlarının eyleme katılanların ve fiili olarak katılmak isteyenlerin daha da bilinçlenmesini sağladığını düşünüyorum. Parklardaki forumlar kendilerini tamamladığında tüm forumlar yeniden birleşecek ve daha da bilinçli, yere daha sağlam basan büyük bir dayanışma gerçekleşecek.

9- Daha çok sosyal medya aracılığıyla forum için toplanmalar yapılıyor. Sanırım en kolay toplanma yolu bu. Foruma katılanlar da çevresini taşıyor parklara. Elbette bölgelere göre değişiklikler gösterebileceği gibi, tüm forumlar için ortak konular ve planlar da belirlenmeli ki sonunda gerçekleşecek birleşmede kolaylıkla ortak dil kurulabilsin.

Elbette insanların rahatlıkla dile gelmesi ve düşüncelerini paylaşması için moderatörlerin de çok iyi seçilmiş olması önemli. Çünkü bu halk yıllardır sadece tek taraflı konuşan siyasetçileri dinlemek zorunda kaldı. Artık özgürce konuşma sırası halkta olmalı.

Forumlardan seçilecek sözcülerin bir ön birleşme yapıp forumlarda paylaşılanları aktarması ve bunları tekrar forumlara taşıması önemli.

Forumların küçük gruplar içinde gerçekleşmesi bir avantajdır. Böylece iletişim daha kolay kurulur ve güçlü olur. Foruma katılanların düşüncelerini aktaracak olan sözcülerin de forumlar arasındaki bağı kurup güçlendirebilecek kişilerden seçilmesi çok önemli. Bu süreçte planlı olmak çok önemli.

10- Taksim Dayanışma mutlaka forumlardan çıkacak olan kararlarla hareket etmelidir.

Direnışe devam!

Artık
Gezi denince
“bizim de bir
devrim deneyimimiz var”
denilecek
31 Mayıs akla gelecek
Nurhaklardan günümüze
Devrimin şarkıları
söylenecek
Ve artık gençler
caddelerde
daha bir kendilerine güvenle
yürüyecek
“21.yüzyılda insanlığın
kaderini değiştirecek
günler ve geceler
bizim ülkemizde de yaşandı”
diyecek herkes
Ve yürek
her zamankinden
daha güçlü atacak
Ve ayaklarımız toprağa
her zamankinden daha güçlü
basacak
Bilincimizin ateşi
daha güçlü tutuşacak
Ve en güçsüzler bile
ayağa kalkıp
“gördük ve inandık”
diyecekler

“devrim bir gerçek”
Geçerek büyük kavgalardan
sosyalist bir gelecek
bize de gültümseyecek
ölümsüzleşenlerimiz
her yürüyüşte
bizimle yürüyecek
adları
büyüdükçe büyüyecek
Gezinin devrimci ruhu
hepimizi değiştirecek
Bu ruh
bizi özgürleştirecek
çocuklarımızın düşlerini
artık devrim süsleyecek
Artık
tüm gelişmeler
Geziden örneklerle beslenecek
Artık çok bilmişler
kendini beğenmişler değil
kitleler seslenecek
Ve Gezi’de
esir edilmiş yürekler değil
özgürleşmiş beyinler
gezecek
Ve elbet bir gün
tarihin verilmiş hükmü
infaz edilecek
“Mülksüzleştirilenler
mülksüzleştirilecek”

17 Ekim 2013 İstanbul.

Nazım Akarsu

“HER ŞEY AYDINLIK İÇİN”

Cihan Özdeniz

1- Şimdiye kadar gördüğüm ve duyduğum en etkili direniş diyebilirim Gezi Direniş'i için. Türkiye ve dünyada etkili olan ve olmaya devam eden bu direnişin doğal ve içgüdüsel başlayan bir direniş olduğunu düşünüyorum. Bu nedenle etkisi büyük oldu. Halk'ın, "Hulk" olduğunu söyleyebilirim, o dev uyandı. O suskun, o patlama noktasına gelmiş, dışlanmış, ötelenmiş, fikirleri önemsenmemiş Halk uyandı. Bu zaten başlı başına bir devrimdir. Her türlü haksızlığa dur diyecektir bundan sonra da, ve gerçekten de "Bu daha başlangıç..."tır. Zeka Devrimi oldu, çok zekice sloganlar bulundu, yazılar yazıldı, karikatürler, videolar, eylemler, mizah... Hepsi zeka ürünüydü ve karanlık güçler bu zekadan çok korktular. Yaratıcılık, direnişin hemen her yerindeydi. Halk'ın gözündeki perde aralandı. Bir Medya Devrimi oldu, Halk artık medyada her çıkana inanmıyor, sorguluyor. Medyanın maskesi düştü (Dürüst haber yapan istisna yayın kuruluşları hariç tabii ki). Birçok siyasi insanın da maskesi düştü. Bir Sevgi - Saygı Devrimi de oldu, herkesin, her canlının yaşama hakkı olduğu, sevgi – saygı temelli bir bağ kurulması gerektiği kavranıldı. Dostum, kardeşim Kemal Oruç'un da dediği gibi, meydanlarda herhangi bir parti, örgüt vs. lider değildi, orada tek bir parti, tek bir örgüt vardı o da "Halk'tı". Kimse kimseyi zorla meydanlara götürmedi, insanlar kendi iradesi ve kararıyla oradaydı. Hatta, "İç ve dış güçler suçlandı", yahu eylemlerdeki "Halk" kendi isteği ile oradaydı. İlk kez eyleme katılan kişiler de vardı.

Orada içgüdüsel bir bağ, bir dayanışma, organize olma durumu vardı. Herkes bir diğerinin eksikliğini kapatıyor gibiydi, bu harikaydı ve önlenemez bir güçtü. Ve "3 -5 ağaç meselesi için toplanan 3 - 5 çapulcu" dedi bazı 3 - 5 IQ'lular...

Provokatörler ise direnişçilerden değildi, bu çok açık ve de netti.

Polis çok sert müdahale etti, kafaya kapsül fırlatmak, bina içine biber gazı atmak sadece birkaçı idi. Gezi Parkı içine 75 derece açı ile kapsül geldi gözümüzün önünde ve şans ki kimseye isabet etmedi, bu bile bir gözü dön-müşlüğü göstergesidir.

Ölümler yaşandı maalesef... Işıklar içinde yatsınlar... Onlar unutulmayacaklar...

2-"Halk" olarak daha adil, yaşanabilir, güzel bir dünya için oradaydım. Sadece insanlar için değil, hayvanlar ve bitkiler için de oradaydım. Ben herhangi bir partinin, örgütün vs. üyesi değilim. Kimse de bana hadi direnişe demedi, ben kendim gittim. Oradaki ve orayı yürekten his-seden hemen herkes gibi... Daha çok 31 Mayıs itibarıyla katıldım.

Bu arada ben %50'ye değil %100'e dahilim, ülkeyi %50 - %50 bölmeye çalışanlara kapak olsun, hatta ben dünyadaki 7 Milyar'a dahilim, bu da dünyayı bölmeye çalışanlara daha büyük bir KAPAK olsun.

3-Aydınlık lehine gördüğüm en kalabalık, en etkili karşı duruş diyebilirim tekrardan. Bu süre içinde bu kadar kalabalık, farklı kültürel - sosyal zenginlikleri olan insanların birbirine sa-taştığını, sarkıntılık yaptığını, saygısızlık yaptığını bir kez bile olsun görmedim, duymadım. Oradaki Halk birbirine karşı çok kibar, yardım-

sever, sevgi dolu ve saygılıydı. Yardımlaşma ve birbirini tamamlama içgüdüsel olmuş artık ve bu da özel bir "Halk Ruhu"nun orada ışıldadığını ispatlamakta. Oradaki turistlerin de aynı Halk-tan biri gibi olmaları da o ruhu hissetmelerin-dendir.

Bu hem Türkiye Halkı için hem de Dünya Halkı için yapılan bir dayanışma olmuştur, olu-yordur...

Her şey "Aydınlık" için.

Unutamadığım birçok an var, ilk aklıma ge-len anlatayım,

Direnin sıcak saatleriydi, Divan Otel ve Point Otel civarındaydık. Bir yaralının Point Otel'den Divan Otel'e taşınması gerektiği duyuldu, zincir denildi, herkes bir anda iki otel ara-sında sedyenin rahatça ilerleyebilmesi için yol oluşturdu (yaklaşık 100 metre uzunluğunda ve 5 metre genişliğinde) karşılıklı zincirle. Hatta yol üzerinde taş vs. varsa, yana çekildi sedyeyi engellemesin diye. Sedye hızlıca Divan Otel'deki revire götürüldü ve belki de bir hayat kurtarıldı.

Aaa sunu da anlatmalıyım, sanırım 13 - 14 hazirandı, Taksim Cumhuriyet Anıtı önünde pi-yano dinletisi yapıldı. Polisler Anıtı çevrelemiş-lerdi. Anıt'ı piyano dinleyen halktan koruyorlardı!.. Hayatımda gördüğüm en büyük ironilerden, paradokslardan biriymi bu.

Bir ara piyanoyu dinlerken polislerle takıldı gözüm ve şöyle fantastik bir hayal kurdum, Anıt'ı bekleyen polislerden biri piyanonun başına geçip bir şeyler çalsaydı ve polislerle birlikte hep beraber eğlenseydik... Dünya çok daha güzel bir yer olurdu eminim...

4- Aynen yepyeni ve olması gereken bir dünyanın minyatürü gibiydi. Örnek bir yaşam alanıydı. Konserlerle, sanat eserleriyle, kütüphaneleriyle, açık hava sinemasıyla, doğasıyla, toplantılarıyla vs. gerçekten çok güzeldi. Ben Gezi Parkı ile birlikte, Beşiktaş, Gümüşsuyu ve Harbiye civarlarındaydım. Gezi Parkı yerleşiklerinden gibiydim ama sabaha doğru, yakın olduğu için evime gidiyordum ki uzaklardan gelenlere çadırlarda 1 kişilik yer açılabilir. Hızlı bir şekilde de gelebiliyordum direnişe.

5- Evet temsilciler yeteri kadar Halk'ı ifade edemediler, savunamadılar. Forumun büyümesi de bu yüzdendir. İfade edebilmek, o ruhu devam ettirmek... Halk çok dolmuştu ve içindekileri daha derli toplu, daha düzenli ve etkili bir şekilde getirebilmek için forumlara gitti. Ben Abbasağa Forumu'na katıldım.

Forumlar bana 1940'lardaki Köy Enstitüleri'ni hatırlattı hatta Gezi Parkı da öyleydi. Köy Enstitüleri sistemi şimdiye kadar Türkiye'de yaşam bulmuş en iyi eğitim sistemiydi bence. Öğrenciler hem teori hem de pratiği ardı ardına yapıyorlardı, üretiyorlardı, okuyorlardı, paylaşıyorlardı, tartışıyorlardı... Ürettiklerini sergiliyorlardı. Kendi yiyeceklerini, kendileri yapıyorlardı. Kendilerine bir de tiyatro sahnesi inşa etmişlerdi. Hatta Hasan Ali Yücel'in çevirdiği dünya klasiklerini de okuyorlardı. Kaşık tutamayan çocuk oraya başladıktan sonra Shakespeare okumaya başlıyordu bir süre sonra. Lakin yine karanlık güçler tarafından ortadan kaldırıldı. Nedenini söyleyememe gerek yok sanırım, benzer durumu yakın zamanda yaşadık çünkü.

İşte forumları da Köy Enstitülerindeki "Haftasonu Toplantıları"na benzetiyorum. Her öğrenci fikrini söylemiş, nasıl geliştirebileceklerini konuşurlarmış, geçtikleri hafta içi değerlendirilir, eleştiriler yapılmış vs.

Geçen yıl "Toprağın Çocukları" isimli film

vizyondaydı, Köy Enstitüleri hakkında yapılmış ilk film diye hatırlıyorum.

Bu arada forumlarda çevrenin rahatsız olmaması için sessiz alkışlamayı kullanmaları da apayrı güzel bir göstergedir. Böyle düşünen insanlardan kimseye zarar gelmez. Biber gazından etkilenen hayvan dostlarımıza yardım eden insanlardan kimseye zarar gelmez, bunu anlamak çok mu zor?

6- Çadırların söküldüğü Gezi'deki son günü soruyorsunuz değil mi? Akşam girmişler Gezi'ye, ben o anda orada değildim, sonradan Divan Otel'e geldim yardıma. Gezi'den polis zoruyla zorla çıkarılanlar Divan Otel'e sığınmıştı çünkü. Ben gittiğimde polis müdahaleye devam ediyordu hatta Divan Otel bitişğinde kurulan revire de birkaç tane biber gazı atıldı. Yahu savaşlarda bile revire saldırılmaz! O kadar kin doluydular işte, aydınlıktan da ödleri kopuyor karanlık güçlerin... İnsanlar Divan Otel'in lobisinde ve üst katların koridorlarında dinlenmeye çalıştılar, bir yandan da otel kapısında direnmeye devam ettik. Hemen karşımızda da Gezi'deki çadırların dağıtılmasını izliyorduk, ama onlar bilmiyorlardı ki, "Her Yer Gezi Her Yer Direniş"ti.

7- Forumların devam etmesinden yanayım. Kış günlerinde kapalı alanlarda yapılması gerekecek, bunun için çalışmalar başlatılmalı.

8- Şu anki biçimi güzel, ek olarak şunu söyleyebilirim, bazı insanlar topluluk önünde konuşamayabilir. O yüzden düşüncelerini söyleyemeyebilir. O kişilerin de fikrini bir şekilde öğrenmek gerekir. Belki foruma katılanlardan yazı yoluyla düşüncelerini iletmeleri istenebilir. Bu yazıları moderatör mikrofondan okuyabilir.

Forum günlerini duyurma konusunda biraz daha çalışma yapılabilir.

9- Forumlar arasında bağ mutlaka kurulmalı. Belki aynı gün aynı konular tartışılmalı. Oturum raporu tutulup forumlar arasında paylaşılmalı diye düşünüyorum. Merkezleşmesi, aslında öyle bir ruh oluştu ki zaten merkezi durumda. Herkes farklı ve bir merkezde diyebilirim hatta ne demişti üstad, "Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine."

Çok teşekkür ediyorum.

Direnen herkesle direnmekle (Sakın bunu polise söylemeyin!)! ORADAYDIM!

ORA DAY DIM

Selah Özakın

1- İlk günden beri orada olduğumdan olsa gerek... Gezi Direnişi ve bu direnişin tüm coğrafyaya yayılışı beni ifade ediyormuş gibi gelmekte bana. Kendimi bildim bileli içinde olduğum bir mücadelenin güneşi hiç bu denli parlak ışıyamamıştı.

Çünkü salt sosyalistlerin, devrimcilerin, komünistlerin direnişi, baş kaldırmış değildi bu. Bu... koskoca bir halkın “YETER ARTIK!” çığılığı, coğrafyamızın her yanından yansımaktaydı.

Üstelik ilk kez, sermayenin azgın iktidarının saldırısına halklar, ayırimsız olarak karşı durmaktaydı. İlk kez, emek cephesindeki Kürtler, Türkler, Lazlar, Çerkezler, Aleviler, Sünniler... gerçek düşmanın, kendi aralarına düşmanlık tohumları serpen burjuvazi olduğunu görmekte ve omuz omuza, sermayenin vahşi yönetimine, faşizme karşı birlikte direnmekteydi.

Bu direniş karşısında paniğe kapılan burjuvazinin saldırgan iktidarı... uzun yıllardan bu yana ilk kez geri adım attı. Daha doğrusu atmamak zorunda kaldı. Çünkü böyle bir kitlesel muhalefetle ilk kez karşılaşılıyordu.

Gezi Parkı'na AVM projesinden caydı!

AKM projesinden caydı!

Fiili olarak pek bir kazancımız sayılmaz bu geri adımlar.

Ama 12 Eylül cuntasından sonra, ilk büyük kazanımıdır bu sosyalistlerin, anti-kapitalistlerin.

Yani Gezi ve sonrası, 12 Eylül faşist cuntasından bu yana, devrimci düşüncenin eylemdeki ilk başarısıdır diyebilirim.

2- Dedim ya! İlk günden beri oradaydım.

3- 31 Mayıs'ta İstiklal Caddesi'ndeydim. O güne dair yaşadıklarımı anlatmayı sonraya erteliyorum.

O gün, yani bir Haziran sabahında, Harbiye tarafından gelmeye çalışıyorduk.

TOMA'ların sıkıdığı su ve atılan gaz bombalarıyla defalarca geri püskürtüldük. Kitlesele olarak, ses bombalarını ve plastik mermileri ciddiye almaz olmuştu artık.

Gazın etkisi geçene kadar bekleyip yine sloganlarla yürümeye başlıyorduk.

Çok etkilendiğim şeylerden biri de öndekilerin geridekilere "GEL! GEL" diyerek cesaret vermesi, onları yüreklendirmesiydi.

Hilton Oteli'nin oralardan defalarca püskürtüldük.

Harbiye'nin oralarda gazın etkisinin geçmesini beklerken ÇARŞI grubu gümbür gümbür geldi!

Bu, "halkın takımı" falan değildi! Bizzat halkın kendisiydi. Yediği gazdan yorgun düşmüş ve bezmiş olan bizlerin önünden geçip direniş cephesinin alınına geçti. Onların coşkusu, heyecanı ve öfkesi hepimizi sardı. Diyebilirim ki o an, oradaki ayaklanmamız ölümüneydi. Geri dönmemecisi-neydi.

Ve polis panik halinde kaçtı.

Halk! Taksim'i aldı!

Çok bencilce bulabilirsiniz belki ama...

Belleğime ilk kazınan, dizginleyemediğim coşkum oldu. Tonlarca gaz yemiş olmama rağmen, haykırdığım sloganlardan sesim kısıldı.

Gezi çatışmaları başladığından beri gazdan yarıran gözlerim, ilk kez duygusallığımdan yaşardı.

4- Bu soruya nasıl cevap versem yeridir?

Orada, Ayışığı Sanat Merkezi'nde kotardığımız "Memleketimden İnsan Manzaraları" oyunumuzu yönetmekle...

Bulduğum her topluluğa şiir okumakla...

Binlerce kare fotoğraf çekmekle...

Her slogana katılmakla...

Gaz yemekle...

Direnen herkesle direnmekle (Sakın bunu polise söylemeyin!)! ORADAYDIM!

5- Bu soruya, ilk önemli Gezi Forumlarından birindeki konuşmamı aktararak yanıt vereyim anımsadıgımca.

Malum. Mahkeme, iktidarın Gezi Parkı'na AVM projesine karşı bir karar almıştı çoktan. Ama buna rağmen inşaat sürdürüldü.

Sonra isyancı olan bizler iktidara geri adım attırdık.

Ve ardından...

"MAHKEME KARARLARINA UYACAGINI" söyledi iktidar!

Düşünebiliyor musunuz!

Burjuvazinin faşist iktidarı!...

Bizim direnişimiz karşısında!...

"MAHKEME KARARLARINA UYMA" ta-vizi verdi!

E pes!

E yuh!

Bu üstteki benim o forumdaki konuşmamın özeti olarak kabul edilsin.

6- Gezi Direnişi sürecinin, neredeyse tamamının “canlı” tanığıyım.

7- Forumlar ve “Gezi Platformu’nun birçok toplantısına katıldım. İnsanlarımızın kendini ifade etme konusundaki açlığına şaşıtm. Ve kitlenin konuşmacıları dinleme sabrına da!

Solun halktan çok ders alması lazım!

8- Forumları, toplumsal direnişin rahmine düşen bir cenin olarak düşünmeliyiz,

Döllenme mükemmel!

Kendimize devrimci diyorsak eğer..

Cenini...

Yani doğacak bebeği kollamalıyız.

9- Pek çok foruma izleyici olarak ve bazılarında konuşmacı olarak katıldım. Bazı forumlarda, bir siyasi görüşün inisiyatifi “ele geçirme” gibi bir tez-gâh peşinde olduğuna tanık oldum.

Bu anlayış, diğer Gezi bileşenlerini kızdırmakta ve hatta küstürmektedir. Çünkü Gezi ruhu, tam ve en geniş anlamıyla, bütün antifaşistlerin yer aldığı bir mozaiktir. Gezi, tüm coğrafyada uyanan bir halk hareketidir. Ne Türk’ü, ne Kürt’ü, ne Ermeni’si, ne Alevi’si, ne Sünni’si vardır. Ama aynı zamanda da hem Türk, hem Kürt, hem Laz, hem Ermeni, hem Alevi, hem de Sünni kalkışmasıdır. Başka bir deyişle Gezi, coğrafyamıza has mozaığın bütününün üstüne seçimle çöreklenmiş faşizme karşı, hep birlikte başkaldırışının özgünlüğünü taşımaktadır.

Ezilen, sömürülen halklar, Brecht’in “KURTULMAK YOK TEK BAŞINA YUMRUKTAN VE ZİNCİRDEN! YA HEP BERABER! YA DA HİÇBİRİMİZ!” dizelerinin hayata geçirilmesidir. Hiçbir sol grubun tek başına örgütlediği bir isyan değildir. Ama aynı zamanda, en küçüğünden en büyüğüne, bütün sol grupların katkısıyla örülmüş bir isyandır.

Ve zaten küresel kapitalizmin ağababalarını da ürkün bu yanındır.

Düşünsenize! Yüzyıllardır “BÖL-YÖNET” yöntemiyle birbirlerine düşman edilip sömürülenler yan yana, omuz omuza bir duruşla sermayenin hegemonyasına başkaldırdılar! Bu, uzun bir aradan sonra, Spartaküslerden, Pir Sultanlardan bu yana,

ilk kez gerçekleşti! Bunu zedelemek, buna zarar vermek, Anadolu coğrafyasına has devrimci isyana ihanettir.

Zaman, “ayrılıkların değil, aynılıkların” öne çıkarılma zamanıdır.

İşte forumların biçimi ve örgütlenmesi, bu ilke çerçevesinde olmalıdır.

10- Abbasğa forumundaydım. O gün Cizre’de bir saldırı olmuş ve Medeni Yıldırım öldürülmüştü. Maçka Parkı’ndaki forum katılımcıları, yürüyerek geldiler oraya. Ve kendiliğinden, “HER YER CİZRE! HER YER DİRENİŞ!” sloganı patladı Abbasğa’da! İşte böyle olmalı forumlar arasındaki ilişki ve iletişim!

11- Taksim Dayanışması, bütün grupların “asgari müşterek”iyle oluşmuştur.

Taksim Dayanışma, sorumluluğunun ne denli ağır olduğunu hiç göz ardı etmemelidir. Çünkü artık iş, Gezi Parkı’ndaki “üç-beş ağaç” olmaktan çıkmış, bütün ülke olmuştur. Ve kalkışmanın zemini, küresel kapitalizmin halklar üzerindeki baskısından rahatsızlık duyanların ortaklaştığı bir zemin olmuştur.

Kimsenin bunu, kendi dar grupçu zeminine çekmeye hakkı yoktur. Ve bunu yapmaya kalkmak... Gezi ruhuna ihanettir.

Son olarak...

Sorularınız arasında SANAT ETKİNLİKLERİ’nin önemine dair bir soru göremedim.

Olmalıydı.

Sorulmuş sayarak yanıt vereyim ben yine de.

Küresel kapitalizmin taşeronluğuna soyunan iktidarın sanata nasıl baktığını ve sanattan nasıl korktuğunu biliyoruz. Çünkü sömürgeci, sanatın bütün kollarının halkın üzerinde bıraktığı etkiden çok korkarlar. Basılmamış kitapları, oynanmamış tiyatro oyunlarını, söylenmemiş şarkıları, türküleri, heykelleri, resimleri, yazılmamış şiirleri dahi yasaklamaya, toplatmaya, kırmaya, yakmaya kalkmaları bu yüzdendir.

Derhal, hiç vakit kaybetmeden hem de, bütün forumlarda sanatın her türlüünü içeren etkinlikler başlatılmalıdır.

Çünkü Gezi, yarının devrimcilerine iletilmesi gereken bir DESTANDIR! Bu destan da ancak sanatla geleceğe aktarılabilir.

Gezen
Gören
Çeken

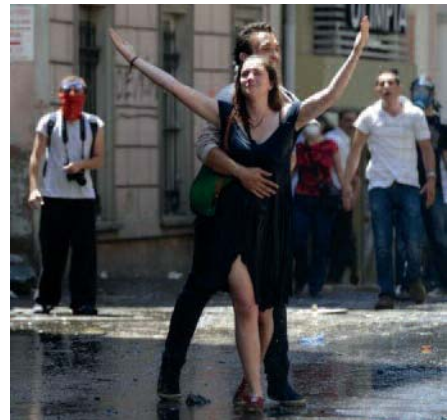
Durursam polisin müdahale edeceğine inandım. Çaldım, çaldım...

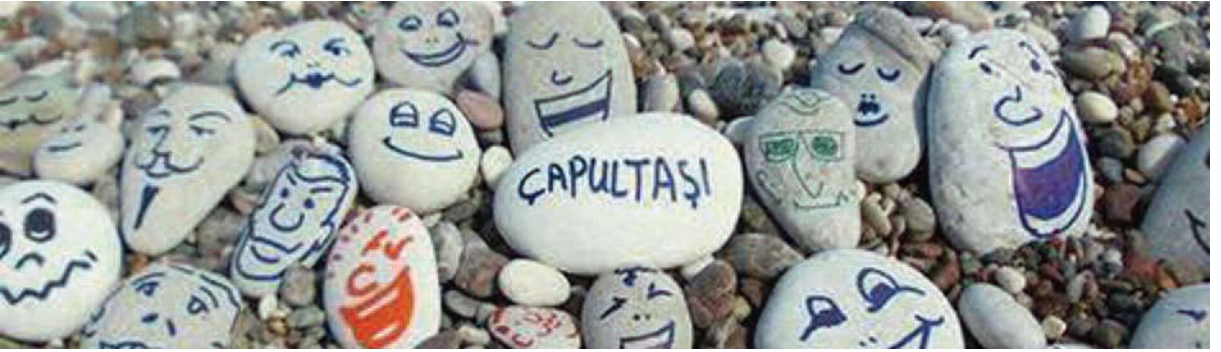
“ Yağmur yağmaya başladığında kuru bir yere çekilmeyi ben akıl edemedim, onlarca insan bir araya gelip piyanomu kaldırdı, gece boyunca piyanom meydanın çeşitli yerlerine insanların işbirliği gücüyle taşındı. Tek gördüğüm kalabalıkların üzerinde adeta uçarak giden bir piyanoydu. Böylesine büyük bir sevgiyle karşılaşmak hayallerimin çok ötesindeydi... ”

Davide Martello...

**"sık bakalım,
sık bakalım
hiber gazı sık bakalım.
kaskını çıkar,
çöpünü bırak,
delikanlı kim bakalım"**

**karanfilini
alda gel**

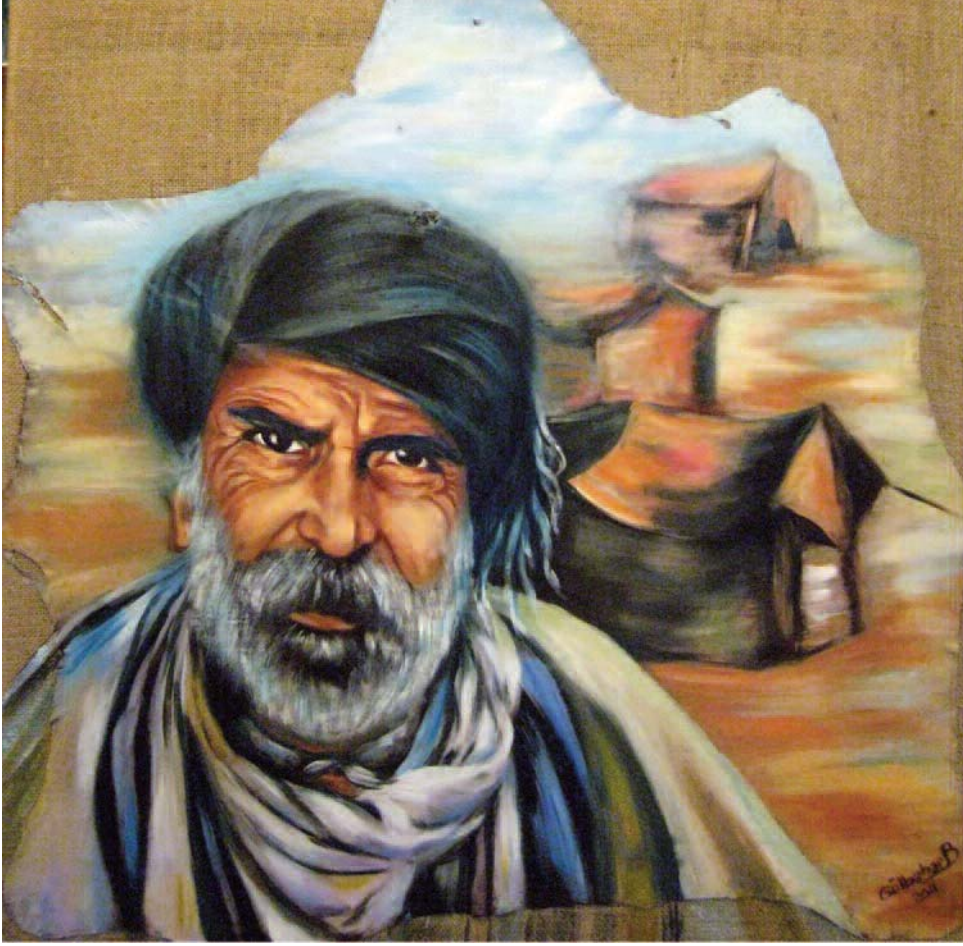

**duran adam
durmayan eylem**

**“siz hep aramızdan
engüzel gülenlerimizi mi
alacaksınız”**

"Her resmin bir hikayesi vardır, ve hikayesini kendi seçer..."

Deri, üzerine aldığı şeyi canlı kılan, canlı bir malzeme; özellikle portrede bu etkisi çok fazla öne çıkmakta. Varlığını hissedersiniz sanki resimdeki kişinin...

Madem öyle bende hayatta en çok sevdiğim, varlığıma eserleriyle ve hayattaki duruşlarıyla anlam katan güzel insanları canlandırarak; kendim ve onlar için yapacaktım bu çalışmalarını. Böyle yola çıkmıştık...

SÜRÜ filmi izlemiştim. Gerçi kaçınıcı defa izlediğimi hiç bilmiyorum. Her izlediğimde, özellikle Tuncel Kurtiz her defasında, tekrar tekrar büyüler beni...

Filminden sonra anlık bir kararla, çalışmaya başlıyorum bu resmi...

Gülbahar Bozkurt

Oyunculunun Dolambaçlı Yollarında Tuncel Kurtiz

Mehmet Esatoğlu

Ü

lkemizde oyunculuk alanının anıt isimleri vardır. Sahnede, beyazperdede, ekranda değişik roller oynarlar. Oynadıkları karakterler yalnızca yapıtın içinde kalmaz. Oradan çıkar yaşamın içine gelir. Bizi sarsar. Aklımızı, duygularımızı allak bullak eder. Sonuç olarak oynanan bir roldür. Ama toplumdaki insanlar o rolle inanılmaz bir ilişkiye girerler. Özdeşleşirler, hesaplaşırlar, öfke duyarlar ya da sevdalanırlar

o karaktere. Geçtiğimiz günlerde aramızdan ayrılan Tuncel Kurtiz de bu anıt isimlerden biriydi. Bir valinin oğlu olarak doğdu ve büyüdü Kurtiz. Babası hukukçu olmasını istiyordu. Hukuk Fakültesi'ne girdi. Dünyasında edebiyat vardı, tiyatro vardı, sinema vardı. Ama yasalar, yargılamalar ve savunmalar yoktu. Vali olan babasının bile evde kitap sakladığı bir ülkede büyümüştü. 50'li yıllar yurt dışına kaçan Nazım Hikmet'in hedef tahtası yapıldığı yıllar. Ama ülke halkı gizli gizli de olsa onun dizelerini okuyor. Vali olsa bile. Babasının sakladığı kitapları tavan arasında buluyor Kurtiz, büyük bir heyecanla okumaya başlıyor. Şiir giriyor dünyasına Kurtiz'in. O da dizeler, öyküler yazmaya koyuluyor. Üniversitede Yılmaz Güney'le arkadaş oluyor. İki ayrı dünyadan iki genç. Biri köy hikayeleri, masallar ve olağanüstü çocukluk anekdotları anlatıyor diğeri Kafka ve Joyce okumuş ve sanatta soyutlamalara kafayı takmış durumda. Bu iki ayrı dünyadan genç bütün ömürlerini kaplayacak bir dostluğun inşasına girişiyorlar. Onları birbirlerine bağlayan bir yan var o da eşit ve özgür bir dünya düşü. Güney'in ve Kurtiz'in o günlerde kafasında önemli bir soru var; o da bu toprakların sanatı nasıl olmalı? Kurtiz eski Yeşilçam Sineması'ndan söz ederken "ülke halkının aldatıldığı yalan bir sinemaydı" o diyor. Yılda üç yüz filmin çekildiği Yeşilçam'da o alanı yönlendiren küçük sermayeli patronlar var. Filmlere özgün konular üretecek, senaryo yazacak senarist yok. Bu nedenle başka bir yola başvuruluyor. Hollywood filmlerini izleyen senaristler Yeşilçam patronlarının yönlendirmesiyle oradaki konuları birebir kopyalayan senaryolar kaleme alıyorlar. Bu senaryoların ülkemizde filme uygulanması çok zor çünkü bütçeleri arasında uçurumlar var. Bunun sonucu ortaya bir "yalan" sinema çıkıyor. Kurtiz'in tiyatrodan sinemaya oradan yeniden tiyatroya yönelen, finalinde de tv dizilerinde noktalanın bir oyunculuk serüveni var. 1959'da Dormen Tiyatrosu'nda sahneye çıkan Kurtiz "Zafer Madalyası", "Şahane Züğürtler" gibi bulvar komedilerinde 1962'ye kadar yer aldıktan ve ardından kısa dönem Kenter Tiyatrosu serüveninden sonra kendi yolunu ve yönünü toplumcu sanata, tiyatroya doğru yöneltiyor. Genar-Ar Tiyatrosu muhalif duruşu olan bir topluluk. Nazım Hikmet'in "Yolcu"su ile başlayan yönelimi Halk Oyuncuları'nda Aydın Engin'in "Devri Süleyman"ıyla ile sürüp gidiyor. "Devri Süleyman" iki yıl kapalı gişe oynuyor. Kurtiz bir yandan tiyatrodan oynarken çok sevmese de Yeşilçam'da otuzun üzerinde filmde oynuyor. Bunların içinde Ertem Göreç'in toplumcu

film denemesi “Karanlıkta Uyanalar” da vardır. Bu seri içinde Yılmaz Güney’in “vurdulu-kırdılı” dönemine ait “Konyakçı”, “Üçünüzü de Mıhlarım” ve “Çirkin Kral” gibi yapımlarda yer alıyor.

1969 ve 1970 ülke tiyatrosu ve sineması için adeta bir dönüm noktası oluyor. Bu toprağın sanatının estetik yolu ne olmalı sorusuna yanıt iki yapıt ortaya çıkıyor. Vasıf Öngören “Asiye Nasıl Kurtulur”u yazıyor. Yılmaz Güney “Umut” filmini çekiyor. Her iki yapıt da gidilmesi gereken yol üzerine önemli önermeler yapıyorlar. “Umut” filminde Tuncel Kurtiz ve Yılmaz Güney itilip kakılan, yaşama mücadelesi veren, olmayacak işlere soyunan iki yoksulu büyük bir başarıyla oynuyorlar. Film, sinema alanında büyük tartışmalara yol açıyor. Filmi beğenip alkışlayan ne kadar sanatçı varsa bir o kadar da saldıran ve eleştiren var. Özellikle başroldeki karakterlerin filmde itilip kakılması, dayak yemesi, Yeşilçam klişelerine ters geliyor. Bu tartışmalar ortasında “Umut” filmi yasaklamalara uğruyor. Yurt dışına çıkması ve festivallere katılması da engelleniyor. Kurtiz film için büyük bir savaşıma girişiyor ve onu kaçak yollarla yurt dışına çıkarıp dünya sinemasına sunmak üzere yollara düşüyor. Filmi var edenler ise ülke içinde yargılanmaya başlıyor. Tuncel’in yeniden yurda dönüşü ancak 1974 affının çıkışından sonra olabiliyor. Yılmaz Güney’le yeniden film üretme düşleri kuran Kurtiz, onu parmaklıkların ardında buluyor. Güney mapushanededen afla çıkmış, üç ay geçmeden Adana’nın Yumurtalık ilçesinde bir yargıcı öldürerek yeniden hapse düşmüştür. 1978 yılında Kurtiz’le Güney’in yolları bir kez daha kesişir. Güney’in cezaevinde senaryosunu yazdığı “Sürü” filmi çekilecektir. Filmde bir aşiret reisi vardır. Yönetmen Zeki Ökten rol dağılımı için cezaevine gittiğinde bu rol için kimi düşündüğünü Güney’e soruyor. Onun yanıtı ise çok net; “ihtiyar”. Ökten o günlerde Kurtiz’in yurt dışında bir belgesel çektiğini duymuştur. Bunu aktardığında Güney “Hürriyet Gazetesi’ne bir ilan verin o gelir” diyor. Kurtiz Güney’in kendisini bir film için aradığını duyduğunda belgesel çekimini yarım bırakıp ülkeye koşuyor. Cezaevinde karşılaşıyorlar. Çok fazla konuşamıyorlar. Ama bakışmalarında bir dolu hüznün dolanıp duruyor. “Sürü” filmi çok zorlu koşullarda çekiliyor. Ekonomik koşullar oldukça zorlu. O günleri anımsayan bir

set işçisi “Elimde bir on lira vardı eve bıraktım ve çıktım. Yılmaz Güney ve Tuncel Kurtiz yola düşmüştü. Bize gitmemek olmazdı” diye anlatıyor. Kurtiz “Sürü”de sert ve acımasız aşiret ağasını büyük bir başarıyla oynuyor. “Umut” filminden bu yana bu toprağın insanını anlatma serüvenini başarıyla sürdürüyor. Kurtiz ve Güney yerli bir sinema üretiyorlar ama Yeşilçam klişelerine karşı da acımasızca girişiyorlar. Kurtiz bir konuşmasında “Biz gittiğimiz bölgenin atmosferini soludukça film bir yerden başlayıp bir başka yere doğru gidiyordu” diye anlatıyor. Kurtiz karakteri var ederken politik bir bakış açısıyla rolü inşa ediyor. “Sürü” de oynadığı aşiret reisi Hamo Ağa’nın kadına bakışından, traktörü izleyişine, oğluyla ilişkilerine kadar her tutumunu sınıfsal bir yaklaşımla işleyen Kurtiz önümüze önemli bir oyunculuk modeli koyuyor. Bu oyunculuk modelini 1974’de Tunç Okan’ın “Otobüs” filminde oynadığı yurt dışında iş arayan adamda, Erden Kıral’ın “Kanal” filmindeki Abuzer Dayı, kendi yönettiği “Gül Hasan” filminde Gül Hasan ve Erden Kıral’ın “Bereketli Topraklar Üstünde” filmlerinde de görmek mümkün. 1983 yılında Kurtiz ve Güney bir film setinde son buluşmalarını yaşıyorlar. Yılmaz Güney cezaevini terk ederek yurt dışına çıkıyor. Paris’te “Duvar” filmini çekecektir. Güney filmdeki gardiyanlardan birini oynamak üzere Kurtiz’i arıyor. Kurtiz bir İsveçli yapımcı ile anlaşma yapmıştır. Ancak Güney’in kendisini çağırıldığını duyunca Paris’e koşuyor. Paris’te eski bir manastırda buluşuyorlar. Güney projeyi Kurtiz’e bir solukta anlatıyor. Kurtiz kendi rolünden çok Güney’in rolünü merak ediyor. Ancak Güney bu filmde oynamak istemiyor. Kurtiz’in tüm ısrarlarına rağmen bu büyük ikiliyi kamera karşısında görmek mümkün olmuyor. Kurtiz filmde her zaman oynadığı karakterlerin dışında mahkumların dostu, iyi niyetli bir gardiyanı oynuyor.

Ertesi yıl Yılmaz Güney yaşamını yitiriyor. Bu ölüm Kurtiz’e çok ağır geliyor. Uzun bir süre kendini toparlayamıyor. Sürekli düşlerinde Yılmaz Güney’le konuşmalar yapıyor. 80’li yılların ilk yarısında Kurtiz, Alman ve İsveç yapımı bir dolu dizi ve filmde yer alıyor. 1986’da “Hiuch HaGdi” adlı İsrail yapımı bir filmde oynadığı rolle Berlin Film Festivali’nde “En İyi Erkek Oyuncu” ödülünü alıyor. 80’li yıllarda Kurtiz’in yaptığı bir başka

önemli çalışma da bir Hint destanını konu alan Peter Brook'un yönettiği "Mahabharata"oyunu oluyor. Çok uzun olan bir bölümün özeti sayılacak bir kitaptan uyarlanmış dünyanın en eski destanını, dünyanın bir çok yerinden aktörlerle sergileyen ve beş buçuk saat süren bu oyunda Kurtiz "Sakhdi" rolüyle başarı kazanıyor. 90'lı yıllarda ülkesine yönelen Kurtiz Tunca Yönder'in "Ağrı'ya Dönüş", Barış Pirhasan'ın "Usta Beni Öldürsene", Derviş Zaim'in "Tabutta Rövaşata, Reis Çelik'in "Işıklar Sönmesin", Mustafa Altıoklar'ın "İstanbul Kanatları Altında" filmlerinde pek de çapına uymayan roller oynuyor. Kurtiz'in bir mutsuz olduğu çalışma da Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının öyküsünün anlatıldığı "Hoşçakal Yarın" filmi oluyor. Filmde Denizlere idam veren sıkıyönetim mahkemesi başkanı Ali Elverdi'yi başarıyla oynayan Kurtiz, senaryo konusunda yönetmen Reis Çelik'le uzlaşmıyor. Buna rağmen 2003 yılında Çelik'le Doğu Anadolu'da kar ve buzun ortasında "İnat Hikayeleri" projesini çekmekten geri durmuyor. Bu filmin girişinde yaptığı anlatım uzun zaman diliminde dolaşılıyor. 90'lı yıllarda Kurtiz'in içindeki eski sevdası tiyatro, yeniden kırırdanmaya başlıyor. Gençlik yıllarından beri mırıldanıp durduğu Nazım'ın "Şeyh Bedreddin Destanı"ni sahnelemeye karar veriyor. Üniversite yıllarında Rus yönetmen Boleslavsky'den alıntılanarak yineleyip durduğu "Ritm bütün sanatların prensidir, tempo onun piç kardeşi" anlayışıyla bir reji yapmaya karar veriyor. 1991 yılında Almanya'da karşılaştığı oyuncu Yaman Okay'la denemeler yapmaya başlıyor. İlk denemelerde şiirin içindeki müziği aramaya koyuluyorlar. Ancak bir süre sonra provaları çıkmaza giriyor ve kalıyor. Ama Kurtiz, Bedreddin'den kopamıyor. Uzun süre kendi başına provalar ve çalışmalar yapıyor. Ardından kimi zaman yalnız başına, kimi zaman dansçılar eşliğinde, kimi zaman şarkıcı Sema Moritz eşliğinde barda, sokakta, sahnede "Şeyh Bedreddin Destanı"ni sergiliyor. Oyununa sahne ararken Ferhan Şensoy'a başvuran Kurtiz ondan salonunu vermesini istiyor. Topluluğun oynamadığı pazartesi gününü Şensoy, Kurtiz'e tahsis ediyor. Ancak Kurtiz ısrarla ondan sözleşme yapmasını istiyor. Uzun çekişmelerin ardından iki maddelik bir sözleşme üzerinde uzlaşıyorlar. Birinci madde Tuncel Kurtiz

pazartesi günleri Ses 1885 tiyatrosunda oyununu sergileyecektir. İkinci madde birinci maddede anlaşmazlık çıkarsa Tuncel Kurtiz ve Ferhan Şensoy dövüşeceklerdir! Şensoy'la Kurtiz 1998 yılında "Çok Tuhaf Soruşturma" oyununda bir araya geldiler. Ses 1885 Tiyatrosu'nda sergilenen oyunda Kurtiz'in yanısıra Ferhan Şensoy, Rasim Öztekin, Baykal Kent, Levent Ünsal, Ali Çatalbaş, Parkan Özturan, Erkan Üçüncü, Özkan Aksu ve Saygın Delibaş da diğer rolleri paylaştılar. Ticari yapımlarda Kurtiz dişine göre bir rol bulduğunda heyecanla oynamaktan geri durmadı. Bunlardan biri de Cemal Şan'ın senaryosunu yazdığı tv için yapılmış "Kumru" filmi. Burada Kore gazisi, bir ayağı engelli bakkalı oynayan Kurtiz, olağanüstü oyunculuk örneklerinden birini sergiliyor. Yaşamının son yıllarında Kurtiz'in bir dolu tv dizisi var. "Alacakaranlık"tan "Muhteşem Yüzyıl"a "Ezel" e bu diziler Kurtiz'i geniş yığınlarla tanıştırdı. Özellikle "Ezel" dizisinde canlandırdığı Ramiz Dayı kısa sürede bir "halk kahramanı" haline geldi. Fatih Akın'ın "Yaşamın Kıyısında" filmi Kurtiz'in çok başarılı bir oyunculuk sergilediği son filmlerinden biri oldu. Almanya'da yaşayan bir işçi ve oğlunun yaşam öyküsünü işleyen filmde Kurtiz, Karadenizli işçiyi çok özel ayrıntılarına dek başarıyla sergiledi. Adamın yalnızlığı, fahişe bir kadınla yaşadığı evliliği ve kadını döverken öldürüşünü trajediye kaçmadan ince bir ustalıkla oynayan Kurtiz bu rolüyle üç sinema ödülü birden aldı.

Bu ülkede kendine "komünistim" diyen bir oyuncu yaşadı. Kimi zaman baskılara zulme karşı çıktı, kimi zaman uzaklara kaçtı. Hiçbir partiye, örgüte katılmadı. Sistem partilerine de yüz vermedi. Oyunculukta eşi görülmeyen denemelere girişti. Oyunculukta "zenaat" olarak da "sanat" olarak da büyük başarı kazandı. Muhafif duruşundan ötürü sistem tarafından dışlandı. Bir uzun süre onu bilen bildi. Geniş kitlelerden yeterince ilgi görmedi. Son yıllarda tv dizilerinde ünlendikten sonra ülke halkı onu bağrına bastı. Toprağa verilirken toplanan on bin kişilik kalabalık da zaten bu sevgiyi yeterince ortaya koyuyor. Tuncel Kurtiz'in elli yıl boyunca yaptığı oyunculuk önerileri oyunculuk yapacak herkese önemli birer önermedir.

*“Durgunsa ya da suskunsa insan,
mutlak bir nedeni vardır.
Suskunluğa aldanma,
her şeyin bir zamanı var!”[2]*

YİNE VE YENİDEN GELDİK; BURADAYIZ!(1)

TEMEL DEMİRER

Zorbalığın zulmüyle insan(lar)ın yıldırılmaya, sömürülmeye çalışıldığı her yerde teslim alınamayanlar, diz çökmeyenler, başkaldıranlar hep vardı, var oldu, var olacaktır...

Ayakta alkışlanmayı hak eden Gezi/ Kızılay/ Gündoğdu (vd’leri) gerçeği bunu kanıtladı...

Prometheus’un, Spartaküs’ün, Şeyh Bedrettin’in, Demirci Kawa’nın, Pir Sultan’ın, Mustafa Suphi’nin, Deniz Gezmiş’in, Mahir Çayan’ın, İbrahim Kaypakkaya’nın, Mazlum Doğan’ın hâlâ yaşadığını ve savaştığını kanıtladı...

Tarihin siz(ler)e sunduğu resme iyi bakın; orada “Yeter artık” diyen isyanın diktatörleri nasıl yıktığını göreceksiniz.

Zaten Orhan Veli Kanık’ın, “kelle fiyatına hürriyet” haykırışının anımsattığı ya da Gezi/ Kızılay/ Gündoğdu (vd’leri) gerçeğinin anlattığı, gösterdiği de bu değil midir?

“Yokuz, etkisiziz, geçersiziz” sanıyorlardı; ama buradayız!

Gezi / Kızılay/ Gündoğdu (vd’leri) başkaldırısıyla yine ve yeniden geldik.

Yaptıklarına, tüm baskılara, haksızlıklara karşı buradayız!

Haksızlığa, bastırılmaya, sindirilmeye, ayırıştırılmaya, kibre ve öfkeye direnişin bir sembolü olan; yasaklarla büyütülen diriliş herkese zalimlerin korkak olduğunu, mazlumlardan korktuklarını ve bunda da çok haklı olduklarını gösterdi.

Ötekileştirilen kitleler, mazlumlar, ezilenler zalimlerin karşısında ağacından insanına yaşamı savundular...

“Ne gelir elimizden insan olmaktan başka...” diye haykıran Edip Cansever’in dile getirdiği insan olma sorumluluğu ve onuruyla TOMA’ların karşısında hayatı savunmak için taş(lar)a sarıldılar.

İktidarın taş(lanmay)a ihtiyacı vardı.

Çünkü 76 yaşında bir teyzenin “Başbakan beni hapse atsın ama bu ağaçları bıraksın,” diye haykırmasına karşın, Başbakan, “Ne yaparsanız yapın, o ağaçlar kesilecek,” demişti!

Çok önceleri Karl Marx hatırlatmamış mıydı: “Kapitalizm gölgesini satamadığı ağacı keser...”

Bu kez de öyle oldu. Ancak biraz daha farklı: Bir ağaç kesildi, bir halk uyandı...

Devletin izinsiz, ruhsatsız yıkımı karşısında halk vardı; yani kesilen ağacın kökleri derindeydi.

Hayır; bu zulme “Evet” denilemezdi; denilmedi de!

“Burayı ihale etmemişler mi? Belediyenin kamyonu burada ne geziyor, niye hafriyat çekiyor? Zabıta araçları burada ne geziyor? İkincisi bu polis şirketin polisi mi? Çok basit bir şey soruyoruz biz. Burada her yaştan, her kesimden insan var. İl koruma kurulu tabiat varlıklarını koruma kararı istiyor. Hani. Yok. Burada engellenmesi gereken nefes alma hakkımızı kullanan bizler değiliz. Burada engellenmesi gereken yasa dışı

iş yapan bütün bu kepçeler, dozerlerdir. Duyan arkadaşlar geliyorlar. Onlar gelene kadar sakin, vakur, kararlı, inatçı bekliyoruz. Büyük olan sizlersiniz. Ben bu bölgenin vekiliyim. Hizmetkârıyım. Görevimi yapıyorum. Sorumluluğumu yerine getiriyorum,” diye haykıran Sırrı Süreyya önemli gerçeklerin altını çizirken; egemenler suskundu...

Aslı sorulursa Taksim (yayalaştırılması ve Gezi Parkı) projesinde AKP+CHP'nin oybirliği söz konusuydu.

Ve Gezi Parkı Direnişi tetikleyici bir kıvılcım oldu...

* * * * *

O kıvılcımla başladı her şey.

Erdoğan'ı, totalitarizmi, neo-liberal saldırganlığı yıpratın bir başkaldırı.

Bu tohumların fidana; fidanların ağaca dönüştüğü hâldi; sonuna kadar haklı ve kararlıydı!

“Onlar ümidin düşmanıdır, sevgilim,/ akar suyun,/ meyve çağında ağacın,/ serpilip gelişen hayatın düşmanı,” diye haykıran Nâzım'ı hatırlatandı.

Çünkü Gezi/ Kızılay/ Gündoğdu (vd'leri) sırtını bir ağaca dayayıp, yüzünü güneşe çevirerek kapitalizme başkaldırmaktı; düzene karşı isyandı.

Onuruna sahip çıkanların başkaldırısıydı.

Gezi Parkı, sadece İstanbul'da yaşayanların İstanbul'u savunması değildi.

Yalnızca ağaçların kesilmesini engellemek için de değildi.

Orada Emek Sineması'nın öfkesi de vardı; 1 Mayıs da, Roboskî de, Reyhanlı da.

Bu tepki yüzde 50 oy alıp, diğer yüzde 50'yi “alkolik”, “marjinal”, eşcinsel, Alevi, “kafası kıyak”, “darbeci”... vs diye ötekileştirenlerin neo-liberal totalitarizmine karşıydı.

Bunun “Kentsel Dönüşüm” diye pazarladıkları bir rant, talan boyutu vardı.

Aslı sorulursa “Kentsel Dönüşüm” diye ambalajlanan saldırı, burjuva yıkımından, şiddetinden başka bir şey değildi...

Neo-liberal rantçıların, kenti AVM'lere dönüştürme saldırganlığı karşısında hayatı savunan Gezi ve sonrası, barbar işgale karşı başkaldırıyordu; hem de tüm ağaçlar ve tüm canlılar için...

Başkaldırı; kıyılarımızı, ormanlarımızı, kamusal alanlarımızı gasp edenlere; coğrafyamızın doğal alanlarımızı tahrip eden HES'lere, nükleer, termik sant-

rallere; kamusal alanlarımızın tümünü hedef alan rant projelerine; hasılı yaşamın özelleştirilmesine karşıydı.

Ve nihayet özgürlük içindi.

Kolay mı?

Özgürlük ve doğaya saygı aklın vicdanı olmaydı; ancak neo-liberal muhafazakârlığın AKP'si buna “Evet” diyemezdi.

Vedat Türkali, “Haramiler kesmiş sokak başlarını. Polislin kırbacı, celladın ipi, spikerin çenesi, baskı makinesi, haramilerin elinde,” diye hatırlatmamış mıydı?!

Evet AKP'nin tahammül edemediği iki şeyden biri insan topluluğu yani örgütlü halk; diğeri ise, ağaç topluluğu yani ormandı!

İş bu nedenle de ilkinde biber gazıyla, diğeri de dozerle müdahale ediyorlardı; ama nafile...

* * * * *

Çünkü başkaldırı, bir süredir “Geliyorum” diye haykırıyordu.

1 Mayıs 2013 öncesinde “sendikalar yasası”, “sendika operasyonları”, “füze kalkanı”, “kutlu doğum”, İstiklal'de “masa operasyonu”, “kürtaj”, “uç çocuk”, “Emek Sineması”, “Muhteşem Yüzyıl ve Behzat Ç.” vd dayatmaları...

AKP hükümetinin 1 Mayıs'ta Taksim yasağı ve saldırganlığı... Taksim ve çevresinden başlayarak her türlü kitle eylemine yasak ve gaz-cop barbarlığı...

İnönü stadındaki son maçlarına Beşiktaş'tan toplu gitmek isteyen Çarşı Grubu ve on binlerce Beşiktaş taraftarına 1 Mayıs'ı aratmayan yasak ve gaz-toma-su saldırganlığı...

Saldırgan ve yayılmacı Suriye ve bölge politikasının sonucu gerçekleşen Reyhanlı katliamı...

Dinmeyen ve iktidar tarafından sürekli küçüm-senen, inkâr edilen Roboskî acısı...

Üniversitelere ve statlara yeniden gazcı polislin ve yanı sıra silahlı korucuların sokulması kararı...

THY grevine karşı haydutça grev kırıcılık ve 5 bin polislin havaalanını işgal ederek grevi zorbaca bastırma harekâtı...

İçki yasakları ve içki içen herkesin “ayyaş ve kafası kıyak” olarak aşağılanması...

Metroda el ele tutuşan bir çifte yapılan gerici “ahlâk ayarı”, bunu protesto için metro istasyonunda organize edilen öpüşme etkinliğine sopalı satırlı saldırı...

Şehir tiyatroları ve kültür-sanat kurumlarını kapatma ve taşeronlaştırma yasa tasarısı...

Doğa ve orman katliamcısı nükleer santral, İstanbul'a yeni havaalanı ve 3. Köprü dayatmaları...

Şaşaalı milyonlarca dolarlık "fetih" şenlikleri...

III. Köprüye Alevileri aşağılayacak biçimde Yavuz Sultan Selim adının verilmesi...

Bir inşaat işçisinin iş kıyafeti nedeniyle AVM'nin kapısından kovulması...

Nihayet Gezi Parkı'nın projede bile olmayan bir keyfilikle yıkılıp topçu kışlası ve AVM yapılmak istenmesine karşı direnenlere iki gün üst üste gazlı, tomalı, greyderli, ağaçları kökünden söküp direniş çadırlarını yakmaya varan saldırganlık...

Bu tabloda hava giderek kararırken; her şey ister istemez, o harika "Gecenin en karanlık anı, güneş doğmadan hemen önceki andır," sözünü anımsatıyordu ki, müthiş bir savaş çağrısı ve zafer haykırışı dört yanda yankılandı: "Her Yer Taksim Her Yer Direniş"!

* * * * *

Gezi/ Kızılay/ Gündoğdu (vd'leri) başkaldırısı, Edip Cansever'in, "sen karanfile eğilimsin, alıp sana veriyorum işte/ sen de bir başkasına veriyorsun daha güzel/ o başkası yok mu bir yanındakine veriyor/ derken karanfil elden ele..." dizelerini anımsatan bir toplumsal praksisin miladıdır.

1905 Rus Devrimi'ni hatırlatandır. O zaman Papaz Gapon'un örgütlediği ve barışçıl biçimde taleplerini Çar'a iletmek isteyen işçiler, kurşunlanarak öldürülmüştü. Katliam karşısında halk daha da öfkelenip Çar'a karşı isyan etmişti.

Sonra ne oldu? Bu isyan aslında hiç bitmedi ve Şubat 1917'ye taşıdı. Kısa bir süre sonra da Ekim Devrimi'ne uzandı.

Yani kısacası "Bu daha başlangıç mücadeleye devam"dı...

Sadece 1917 Devrimi'ni mayalayan 1905 mi?

Rosa Parks otobüslerde siyahlara ayrılan bölmeye oturmayı reddettiğinde ırkçı kuşatmanın surlarında açılacak olan ikinci gediğin (birincisi köleliğin kaldırılışı) farkında bile değildi belki.

Ya da Tunus'da Muhammed Buazizi'nin bedenini ateşe vererek büyük bir yangını körüklemesi gibi...

Başkaldırı, Türkiye toplumunun en azından bir kesiminin, 1980 darbesinden sonra ilk kez sokaklara

dökülüp gidişattan duyduğu memnuniyetsizliği olabildiğince net dile getirmesi açısından son derece önemlidir.

Gezi Parkı Direnişi'nin hızla bir ayaklanmaya dönüşmesi başta Ankara, Adana, İzmir ve Dersim olmak üzere 79 ilde etkisini şiddetle göstermesi, devletin aldığı her önlemin kitleler tarafından boşa çıkarılması ve milyonların zorbalığa, zulme ve şiddete karşı, ellerindeki taşlarla militan direnişi geleceğin fethine yönelik muazzam bir deneyim oldu.

Bir "red" hareketi olarak "kolektif insan olmak şuur"unu temsil eden başkaldırı kapsamı, içeriği, potansiyeli, yarattığı birikimler ve deneyimleriyle tarihsel bir kırılmayı işaretliyorken; devrimci tarihsel momente geçişi simgeliyor.

Cellatları teşhir eden direniş; yok ve hiçe sayan, nesneleştirilen sürdürülemez kapitalist egemenlik biçimi karşısında gelişen özneleşme pratiğinde somutlanırken; başkaldırı pratiği isyanın yıkıcılığını ve yaratıcılığını ortaya koydu. Öfke kitleselleşirken, umudu da kitleselleştirdi. Geleceğin avuçların içinde hissedildiği, muktedir olma duygusunun barikatlarda, sokak savaşlarında omuz omuza, yürek yüreğe kazandığı muazzam bir tarihsel deneyim olarak iz bıraktı.

Başkaldırı üzerine başlarda değişik spekülasyonlar yapılsa da, hareketin dipten gelen dalga niteliği taşıdığı; toplumsal bir patlama olduğu kısa sürede anlaşıldı.

Aslı sorulursa başkaldırı dinamiği, kitlelerin eski gibi yönetilmek istememesiydi.

Korku imparatorluğunu ve korku imparatorunu korkutan; protestoyla başlayıp direnişe dönüşen başkaldırı hiçe sayılmayı reddeden herkes için bir okul olmuştur.

Kolektif ruhu; paha biçilmez komünal deneyimiyle başkaldırının en dikkate değer, ufuk açıcı yönü net bir moral üstünlükte bir politik sonuç elde etmiş olmasıydı.

Onlarca yıldır alınan çok sayıda yenilginin ardından gerçekleştirilen bu kazanım, yenilgilerin yarattığı "Uğraşılıyor, mücadele ediyoruz ama hiçbir sonuç alamıyoruz, kazanamıyoruz," biçimindeki yenilgi psikolojisini ve gerilemeyi de yıkmış, bundan sonraki eylemler için de moral, güç ve cesaret kazandırmıştır.

* * * * *

Gezi/ Kızılay/ Gündoğdu (vd'leri), "temsili demokrasi"yi sorgulayan bir kent ayaklanmasıydı.

Başkaldırı, önceki çeşitli pratikleri bir adım ileriye taşıdı. Kent isyanlarına yeni bir boyut, zenginlik kattı. Hatta isyanın yeni biçimlerine örnek oluşturdu.

"Kenti ve kent merkezini savunmak, bir gerilla tarzı olarak kentte "kurtarılmış", fiili inisiyatif alanları yaratmak karşı kültürün, alternatif yaşam ve yaşam pratiklerinin boy vermesine olanak sağladı.

Bu yönleriyle başkaldırı önemli bir pratik oldu. Sokaklar gerçek yaşam alanına çevrildi. Sokağın ezber bozuculuğu ve yıkıcılığı, kenti kuşatan sermayenin kesif ve çürütücü havasını yok etti.

Sermayenin egemenliğinin simgesi olan ve şehrin kalbi niteliğindeki meydanlar direniş ve başkaldırma mekânına dönüştü ve senkronize kent ayaklanmalarını tetikledi.

Devletle kitlelerin ayrışmasında rol oynadı; barikatlar kurdu. Ancak işçi sınıfını harekete geçiremedi. Sınıf ayağı tamamlanmadı. Bu büyük ve yıkıcı eksiklik, siyasi iktidara soluk alma fırsatı verdi.

Başkaldırı açısından kesin olan, sermayenin parlamenter düzeninin karşısına yerleştirdiğimiz kitlesel eylem biçiminin saflarında öğrenilen/ kazanılanlardır. Yozlaşmış, çürümüş bir dünyanın koşulları ve zorunlulukları açısından imkânsız gösterilene uzanmaktadır.

Ayrıca kent ayaklanmasının ortaya koyduğu gerçek şuydu: Neo-liberal iktidara, sokakta daha ciddi bir yenilgiyi tattırmadan, birakalım burjuva düzen içinde "herkes için demokrasi" hayallerini, işçi sınıfı ve kitleler yararına reformlar bile mümkün değildir.

Tıpkı V. İ. Lenin'in hatırlattığı üzere:

"Çok küçük bir azınlık için demokrasi; zenginler için demokrasi: kapitalist toplumun demokratizmi işte budur. Kapitalist demokrasi mekanizması daha yakından incelendiğinde, her yerde, seçim yasasının 'küçük' (sözde küçük) ayrıntılarında (oturma koşulları, kadınlara oy hakkı tanınmaması vb.), temsili kurulların işleyişinde, toplanma hakkına konulan fiili engellerde (kamu yapıları 'sefiller'in toplantı yeri değildir), günlük basının kapitalistçe örgütlenmesinde vb., vb. -her yerde, demokratizme sınırlama üstüne sınırlama konduğu görülecektir. Yoksullar için bu sınırlamalar, uzaklaştırmalar, dışlamalar, engeller, özellikle ne kendileri yoksulluk çekmiş, ne de ezilen sınıflar yığınlarının yaşamını yakından tanımış bulunan kimselerin gözüne küçük görünürler -ve burjuva

gazete yazarı ve siyasacılarının onda dokuzunun, hatta yüzde doksan dokuzunun da durumu budur,- ama, hepsi bir araya gelince, bu kısıtlamalar yoksulları siyasetten, demokrasiye etkin katılımdan dıştalar, uzaklaştırırlar." [3]

Noam Chomsky'nin, "Demokrasi, sizden yapmanızı istediğimizi yaptığımız sürece istediğinizi yapmakta özgür olduğunuz bir düzendir," diye tanımladığı "temsili demokrasi" mi diyorsunuz?

O hâlde bu gerçeği, Edip Cansever'in, "Gülmek bir halk gülebiliyorsa gülmektir," uyarısını ve katledilenlerimizi unutmayın!

Sakın ola sakın, AKP hükümetinin, göstericilere ve uzantılarına karşı tutumu...

Medyaya -üstelik bu sefer medya ile beraber uyguladığı sansürü...

Demokratik kitle örgütlerine, siyasi partilere, derneklere yönelik baskıyı...

Halka, özellikle gençlere karşı uygulanan şiddeti...

"Hukuku" hiçe sayan gözaltılar, soruşturmaları...

Gözaltında taciz veya işkenceleri...

Göstericilere silahla saldıranların veya linç gruplarının ya da palalıların kollanmasını...

Polisin, "Katli vaciptir," tavrını... Ölümünü... Unutmayın!

Her daim hatırlayın, hatırlatın: "Bileğime taş geldi namlu yön değiştirdi" diyeni... "Gel gel bir şey yapmayacağız," deyip ateş eden polis(ler)i...

Ve "24 saat içinde bu iş bitecek"; "Polisimiz asla hukukun dışına çıkmamıştır"; "Polis gaz sıktı, kalkıp kurşun mu sıktı"; "Gençlerin ölmediği bir dönemden geçiyoruz"; "Dört kişi polise şiddet uygularken öldü"; "Polisin karşısında kitap okuyup tahrik ediyorlar"; "Ethem Sarısülük provokatörlerin attığı taştan öldü"; "Gezi olaylarını Yahudi diasporası tetikledi"; "Faiz lobisinin işi"; "Polise suç atmak için kendi grubu yapmış olabilir"; "Adana'daki eylemcilerin komiser Mustafa Sarı'yı köprüden aşağı attı"; "Gezi liderlerine 2 milyon dolar verildi"; "Gezi olayları bir Alevi ayaklanmasıdır," diyenleri...

Sonra da AKP, iktidara geldiğinde 14 bin 500 ton olan biber gazı ithalatını sonraki 3 yıl içinde yaklaşık 8 kat artırdığını... 2010 yılında Türkiye'ye ithal edilen biber gazının toplamı 48 bin 569 ton olurken, 2011 yılında 39 bin 712 ton biber gazı alındığı... Tür-

kiye'nin 2012 yılında ithal ettiği biber gazının ise 43 bin 615 ton olarak gerçekleştiğini ve polisin kullandığı gaz bombalar ve plastik mermileri satan 'Non-Lethal Technologies' adlı Amerikan şirketinin, Ekim 2011 ile Aralık 2012 arasındaki 15 aylık sürede, Türkiye'ye yaklaşık 8.5 milyon dolarlık gaz bombası, plastik mermi ve bunları ateşlemeye uygun silah satıldığını asla unutmayın/ unutturmayın!

Egemenlerin çaresizliğini bir kez daha kanıtladı direniş; tekerlekli sandalyedeki insana bile saldıran polisin, elinde pala ile göstericilere saldıranların çaresizliğini...

İnsanlar can verdiler; dayak yediler, gözlerini kaybettiler, hastanelik oldular; hiçbiri unutulmayacak/ unutturulmayacak!

* * * * *

Bunlar böyleyken; burada durup, Gezi/ Kızılay/ Gündoğdu (vd'leri) başkaldırısı için kimi ara sonuçları sıralayalım:

Başkaldırı bitmedi; sürüyor; Edip Cansever'in, "hayır hiç yenilmedik, çekildik yalnız/ ve şimdi olduğumuz yerde/ ve ayaktayız..." dizelerindeki üzere...

Kimi "bakış açıları" için kitle hareketi geri çekilmiş gibi görünse de, başkaldırı devam ediyor. Bugüne değin başkaldırı bir dizi iç evrim geçirdi. Bir kuluçka dönemine girildi.

Diriliş, bilinç yükselte yükselte devam ederken; insanlar hâlen umutla bir kıvılcım bekliyorsa, başkaldırı bitmemiştir. Yaşananların her detayı hâlen hatırlanıyorsa, başkaldırı sürmektedir.

Baskı ve zulme karşı başkaldırı hâlinde biçimlenen toplumsal öfke; neo-liberal talan sürdükçe bitmeyecek; artarak, katlanarak devam edecektir.

Azalan değil çoğalandır; hiç bitmeyecek bir sürecin devamıdır; egemen kâbuslara girdiği üzere.

Yeniden ve misliyle başlayacak, gündemdeki başkaldırıdır. Çünkü hoşnutsuzluk ve hareket bitmemiştir; kaybedilmemiştir de.

Halk mücadelesi daimidir. Haksızlık devam ediyorsa tepki var olacaktır. Hâlâ devam ederken; zaten nasıl olur da bitebilir ki? Başkaldırının saati durmaz, biliyor musunuz?

Kitlelerin yaratıcılığı, gücü, ayaklanmayı besleyip; militan ruhunu güçlendirirken; derin bir sarsıntı yaratan başkaldırının neleri yıktığını önümüzdeki günlerde daha iyi anlayacağız. Bir süre için değil, bir

süreç olarak devam eden/ edecek olan direniş. Etkisi, önümüzdeki günlerde daha net görülecektir.

Ancak şimdiden görülen: Erdoğan'ın siyasi hayatının ilk büyük yenilgisini aldığıdır. Bu yenilgi yalnızca uzun yıllar boyunca özenle oluşturulmuş Erdoğan imajını aşağıya çekmekle kalmıyor; onu siyaseten hükümsüz hâle getiriyor.

* * * * *

Militanlığı ve aşkı büyüten Gezi/ Kızılay/ Gündoğdu (vd'leri) gerçeği, AKP gibi, liberallerin de pek hoşuna gitmedi (varsın gitmesin)!

Kolay mı? militan duruş ve çatışmalar kitlelerin moralini bozan, daha geniş kesimlerini geri iten ve dağıtan, hareketi zayıflatan, hükümete ve polise saldırı bahanesi veren, marjinal gruplar ve kitlelerden kopmuş bireylerin işidir, vs vs... diyen liberalleri görmemiş, duymamış olamazsınız!

Liberallerin, pasifistlerin, kitlelerin militan mücadeleye inisiyatifi, barikatları, polise taş atılmasını, Gezi Parkı'nı yıkan iş makinelerinin yakılmasını, bankaların tahrip edilmesini "kültürsüzlük" ve "Vandalizm" olarak sunması, en hafif deyişle saçmalamaktır.

Başkaldırıcıyı yaratan, polis barikatlarının önünde piyano konçertosu verilebilmesini sağlayan, özgürlük alanını açan militan sokak inisiyatifinin baş eğmeyen isyancılığı olmuştur.

Hatırlayın, başkaldırıda yüzbinlerce kişi aktif olarak sokak gösterilerinde yer aldı, Onbinlerce kişi polisle göğüs göğüse çatıştı.

Örneğin 1 Haziran 2013'de Elmadağ-Harbiye arasında 30 bin kişilik bir kitle vardı. Ön saftaki barikat çatışmalarında binlerce kişi, çatışmada artık gaz bombası atmaya mecali kalmamış polis barikatını, taş yağdırarak ezip geçti. Moral bozmak ne kelime, başta Taksim ve Kızılay gibi bir dizi alanın yeniden kazanılmasıyla moral ve özgüveni yükseltti, daha geniş kitlelerin harekete çekilmesini sağladı. Çatışmalı eylemler ülke çapında yaygınlaştı.

Bu militanlık aşkı da besledi. Gezi Parkı Direnişi'nde revirde tanışıp, Gezi'de evlenmeleri engellenen Nuray Çokol ve Özgür Kaya'yı bilmeyeniniz olmasa da, asıl önemli olan Nuray'ın dedikleridir:

"Biz ikimiz mücadeleye devam edeceğiz. Özgür ve Nuray diye bireyler vardı, şimdi bunlar bir oldular. Biz iki ayrı insan olarak düşünmüyoruz kendimizi, Nâzım'ın şiiri gibi hissediyoruz kendimizi. O birlik

içinde bir taraftan hayatın gerçekleri var, evimiz, çocuklarımız olacak. Hayata bakışımız nasılsa öyle devam edecek. Bir sürü çapulcu yapacağız. 2023'e çok iyi hazırlanıyoruz. Türkiye gözünü açtı, yandaş medyayı da dinlemiyor. Halkın kendine ait kanalları var artık. Bir şeyler değişecek artık. Halk mücadeleyi öğrenmeye başladı. Güzel bir Türkiye bizi bekliyor bence. Hayalin ne diye sorarsan, sınırların olmadığı, din, dil, ırk ayrımının olmadığı bir dünya hayal ediyorum. Sosyalist bir dünya hayal ediyorum, bu uğurda mücadelemize devam edeceğiz, yeni şeyler üreteceğiz.”[4]

* * * * *

Gezi ile başlayan başkaldırı Eduardo Galeano'nun, “Şimdi yeni baştan başlamalıyız; adım adım, kendi bedenlerimiz dışında hiçbir kalkana sığınmadan. Keşfetmek, yaratmak ve hayal etmek gerekiyor. Bugün düş kurmak, kendi uyanışını görmek her zamankinden daha fazla gerekli. İnsanlığın bencilliğe ve iğrenç bir biçimde para peşinde koşturmaya mahkûm olmadığına inanan birisinin iddiasıdır bu. Bir dinozorun,” diye tanımladığı isyancılarca başlatıldı.

Başkaldırı sürdürülemez kapitalizmin sonuçlarına itiraz ederken; artık mevcut rotada ilerlemenin sorunlu olduğunun; devamının zorlaştığının altını da çiziyordu.

Varılan ufukta artık Gezi'nin tekrarı değil, devrimci süreklilik içindeki kopuş mantığı ile bir üst safhaya taşınması gerekiyorken Fikret Başkaya'nın uyarılarını anımsatmakta yarar var:

“Eksik olan mücadele değil, tepki değil, itiraz değil, isyan değil. Bu kadar kapsamlı bir saldırıya maruz kalan insanların hiçbir şey yokmuş gibi davranmaları mümkün değildir. Gezi Parkı'na, Tahrir Meydanı'na, Rio de Janeiro'nun sokaklarına, Madrid'in meydanlarına... Devasa kitle ayaklanmalarına bakmak yeterli. Farklı yoğunluklarda da olsa, her yerde mücadele kapsamı ve yoğunluğu artarak

devam ediyor ve edecek, çünkü başka türlü mümkün değil.”

“Bir hususa açıklık getirmek gerekiyor. Devrim denilen tek perdelik bir tiyatro oyunu değil, bir süreç. Sabah başlayıp akşam bitecek bir şey değil. Eğer öyle olsaydı işler çok kolay olurdu. Önümüzdeki on yıllar devrimci güçlerin kapitalizme/ emperyalizme karşı mücadelesinin derinleşerek, yaygınlaşarak devam edeceği bir dönem olacak.”[5]

Yani soru(n) mevcut potansiyel birikimin nasıl gerçekleştirileceğiyle ilgili...

Yani mesele tüm bunları sosyalizmin alternatif toplum projesini bağlamakta...

Devrimin güncelliği fikrine “es” geçmeyen radikal sosyalistler bunu yapabilirler.

O hâlde tamamlayayım: Radikal sosyalistler ilk anından itibaren başkaldırının içinde yer aldı; en aktif öznelerinden oldu. Tüm gücünü seferber etti. Son derece iyi bir sınav vererek barikatların ve çatışmaların en ön saflarında, militanca, ölümüne savaştı. Gelişmelere inisiyatif koydu. Direngenliğiyle iz bıraktı.

Başkaldırının muhtevasını kavrayan Radikal sosyalistler son derece olgun tutum ve tavır sergiledi. Çatışma ortamı ve direnişin muhteşemliği kitleleri kaynaştırdı ve birleştirdi. Ruhları ortaklaştırdı. Pratik olarak sistem karşıtlığı ve polise karşı etkin direniş ve çatışma hâli sembollerden kaynaklı problemlerin başından aşılmasını sağladı.

Diyeceklerimi, hikâyemizi en iyi anlatan Edip Cansever'in şiiriyle noktalıyorum:

“vaktinden önce anlamının şaşkınlığı mı
vaktinde anlamının sevinci mi
ya da biraz geç kalmanın
o gereksiz tedirginliği mi
hangisi
ama belli ki sonundayız her şeyin
en sonunda.”

24 Ağustos 2013 17:01:43, Çeşme Köyü.

NOTLAR

(1) 25 Ağustos 2013 tarihinde Mamak İşçi Kültür Evi'nin Ankara'da düzenlediği 10. Kültür Sanat Festivali'nde yapılan konuşma...

(2) Paul Auster.

(3) V. İ. Lenin, Devlet ve Devrim, Çev: Süheyla Kaya-İsmail Yarkin, İnter Yay., İkinci Basım, 1999.

(4) Neslihan Koçaslan, Sol, <http://haber.sol.org.tr/...siiri-gibiyiz-haberi-76847>

(5) Emrah Kuyucaklı, “Sürdürülemezlik, Savaşlar Devrimler ve Direnişlere Dair Fikret Başkaya ile Söyleşi”, <http://www.ozguruniversite.org/index.php/fikret-bakaya/guenluek/1346-suerdueruelemezlilik-savalar-devrimler-ve-direnilere-dair-fikret-bakaya-ile-soyleyi>

ADA HİKAYESİ

K

im bilir ne kadar zamandır susuyorum. Öyle çok şeye tanıklık ettim, acıları, üzüntüleri gördüm. Gözyaşı dökmekten ve içime atmaktan başka bir şey yapamadım. Ama bir gün dile geleceğimi biliyordum.

Uzak bakıp beni merak edenler olmuştur. Ama bu kimdir, nedir, nelere tanıklık etmiştir diye soranınız eminim az olmuştur. Gerçi ben de aslında sizleri çok fazla merak etmiyordum, sizleri tanımak bile istemiyordum. Canlı yaşamına zarar verenlerle ne konuşulur diye düşünürdüm sizler için. Aslında uzaktan baktığımda sizleri çok eğlenceli buluyordum. Havai fişekler olsun, görkemli kutlamalar olsun, uzaktan da olsa içimde bir coşku uyandırırdı. Bazen eğlence sesleriniz bile bana kadar ulaşırdı. Bunları gördükçe, sesinizi işittikçe sizlerden uzak kalmak zorunda oluşuma kahroluyordum. Tabi sizleri yakından tanıma fırsatım da olmadı değil. Sizleri tanıma fırsatı buldukça “iyi ki uzakmışım” diye sevinir oluyordum. Kimbilir yanınızda olsam bana belki de aklımdan ucundan dahi geçmeyen acıları tattırırdınız. Sizin hakkınızda hep en kötüsünü düşünmüştüm o yüzden. Taa ki o güne kadar.

Neyse o güne daha sonra geliriz. Önce ben kendimi biraz tanıtayım. Çok eski-lerde bana Platea derlerdi. Belki biraz tipimden kaynaklı belki de MÖ 400’lü yıllarda Yunanlılarla Persler arasında gerçekleştirilen bir savaş vesile olmuştu bu ismi almama. Mutlaka daha önceleri de başka adlarım olmuştur ama ben de o zamanları çok hatırlamıyorum o yüzden kusuruma bakmayın. Önemli olan zaten adım da değil.

İsmimden önemli bir yaşamım var. Herkesin bir ürküntüyle, korkuyla bahsedeceği, adımın geçtiği yerde önce bir irkileceği sonra korkarak kaçacağı bir yaşamım. Emir-komutanın normal yaşamın yerini aldığı, katı askeri disiplinin, insana, canlıya, doğaya dair her şeyin yerini aldığı yaşamım. Neyse bir süredir tek kaldığım için kafam rahat. Her ne kadar askeri disiplinin, buz gibi soğuk demirlerin izleri üzerimde varlığını devam ettirse de artık eski yaşantımdan uzağım, tek başıma yalnızlığın keyfini çıkarıyorum. Sakın ha yalnızlığa keyif denir mi hiç diye düşünmeyin. Yaşadıklarımı sizler de yaşasaydınız yalnız kalmak için her şeyinizi vermeye hazır olurdunuz. Ancak yaşayan bilir diyeyim. Yaşadığım en güzel anlarımın, yalnızlığım olacağı, benim de aklımın ucundan dahi geçmezdi.

Kendimden bahsederken hemen yanıbaşımındaki komşumdan bahsetmemek olmaz. Çünkü biz ayrılmaz ikiliyiz. Ona herkes “hayırsız” diyor fakat ben onun hiçbir hayırsızlığını görmedim. En zor anlarımda her zaman benim yanımda oldu. Neden ona bu ismi vermişler bir türlü anlamadım. Ben onun eski ismini daha çok seviyorum. Anlamı ne onu bilmiyorum ama

olsun, onun da adı eskiden Oxia’ımiş. Ne güzel ismi varmış değil mi? İsmi çok güzel ama onun da kaderi benimki gibi. Bilmiyorum belki benimkinden de kötüdür. O bana göre çok daha yalnız. Terkedilmişliğin ne demek olduğunu ondan iyi kimse bilemez. O da çok acılara şahit oldu. Yanıbaşında yaşanan acılardan yükselen çığlıklar benim bile kulaklarımı tırmalardı. Bir canlı bir başka canlıya bunları nasıl yapabilir? Sürekli kafamda bu soru işareti yer etti kaldı. Bir gün gecenin sessizliğinde bir tekne usulca yavaşladı ve kıyıya yanaştı. Oxia kaygılıydı. Çünkü onun yanına pek kimse gelmezdi, gelse bile pek “hayırlı” bir iş için gelmezdi. Gerçi benim durumum da pek farklı değil ya hadi neyse. Belki yüzlerce belki de binlerce canlı köpeği

oraya getirdiler. Hayvanlar getirilirken Oxia ilk başta sevinmişti, kendisi için bir değişiklik belki bir neşe kaynağı olacaktı, belki yalnızlığını da bu şekilde giderecekti. Fakat bu hayvanları getirenlerin hiç de iyi niyetli olmadıkları çok zaman geçmeden anlaşıldı. Oxia’nın yanıbaşında bütün hayvanların hepsini hapsettiler, aç ve susuz bıraktılar kavurucu sıcakın altında. Ve her geçen gün yenilerini getirdiler. Nasıl olsa orası çok tenha ve insanların gözünden oldukça uzaktaydı. Yani Oxia’nın dışında bu katliama şahitlik edecek kimse olmayacaktı. Günler geçtikçe hayvanlar hayatta kalma mücadelesini kaybetmeye başladılar. Susuzluktan ölenler, açlıktan aklını oynatanlar, birbirlerini yiyenler... o günleri yaşadığından beri Oxia da sizlere karşı çok önyargılıydı.

Yani anlayacağınız Oxia da ben de tarihin yorgunluğunu üzerimizde taşıyoruz. Umutsuz bir şekilde artık sonumuzu düşünmeye başlamıştık. Gerçi karşı kıyılarda bu sonun geldiğini burdan görebiliyorduk ama yine de bizim sonumuz nasıl olacak diye sormadan edemiyorduk. Hani biraz önce demiştim ya, taa ki o zamana kadar diye, evet taa ki o zamana kadar bu soruyu sürekli birbirimize soruyorduk. Geçen günlerde çalgılı çengili

Ara sıra da haykırıyorlardı “Her Yer Taksim Her Yer Direniş” “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam” diye. Taşdıkları kağıtlarda ve bezlerde de “Ada’nın Tepesini Attırma” “Beton Lobisi Defol” yazıyordu. Tabi ben de hemen kıyıları ve tarihinin sayfalarını açtım misafirlerime. Bakımsızlıktan biraz dağınık görünsem de bu benim için hiç sorun değildi. Zaten misafirlerim için de benim dış görünüşüm hiç önemli değildi, çünkü onlar neden benim bu halde olduğumu çok iyi biliyorlardı.

bir grup yanımıza doğru yaklaştı. Bu kadar eğlenceli insanları ilk defa görüyordum. Yine aklıma “herhalde kendi eğlencelerine bizi alet edecekler” diye geldi ama bu seferki biraz farklıydı. Yüzlerce insan vardı. İlk başta benim yakınımından geçip gittiler. Oxia’nın yanına vardılar. O da çok şaşırılmıştı bu duruma. Önce tedirgin bir şekilde baktı gelenlere, sonra niyetlerinin kötü olmadığını anlamış olacak ki hemen kapılarını açtı. Oxia’nın hali görülmeye değirdi. İlk defa kıyılarına çıkarsız bir şekilde yavaşanlar vardı. Hızla kendine çeki düzen vermeye çalıştı ve kapılarını açarak misafirperverliğini gösterdi gelenlere. Kara kara böğürtlenlerini ikram etti, gölgeliklerini güzel sohbetlere açtı, kıyılarını yüzmek isteyenlere, yamaçlarını tırmanmak isteyenlere açtı. Bir anda Oxia bütün acılarını bir kenara bıraktı ve kendinden geçmişcesine “insanları seviyorum” diye haykırdı. Tabi insanlar Oxia’nın yanındayken ben durumu anlamamıştım. Ne zaman ki yeniden motorlara bindiler ve benim yanıma gelmeye başladılar işte o zaman durumu anladım.

Birbirlerine karşı bu kadar sevgi besleyen, birbirlerine karşı bu kadar hoşgörülü insanları ilk defa görüyordum. Bunlar çok farklı, çok eğlenceli insanlardı. Müzikle birlikte dans ediyorlardı. O nasıl ritim öyle, ben de onlar gibi kaptırıyorum kendimi müziğin ritmine. Hep birlikte dans ediyoruz. Bu nasıl olur, ben dans etmeyi bilmezdim ki! Hayatımda hiç dans etmedim ki. Bilmek de gerekmiyor sanki, bırakıyorsun kendini müziğin ritmine. Ama bu insanlar gerçekten muhteşem, püfür püfür esen rüzgar, ağaçların yapraklarının hışırtısı, kuşların cıvıltısı, dalgaların sesleri her şey ama her şey bir anda yaşam kaynağım oldu. Bir an, sakın bu bir rüya olmasın, dedim. Ama hayır bu bir rüya değildi. Bu yıllardır benim üzerimde de egemen olan otoriteye karşı çıkan insanların başkaldırışıydı. Evet ben bir ayı aşkın zaman önce bu insanları görmüştüm. Taksim’de yaktıkları ateşlerin dumanlarını görmemek, sabahın köründe köprüden geçişlerini görmemek mümkün müydü? Evet bu insanlar “artık yeter” diyerek isyan eden, başkaldıran insanlardan başkası değildi. Hemen anladım, bu insanlar yarattıkları o isyanın coşkusuyla yaşamın her alanına taşımaya kararlılar. Bu yüzden bizi ziyaret etmeye gelmişlerdi.

Ara sıra da haykırıyorlardı “Her Yer Taksim Her Yer Direniş” “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye

Devam” diye. Taşıdıkları kağıtlarda ve bezlerde de “Ada’nın Tepesini Attırma” “Beton Lobisi Defol” yazılıydı. Tabi ben de hemen kıyılarıma ve tarihimin sayfalarını açtım misafirlerime. Bakımsızlıktan biraz dağınık görünsem de bu benim için hiç sorun değildi. Zaten misafirlerim için de benim dış görünüşüm hiç önemli değildi, çünkü onlar neden benim bu halde olduğumu çok iyi biliyorlardı. Yüreklarını ortaya koymuş bu insanlar beni bu yıpranmış, dağınık halimle kabul ettiler ve kucakladılar. Ben de onların tarihimde ilk defa gördüğüm bu insanlıklarına kollarımı açtım. Önce şaşkın şaşkın biraz bakındılar sonra biraz gezindiler, kokladılar, okşadılar. Öfke, sevinç, kaygı, coşku birçok duyguyu aynı anda barındırıyorlardı. İşte bu duygularıyla, zamanında yapılmış beton binanın, önceden yargılamaların yapıldığı spor salonunun içine girdiler. Birbirleriyle sohbet edip, tartışıp mutlu bir geleceği örmek istiyorlardı. Tabi ortaya yatırdıkları temel konu başta ben ve Oxia olmak üzere bütün adaların imara açılması oldu. Anlattılar anlattılar, meğer bizim hakkımızda neler planlıyorlarmış da haberimiz yokmuş. Neyse ki artık yalnız olmadığımızı da görmüş olduk. İlk defa bizim geleceğimizi düşünen ve bizim geleceğimiz için canını dahi esirgemeyecek insanlarla bir aradaydık. Güzel bir paylaşım gerçekleştirdik. Bu arada beni en çok etkileyen konuşmalardan birini de söylemeden geçemeyeceğim. İçinde insan sevgisinden başka bir şey olmadığı açık bir şekilde belli olan biri söz aldı. Belli ki onda da tarihin bir yorgunluğu vardı. Ve bizim adımızın ne olması gerektiği konusunda kısa bir konuşma gerçekleştirdi. Evet neden bizim adımız şiir adası, tiyatro adası, müzik adası olmasın ki. İçim içime sığmaz oldu. Bu insanlardan başkası bizi doğal yaşamımıza kavuşturamaz, aynı zamanda bu insanlardan başkası bütün insanlığı hızla gittiği yokoluştan kurtaramaz.

Artık misafirlerimizin adadan ayrılma zamanı gelmişti. Yassıada ve Sivriada emin olun sizleri asla unutmayacak, sizleri unutmayacağız. Ne de zor oldu ayrılmak. Ama vakti geldi mi ayrılığın, ayrılmak gerekliydi. Hepsinin daha çok yapacak işleri var çünkü. Böylesi güzel insanlarla tanışmak, yüreklerimizin yanında atan yüreklerini duymak, işte bu, asla yalnız kalmamak...

“Twitter bir başbelası”

Gezi Parkı ile başlayan ayaklanma günlerinde Twitter kullanımı New York Üniversitesi Sosyal Medya ve Siyasi Katılım Laboratuvarı tarafından yayımlanan rapora göre, 31 Mayıs Cuma günü saat 16.00 ile 00.00 arasında gösterilerle ilgili 2 milyon tweet atıldı. Etiketlerde #direngeziparkı 950 bin tweet’le birinci sıradayken, ardından #occupygezi (170 bin tweet) ve #geziparkı (50 bin tweet) geldi. Raporda gece yarısından sonra bile her dakika 3 bin tweet atılmaya devam ettiği belirtilirken, atılan tweet’lerin yüzde 90’ının Türkiye kaynaklı olduğu ifade edildi. Bu rakamlar gösterilerin düzenlendiği yerlerde 3G bağlantının kesik ya da zayıf olmasına rağmen ortaya çıktığı hatırlatılan raporda, çevredeki iş yerlerinin kablosuz modem şifrelerini kaldırdıkları da belirtildi.

GEZİ TUTSAKLARINA ÖZGÜRLÜK

taksim tutsak gezi tutsak
kışlada ağaç tutsak
his tutsak nefis tutsak
kaskında polis tutsak
kent tutsak şehir tutsak
heslerde nehir tutsak
hak tutsak ahlak tutsak
evlerde bu halk tutsak

almaya geldik dostlar
almaya geldik sizi
almaya geldik dostlar
almaya geldik tutsak bedenlerimizi

iş tutsak emek tutsak
sofrada ekmek tutsak
at tutsak hasat tutsak
tarlada ırgat tutsak
ter tutsakbeden tutsak
ostimde ethem tutsak
kan tutsak tanık tutsak
kalplerde vicdan tutsak

dil tutsak vekil tutsak
mecliste sözüm tutsak
bilmiyom nedenini anamın dili tutsak
dağlarda savaş tutsak
ovada barış tutsak
acımın dili olmaz
kürt tutsak türkler tutsak

almaya geldik dostlar
almaya geldik sizi

almaya geldik dostlar tutsak bedenlerinizi
jin tutsak jiyan tutsak
evlerde kadın tutsak
saat on'u geçince lgbtt tutsak
aşk tutsak beden tutsak
kin kussak nefret kussak
töre namus belasına
güldünya tören tutsak
almaya geldik dostlar
almaya geldik.

Sokak Orkestrası

almaya geldik dostlar
almaya geldik sizi

Gezi parkından başlayıp bir ağacın kökleri misali her yere ulaştı bu ayaklanma...

Daha ilk günden ezgilerini de yarattı, gittiği her yere götürdü bizi, çoğaldı ezgiler, çoğaldıkça da büyüdü eylemimiz, caddelerden sokaklara ulaştı; sokaklardan meydanlara...

Ve Gezi günlerinde çadırlardayken bir ezgi fısıldadı; konuştu milyonların yüreği bizle; sevincini, öfkesini, umudunu anlattı bize dizelerle... Bize düşünse tınıyla dizeleri buluşturmakta... Ve koyulduk bu işe.

“Milyonlar”ı yarattık milyonlarla birlikte...

emeğe ezgi

Milyonlar

*Biber gazı polis copu
Gelsin toma gelsin ordu*

*Son Mayıs'tan bugüne
Her yol çıkıyor Taksim'e
Gaz maskesi ile
Bu yürek atar Gezi'de*

*Beş bin olduk
On bin olduk
Yüz bin olduk
Milyonlar milyonlar
Çapulcular
Sokakta tencere tava
Kaskıyla barikatta
Geliyor Çapulcular
Meydanları almaya*

*Sökmedi gazın
Sökmedi copun
Sökmedi toman
Milyonlar milyonlar
çapulcular*

"Kahramanlık çağının kapandığını söyleyenler, 31 Mayıs'a ve Haziran'a baksınlar. Yoğun saldırılar altında barikalara, sokaklara koşanlar, bu çağın sürdüğünü gösterdiler. Barikatlar orada burada toplanan derme çatma malzemeler üzerinde değil, başkaldıranların cesareti üzerinde kuruldu."

C.Dağlı

Devrim Televizyonlardan Yayınlanmayacak!

BU DAHA
BASLANGIC
MÜCADELEYE
DEVAMI

ONCE HER ŞEY
BİR GAZ BULUTUYDU,
SONRA HAYAT BAŞLADI!

AKP Çok
Güzel Bir Dünya
VAR

AYAKLAR
BAŞOLDU
TAYYIP

AKP YIKILSIN
YERİNE 'AVM'
YAPILSIN!

Revolution Party!
Tüm halkımız davetlidir.
(pilavlı)

BİZDEKİ
BU AĞAÇ
SEVDASI
ZAMANINDA
ASTIĞINIZ 3 FİDAN İÇİN

PİKNİK TÜPÜNCÜ
GAKMAKLA KONTROL EDİBİLİRİZ
MİLLETE BİRER GAZI
KİLEMEZ!!

RESMİ
DEVRİM

